virtual-project.eu

AURUL PRĂDĂTORULUI

PHILIP REEVE

PHILIP REEVE

Seria: Cronicile oraşelor flămânde

Volumul 2

AURUL PRĂDĂTORULUI

Original: *Mortal Engines Quartet #2*
[*Predator's Gold*] (2006)

Traducere din limba engleză şi note:
ANDREI DÎRLĂU

virtual-project.eu

PALADIN

2020

PARTEA I

Capitolul 1: Nordul îngheţat

Freya se trezi devreme şi rămase un timp în întuneric, simţindu-şi oraşul cum trepida şi se legăna sub ea în timp ce motoarele lui puternice îl propulsau de-a curmezişul întinderii de gheaţă.

Somnoroasă, îşi aştepta încă slujnicele să-i vină în ajutor pentru a coborî din pat. Trecură câteva clipe până-şi aminti că toate muriseră.

Dădu pilota la o parte, aprinse lămpile cu argon şi se strecură până la baie printre mormanele prăfuite de haine aruncate de-a valma. De câteva săptămâni bune se încuraja să se îmbăieze, dar şi în această dimineaţă trebui să se dea bătută din nou în faţa butoanelor complicate din cabina de duş: nu reuşi să facă să curgă apa caldă. În cele din urmă, ca de obicei, umplu doar chiuveta şi se spălă pe faţă şi pe gât. Mai rămăsese o fărâmă de săpun, se frecă cu ea pe păr şi-şi afundă capul sub apă. Slujnicele pentru baie ar fi folosit şampoane, loţiuni, unguente, balsamuri pentru păr, tot felul de parfumuri şi de arome; însă erau moarte, iar poliţele suprapuse din baie, pline cu sticluţe, o intimidau pe Freya. Confruntată cu atâtea opţiuni, alese să nu folosească nimic.

Cel puţin reuşise să-şi dea seama cum să se îmbrace singură. Ridică de pe podea una dintre rochiile boţite, o puse pe pat şi se vârî în ea începând de la poale, zbătându-se până când răzbi cu braţele şi capul prin deschizăturile potrivite. Îşi puse mai uşor, peste rochie, vesta lungă, tivită cu blană, dar nasturii îi dădură mult de furcă. Slujnicele ştiau totdeauna să-i încheie nasturii repede şi cu uşurinţă, râzând şi sporovăind despre ziua care tocmai începea, nebăgând niciodată un singur nasture în butoniera greşită; dar muriseră toate.

Freya înjură şi bâjbâi cu stângăcie un sfert de oră, apoi examină rezultatul în oglinda plină de pânze de păianjeni. „Nu-i rău”, se gândi, ţinând seama de situaţia în care se afla. Poate că ar fi arătat mai bine cu nişte bijuterii. Dar când trecu în camera în care-şi ţinea podoabele, constată că cele mai multe dintre piesele de valoare îi fuseseră furate. Obiectele dispăreau întruna în zilele acestea. Freya nu-şi putea închipui unde ajungeau. Oricum, nu i-ar fi trebuit realmente o diademă peste părul lipicios spălat cu săpun, niciun colier de aur şi chihlimbar la gâtul soios. Mama nu i-ar fi dat voie, desigur, să apară fără bijuterii, însă şi ea murise.

Pe coridoarele pustii şi tăcute din palat, praful se aşezase ca un strat gros de zăpadă. Sună după un lacheu şi rămase în picioare, privind pe fereastră aşteptându-l să vină. Afară, vagul amurg arctic lucea stins pe acoperişurile îngheţate ale oraşului ei. Pardoseala vibra din cauza izbiturilor camelor şi ale pistoanelor, jos, în sectorul motoarelor, dar senzaţia de mişcare abia era perceptibilă, deoarece dedesubt se afla Banchiza, la nord de nord, şi nu existau puncte de reper care să marcheze trecerea, ci doar o câmpie albă, strălucind uşor sub oglindirea cerului.

Valetul sosi, netezindu-şi peruca pudrată.

— Bună dimineaţa, Smew, rosti Freya.

— Bună dimineaţa, Luminăţia Voastră.

O clipă fu cuprinsă de nevoia imperioasă de a-l trimite pe Smew în apartamentul ei şi de a-i ordona să se ocupe de tot praful acela, de hainele împrăştiate, de bijuteriile pierdute; să-i ceară să-i arate cum funcţionează duşul. Însă era bărbat, şi ar fi fost o abatere de neconceput de la tradiţie ca un bărbat să intre în apartamentul privat al margrafei. În loc de asta, i se adresă ca în fiecare dimineaţă:

— Mă poţi escorta la sala pentru micul dejun, Smew.

În timp ce cobora alături de lacheu în lift spre etajul de dedesubt, îşi imagină oraşul ei gonind peste calota de gheaţă asemenea unui gândăcel negru care se târăşte peste o uriaşă farfurie albă. Întrebarea era: încotro se îndrepta? Asta ar fi vrut să ştie Smew; se vedea pe chipul lui, după felul în care o iscodea cu o privire curioasă. Şi Comitetul Director ar fi vrut s-o ştie. Una era să tot fugă încoace şi-ncolo de raptorii flămânzi, dar sosise timpul ca Freya să decidă care era viitorul oraşului ei.

De mii de ani poporul Anchorage aşteptase ca astfel de decizii să fie luate de Casa Rasmussen. La urma urmelor, femeile din neamul Rasmussen aveau ceva aparte. Oare nu conduceau ele Anchorage încă din vremea Războiului de Şaizeci de Minute? Oare nu lor le glăsuiau în vise Zeii Gheţii, spunându-le unde să ducă oraşul pentru a găsi parteneri buni de afaceri şi pentru a evita capcanele de gheaţă şi prădătorii?

Dar Freya era ultima din stirpea ei, iar Zeii Gheţii nu-i vorbeau. Acum nu-i mai vorbea aproape nimeni, iar când o făcea cineva, doar o întreba, în modul cel mai politicos, când va hotărî ce rută să urmeze. *De ce mă întrebaţi pe mine*? ar fi vrut să le strige. *Sunt o simplă fetiţă*! *N-am vrut eu să fiu margrafă*! Dar nu mai rămăsese nimeni altcineva pe care ei să poată întreba.

Cel puţin în dimineaţa asta Freya va avea un răspuns pentru ei. Însă nu era sigură că le va plăcea.

Îşi servi micul dejun singură, aşezată într-un scaun negru cu spătar înalt, la o masă lungă, neagră. Clinchetul cuţitului lovit de farfurie şi cel al linguriţei din ceaşcă răsunau insuportabil de strident în tăcerea încăperii. De pe pereţii întunecaţi, portretele strămoşilor divini o priveau lung, părând uşor nerăbdători, de parcă şi ei ar fi aşteptat-o să stabilească o destinaţie.

— Nicio grijă, li se adresă tânăra. M-am hotărât.

Când îşi termină micul dejun, intră şambelanul ei.

— Bună dimineaţa, Smew.

— Bună dimineaţa, Lumină a Câmpiilor de Gheaţă. Comitetul Director aşteaptă să binevoiţi, Luminăţia Voastră.

Freya încuviinţă din cap, apoi şambelanul deschise uşile sălii pentru a le permite membrilor comitetului să intre. Odinioară erau douăzeci şi trei; acum rămăseseră doar domnul Scabious şi domnişoara Pye.

Windolene Pye era o femeie înaltă, ştearsă, de vârstă mijlocie, cu părul spălăcit strâns într-un coc turtit ce o făcea să pară ca şi cum ar fi ţinut mereu în echilibru pe cap un cozonac. Fusese secretara răposatului Navigator-şef şi părea să-i cunoască destul de bine diagramele şi hărţile de pilotaj, dar era foarte intimidată în prezenţa margrafei şi făcea mici reverenţe de fiecare dată când Freya doar inspira.

Colegul ei, Søren Scabious, era cu totul altfel. Strămoşii lui fuseseră aproape de la început comandanţii motoarelor, de când

oraşul devenise mobil, iar el rămăsese cel mai apropiat de ceea ce Freya putea considera ca un egal. Dacă lucrurile ar fi fost normale, vara următoare ea s-ar fi măritat cu fiul lui, Axel; o margrafă îşi lua adesea ca soţ un bărbat din districtele motoarelor, pentru a fi pe placul claselor tehnico-inginereşti ale oraşului. Însă lucrurile nu erau normale şi Axel murise. În secret, Freya chiar se bucura că nu-l va mai avea drept socru pe Scabious, un bătrân încruntat, tăcut şi trist. Ţinuta lui neagră de doliu se contopea cu întunericul sălii pentru mic dejun asemenea unui costum de camuflaj, lăsându-i doar chipul palid ca o mască mortuară să plutească lipsit de trup în umbră.

— Bună ziua, Luminăţia Voastră, rosti el înclinându-se ţeapăn, în vreme ce domnişoara Pye făcea reverenţe, se îmbujora şi tremura de emoţie.

— Care e poziţia noastră? întrebă Freya.

— Luminăţia Voastră, ne aflăm la aproximativ trei sute de kilometri nord de munţii Tannhäuser, ciripi domnişoara Pye. Suntem pe gheaţă marină solidă şi nu se zăreşte nici urmă de alt oraş.

— Districtul motoarelor aşteaptă instrucţiunile dumneavoastră, Lumină a Câmpiilor de Gheaţă, spuse Scabious. Doriţi să ne întoarcem în est?

— Nu! Freya se înfioră amintindu-şi cât de aproape fuseseră de a fi mâncaţi în trecut.

Dacă s-ar fi întors în est ori ar fi cotit spre sud pentru a face negoţ de-a lungul marginii gheţurilor, fără îndoială că Vânătorii din Arkangel ar fi aflat şi, cum nu mai avea decât nişte oameni slabi ca nişte schelete care să acţioneze motoarele, nu credea că oraşul ei ar putea scăpa din nou de marele oraş prădător.

— Poate ar trebui s-o luăm spre apus, Luminăţia Voastră? sugeră domnişoara Pye nervoasă. Câteva orăşele iernează la marginea de răsărit a Groenlandei. Am putea face puţin comerţ.

— Nu, zise Freya cu hotărâre.

— Atunci poate vă gândiţi la altă destinaţie, Luminăţia Voastră? întrebă Scabious. Oare v-au vorbit Zeii Gheţii?

Freya încuviinţă solemn din cap. De fapt, planul la care se tot gândea de o lună sau probabil de mai mult timp nu credea că-i fusese inculcat de vreun zeu; era singurul mod pe care-l vedea posibil pentru a-şi pune oraşul pentru totdeauna la adăpost de prădători, molime şi nave-spion.

— Fixaţi cursul spre Continentul Mort, ordonă ea. Mergem acasă.

Capitolul 2: Hester şi Tom

Hester Shaw începea să se obişnuiască să fie fericită. După ce petrecuse atâţia ani plină de noroi şi lihnită de foame în canale şi orăşele scotocitoare în Marele Teren de Vânătoare, îşi găsise în sfârşit un loc în lume. Avea acum propria navă aeriană, *Jenny Haniver* (dacă-şi lungea gâtul, putea zări partea de sus a anvelopei roşii îndărătul cargobotului cu condimente din Zanzibar andocat la traversa şaptesprezece), şi-l avea pe Tom; Tom cel blând, chipeş şi isteţ, pe care-l iubea din toată inima şi care, în ciuda multora, părea s-o iubească şi el.

Vreme îndelungată ea fusese sigură că nu va dura mult. Erau foarte diferiţi, iar Hester era departe de a fi un ideal de frumuseţe: o fată înaltă, neîndemânatică, urâtă ca o sperietoare de ciori, cu părul arămiu prins în cozi prea strâns legate, cu chipul brăzdat de urma unei vechi lovituri de sabie ce-i sfârtecase un ochi şi cea mai mare parte a nasului şi-i strâmbase gura într-un rânjet ce lăsa să se vadă un ciot de dinte. „N-o să reziste”, îşi repetase ea tot timpul cât aşteptau pe Insula Neagră ca tehnicienii să repare nava, pe biata şi hărtănita *Jenny Haniver.* „Stă cu mine doar de milă”, decise ea în timp ce zburau spre sud, către Africa, apoi pe când traversau spre America de Sud. „Ce-ar putea găsi la mine?” se tot întreba, în vreme ce se îmbogăţeau transportând provizii către marile oraşe ce forau petrol în Antarctica şi apoi dintr-odată deveniseră din nou săraci, când fuseseră nevoiţi să arunce o încărcătură pentru a scăpa de piraţii aerului survolând Ţara de Foc. În timp ce zburau înapoi peste Atlanticul albastru cu un convoi comercial, ea îşi şoptea: „E imposibil să ţină, n-are cum”.

Şi totuşi durase; trecuseră deja mai bine de doi ani. Stând în soarele de septembrie pe terasa „Zonei Şifonate”, una dintre numeroasele cafenele de pe Strada Mare din Airhaven, Hester se trezi că începe să creadă c-ar putea dura mereu. Strânse pe sub masă mâna lui Tom şi-i surâse cu zâmbetul ei strâmb, iar el o privi cu tot atâta dragoste ca atunci când fata îl sărutase

prima oară, în lumina fluctuantă a MEDUSEI, în noaptea în care oraşul lui murise.

În toamna asta Airhaven zburase în nord şi acum plutea la câteva mii de metri înălţime deasupra Deşertului Îngheţat, în vreme ce orăşelele scotocitoare care fuseseră pe gheaţă în lunile soarelui de miez de noapte se adunau sub el ca să facă negoţ. Baloanele suiau unele după altele şi amarau la traversele de andocare ale portului-liber zburător, iar din ele se revărsau pitoreştii negustori TehAnt, care începeau să-şi laude în gura mare mărfurile chiar din clipa în care atingeau cu cizmele podelele uşoare ale punţilor. Nordul îngheţat era un bun teren de vânătoare pentru scormonitorii de technologie pierdută, iar domnii aceştia vindeau piese de Stalkeri, acumulatori pentru tunuri Tesla, tot felul de vechituri indescriptibile rămase de la maşinăriile a vreo şase civilizaţii diferite, ba până şi bucăţi dintr-o maşină zburătoare antică ce zăcuse neatinsă în Banchiză încă de la Războiul de Şaizeci de Minute.

•

Sub ei, spre sud, est şi vest, Deşertul Îngheţat se întindea în depărtările de ceaţă; ţinutul rece, pietros, guvernat de Zeii Gheţii opt luni pe an, unde deja se vedeau petice de zăpadă pe fundul umbrit al făgaşelor încrucişate lăsate de oraşe. Spre nord se ridica peretele negru de bazalt al munţilor Tannhäuser, lanţul de vulcani ce marca limita de nord a Marelui Teren de Vânătoare. Câţiva începuseră să erupă şi norii de fum cenuşiu susţineau cerul ca nişte stâlpi. Printre ei, abia zărindu-se printr-un văl de cenuşă, Hester şi Tom puteau distinge albul Pustiului de Gheaţă ce acoperea lumea, dar şi ceva ce se mişca acolo, vast, murdar şi implacabil, ca un munte ce o luase razna.

Hester scoase o lunetă dintr-un buzunar al jachetei şi o duse la ochi, rotind inelul de focalizare până ce imaginea difuză deveni brusc clară. Era un oraş: opt niveluri de uzine, barăci pentru sclavi şi coşuri revărsând funingine, un tren aerian purtat de suflul elicelor, aeronave-parazit filtrând fumul de eşapament pentru a extrage deşeuri minerale, iar jos, dedesubt, apărând spectrale prin vălurile de zăpadă şi piatră pulverizată, roţile mari care se învârteau.

— Arkangel!

Tom îi smulse luneta din mâini.

— Ai dreptate. Vara nu se depărtează de poalele nordice ale munţilor Tannhäuser şi devorează orăşelele scotocitoare care ies din trecători. Calota de gheaţă polară e mult mai groasă acum decât în vechime, însă în unele locuri continuă să fie prea subţire ca să susţină greutatea lui Arkangel până la sfârşitul verii.

Hester râse.

— Domnul Ştie-tot!

— Nu mă pot abţine, zise Tom. Am fost Ucenic Istoric, ai uitat? Trebuia să memorăm lista Celor Mai Mari Oraşe Cu Tracţiune Ale Lumii, iar Arkangel era sus, aproape de vârful listei, aşa că n-am cum să-l uit.

— Te dai mare, bombăni Hester. Aş fi preferat să fi fost Zimbra ori Xanne-Sandansky. Atunci nu te-ai mai fi dat aşa şmecher.

Tom privi din nou prin lunetă.

— În orice clipă îşi poate ridica şenilele şi coborî tălpicile de fier, pentru a patina în căutare de oraşe ce trăiesc pe gheaţă şi orăşele scotocitoare de Nomazi ai Zăpezii, ca să le înfulece...

Deocamdată, totuşi, Arkangel părea a se mulţumi cu negoţul. Era prea mare ca să se strecoare prin trecătorile strâmte ale Tannhäuserilor, dar din porturile lui se ridicau aeronave ce zburau spre sud prin ceaţă către Airhaven. Prima dintre ele trasă o dâră impresionantă prin mijlocul pâlcului de baloane din jurul oraşului plutitor şi coborî în picaj pentru a andoca la traversa şase, exact sub locul unde stăteau cocoţaţi Tom şi Hester, care-i simţiră vibraţiile slabe ale clamelor de andocare ce se prindeau de chei. Era o navă zveltă de atac cu rază scurtă de acţiune, cu un lup roşu pictat pe anvelopa neagră. Dedesubtul ei scria cu caractere gotice numele: *Turbulenţă în Aer Clar.*

Din gondola blindată ieşiră fuduli nişte bărbaţi, călcând apăsat de-a lungul cheiului şi în sus pe scara ce ducea spre Strada Mare. Erau masivi, voinici, cu căciuli şi mantale îmblănite şi sclipiri îngheţate de zale sub tunici. Unul purta o cască de oţel din care ieşeau două pâlnii uriaşe de gramofon ce străluceau. Un cablu lega casca de un microfon de alamă pe care alt bărbat îl strângea în pumn. Vocea lui amplificată bubuia peste Airhaven în timp ce urca treptele.

— Salutări, aerienilor! Din partea Marelui Arkangel, Ciocanul Banchizei, Biciul Nordului, Devoratorul Staţionarei Spitzbergen, salutări! Avem aur în schimbul a orice ne puteţi spune despre locaţia oraşelor de gheaţă! Treizeci de şilingi pentru orice informaţie care ne conduce la o captură!

Bărbatul începu să-şi croiască drum printre mesele terasei „Zona Şifonată”, continuând să anunţe oferta, în timp ce în jurul lui aviatorii îşi clătinau capetele, se încruntau şi se îndepărtau. Acum, că prada ajunsese atât de rară peste tot, unii dintre marii prădători începuseră să ofere recompense informatorilor, dar puţini o făceau făţiş. Comercianţii aerieni cinstiţi începuseră să se teamă că în curând li s-ar putea interzice cu desăvârşire accesul în oraşele de gheaţă mai mici, căci ce primar ar mai fi riscat să elibereze permise de andocare unei nave care a doua zi ar putea zbura ca să vândă informaţii despre ruta lui unui urbivor mare şi lacom ca Arkangel? Şi totuşi existau totdeauna alţii, contrabandişti, semi-piraţi şi negustori ale căror nave nu le aduceau profitul sperat şi care erau gata să accepte aurul prădătorilor.

— Mă găsiţi la „Flotorul şi Gondola” dacă aţi făcut vara asta afaceri pe Kivitoo, Breidhavik ori Anchorage, şi dacă ştiţi unde au intenţia să ierneze! îndemna nou-venitul. Era tânăr, părea stupid, bogat, bine hrănit. Treizeci de monede de aur, prieteni; destul cât să vă ajungă un an pentru combustibil şi *luftgaz*...

— Ăsta-i Piotr Masgard, o auzi Hester pe o aviatoare Dinka de la o masă vecină, spunându-le prietenelor ei, fiul mai mic al Direktorului oraşului Arkangel. Îşi numeşte banda *Vânătorii.* Nu se mulţumesc doar să facă reclamă pentru a găsi turnători. Am auzit că aterizează cu nava lor pe orăşele paşnice, prea rapide ca Arkangel să le poată prinde, şi le obligă să oprească ori să se-ntoarcă – le forţează sub ameninţarea cu moartea să vireze direct în fălcile lui Arkangel!

— Dar nu-i cinstit! strigă Tom, care asculta şi el; din nefericire, vorbele lui, rostite cu voce tare, căzură într-un moment de pauză din discursul lui Masgard.

Vânătorul se întoarse şi faţa lui mare, chipeşă, rânji în jos spre Tom.

— Nu-i cinstit, aviatorule? Ce nu-i cinstit? Ştii că trăim într-o lume în care oraşele se mănâncă între ele.

Hester se încordă. Un lucru nu putuse înţelege la Tom niciodată: de ce se aştepta mereu ca totul să fie cinstit. Bănuia că din pricina educaţiei pe care-o primise. Câţiva ani petrecuţi singur într-un orăşel scotocitor i-ar fi scos asta din cap. Crescuse însă cu toate regulile şi obiceiurile acelea ale Breslei Istoricilor care-l izolau de viaţa reală şi, în ciuda celor văzute de atunci, încă putea fi şocat de oameni ca Masgard.

— Vreau să spun doar că-i contrar regulilor Darwinismului Urban, explică Tom, privind în sus către bărbatul masiv.

Se ridică în picioare, dar constată că se uita tot în sus, deoarece Vânătorul uriaş era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt.

— Oraşele rapide le înghit pe cele lente, oraşele puternice le înghit pe cele slabe. Aşa trebuie să meargă treaba, exact ca în natură, dar a oferi recompense informatorilor şi a deturna prada strică echilibrul, continuă el, ca şi cum Masgard n-ar fi fost decât un oponent la Societatea de Dezbateri a Ucenicilor Istorici.

Rânjetul lui Masgard se lărgi. Îşi dădu jos dintr-o mişcare mantaua îmblănită şi trase sabia. Cu exclamaţii de spaimă, strigăte şi zgomot de scaune în cădere, toată lumea din apropiere încercă să se îndepărteze cât mai repede posibil. Hester îl apucă pe Tom şi-l trase într-o parte, neluându-şi ochii de la lama scânteietoare.

— Tom, prostule, lasă-l!

Masgard se uită la ea o clipă, apoi izbucni într-un râs gălăgios şi-şi băgă sabia în teacă.

— Ia uitaţi-vă! Aviatorul are o fătucă drăguţă care-l fereşte de pericole!

Echipajul râse odată cu el. Hester se îmbujoră şi-şi trase vechea eşarfă roşie ca să-şi ascundă faţa.

— Caută-mă mai târziu, fato! strigă Masgard. Sunt totdeauna acasă pentru o fată drăguţă. Şi nu uita. Dacă ai să-mi spui ceva despre ruta unui oraş, îţi dau treizeci de piese de aur! Îţi poţi cumpăra un nas nou-nouţ!

— O să ţin minte, promise Hester, împingându-l repede pe Tom cât mai departe.

Furia se zbătea în ea asemenea unei păsări prinse în cuşcă. Voia să se întoarcă şi să se bată. Era gata să parieze că Masgard nu ştia să-şi folosească sabia cu care se mândrea atâta. Însă acea parte întunecată a ei, ucigaşă, răzbunătoare era una pe

care încerca acum s-o ţină ascunsă, aşa că se mulţumi să-şi scoată cuţitul şi, în trecere, să taie pe furiş firul microfonului lui Masgard. Data viitoare când va încerca să-şi facă anunţul, râsetele vor fi pe seama lui.

— Îmi pare rău, zise Tom ruşinat, în timp ce mergeau repede în jos spre inelul de andocare, înţesat acum de negustori şi de gură-cască proaspăt sosiţi din Arkangel. N-am vrut... M-am gândit doar...

— E-n regulă, îl întrerupse Hester.

Ar fi vrut să-i spună că dacă el n-ar fi făcut când şi când lucruri curajoase şi prosteşti ca acela, n-ar fi fost Tom şi poate că ea nu l-ar fi iubit atât de mult.

Dar nu reuşi să pună în cuvinte toate astea, aşa că-l împinse sub o traversă de sprijin a etajului şi, asigurându-se că nu-i vede nimeni, îşi petrecu braţele subţiri în jurul gâtului lui, îşi coborî eşarfa şi-l sărută.

— Să mergem!

— Dar încă n-avem încărcătură. Rămăsese c-o să căutăm un negustor de blănuri sau...

— Aici nu-s negustori de blănuri, ci doar TehAnt. Nu vrem să-ncepem acum să cărăm chestii de-alea, nu-i aşa?

Tom nu părea convins, aşa că ea îl sărută din nou înainte ca tânărul să poată spune ceva.

— M-am plictisit de Airhaven. Vreau să mă-ntorc pe Drumurile Păsărilor.

— Bine, acceptă Tom. Zâmbi, mângâindu-i gura, obrazul, crestătura din sprânceană. Bine. Am văzut destul din cerul nordic. Să mergem.

Dar n-avea să fie atât de simplu. Când ajunseră la traversa şaptesprezece găsiră un bărbat care aştepta lângă *Jenny Haniver,* şezând pe un sac mare din piele. Încă marcată întrucâtva de batjocura lui Masgard, Hester îşi ascunse faţa din nou. Tom îi dădu drumul mâinii şi se grăbi să-l întâmpine pe străin.

— Ziua bună! strigă bărbatul ridicându-se. Domnul Natsworthy? Domnişoara Shaw? Înţeleg că sunteţi proprietarii acestei mici, dar splendide, nave? La naiba, mi-au spus cei de la biroul portului că sunteţi tineri, totuşi n-am crezut că sunteţi chiar atât de tineri! Abia dacă sunteţi ceva mai mari decât nişte copii!

— Am aproape optsprezece ani, zise Tom pe un ton defensiv.

— Nu-i nimic, nu-i nimic! zâmbi radios străinul. Vârsta nu contează dacă inima-i mare şi sunt sigur că ai o inimă mare. „Cine-i tânărul acela chipeş?”, l-am întrebat pe prietenul meu, şeful portului, şi el mi-a răspuns: „Tom Natsworthy, pilotul navei *Jenny Haniver*.” Pennyroyal, mi-am zis atunci, tânărul ar putea fi chiar omul pe care-l cauţi! Aşadar, iată-mă!

Da, iată-l. Era un bărbat scund, chel şi uşor supraponderal, care purta o barbă albă dichisită. Îmbrăcămintea lui, tipică pentru un scotocitor din nord – haină lungă de blană, tunică cu multe buzunare, pantaloni groşi şi cizme căptuşite cu blană – părea scumpă, ca şi cum ar fi fost făcută pe comandă de un croitor monden ca un costum pentru o piesă de teatru cu acţiunea în Pustiul de Gheaţă.

— Ei bine? întrebă el.

— Ei bine ce? interveni Hester, căreia străinul acesta afectat îi displăcuse din primul moment.

— Îmi pare rău, domnule, zise Tom, mult mai politicos. Nu prea înţelegem ce doriţi...

— Ah, îmi cer scuze, vă rog, iertaţi-mă, gânguri străinul. Daţi-mi voie să clarific! Mă numesc Pennyroyal, Nimrod Beauregard Pennyroyal. Am explorat puţin munţii ăştia de foc falnici şi îngrozitori, iar acum revin acasă. Aş dori să cumpăr un bilet la bordul încântătoarei voastre aeronave.

Capitolul 3: Pasagerul

Pennyroyal era un nume care-i suna cunoscut lui Tom, deşi nu-şi putea da seama de unde. Cu siguranţă îl auzise la vreun curs, pe timpul când era Ucenic Istoric, dar nu-şi aducea aminte ce anume făcuse sau spusese Pennyroyal ca să-l facă vrednic de a fi subiectul menţionării într-o prelegere; petrecuse prea mult timp visând cu ochii deschişi ca să mai fie atent la spusele profesorilor.

— Nu luăm pasageri, zise Hester cu hotărâre. Mergem spre sud şi călătorim singuri.

— În sud ar fi cum nu se poate mai bine, zâmbi radios Pennyroyal. Oraşul meu de baştină este staţiunea balneară

plutitoare Brighton, care în toamna asta navighează pe Marea de Mijloc. Abia aştept să ajung cât mai repede acasă, domnişoară Shaw. Editorii mei, Fewmet şi Spraint, sunt disperaţi să aibă o nouă carte scrisă de mine înainte de Sărbătoarea Lunii, iar eu am nevoie de liniştea şi de tihna camerei mele de lucru ca să încep să-mi pun notiţele în ordine.

În timp ce vorbea, aruncă o privire rapidă peste umăr, scrutând chipurile celor de pe inelul de andocare. Era uşor asudat şi Hester se gândi că nu părea atât un om nerăbdător să ajungă acasă, cât mai curând, pur şi simplu, un pişicher. Dar Tom înghiţise momeala.

— Sunteţi scriitor, domnule Pennyroyal?

— *Profesor* Pennyroyal! exclamă din nou radios bărbatul, corectându-l foarte amabil. Sunt Explorator, Aventurier şi Istoric Alternativ. Poate că s-a întâmplat să dai peste cărţile mele: *Oraşele pierdute ale nisipurilor* sau *Minunata Americă*: *adevărul despre continentul mort.*

Tom îşi aminti acum unde îi mai auzise numele. Chudleigh Pomeroy îl pomenise odată pe Nimrod B. Pennyroyal într-un curs numit „Curente din istoria recentă”. Pennyroyal, spusese bătrânul profesor de istorie, n-avea niciun respect pentru adevărata cercetare istorică. Expediţiile lui îndrăzneţe nu erau decât simple aventuri, iar cărţile publicate abordau teorii nesăbuite, poveşti romanţioase şi aventuri nefireşti. Pe Tom îl pasionau teoriile nebuneşti şi poveştile lugubre şi, după cursul acela, căutase cărţile lui Pennyroyal în Biblioteca Muzeului, însă Breasla Istoricilor refuzase să le acorde spaţiu pe rafturi, aşa încât nu apucase să afle unde ajunsese Pennyroyal în expediţiile lui.

Aruncă o privire spre Hester.

— Avem loc pentru un pasager, Het. Şi banii ne-ar prinde bine...

Hester se încruntă.

— Ah, banii nu sunt o problemă, îi asigură Pennyroyal, scoţând un portofel umflat şi agitându-l. Să zicem cinci şilingi acum şi încă cinci când andocăm la Brighton? Nu-i o afacere la fel de atractivă ca suma pe care v-ar oferi-o Piotr Masgard ca să trădaţi vreun biet oraş, dar nu-i nici de lepădat. În plus, aţi face un mare bine literaturii.

Hester privea fix un colac de cablu de pe chei. Ştia că pierduse. Străinul acesta prea prietenos ştiuse exact cum să-l ia pe Tom şi chiar şi ea era nevoită să admită că cinci şilingi le-ar fi picat la ţanc. Făcu o ultimă încercare să respingă inevitabilul, lovind cu piciorul sacul lui Pennyroyal şi întrebând:

— Ce aveţi în bagaj? Nu transportăm TehAnt. Am văzut prea adesea ce poate face.

— Oh, ceruri, strigă Pennyroyal, sunt cât se poate de acord! Oi fi Alternativ, dar nu-s idiot. Am văzut şi eu ce păţesc unii care-şi petrec viaţa dezgropând maşinării vechi. Sfârşesc otrăviţi de radiaţii stranii, ori aruncaţi în aer de dispozitive defecte. Nu, nu duc altceva decât lenjerie de schimb şi câteva mii de pagini de note şi desene pentru noua mea carte, *Munţii de foc*: *fenomen natural ori eroare străveche*?

Hester lovi din nou bagajul cu piciorul, care se răsturnă pe o parte, dar nu scoase niciun zgomot metalic care să indice că Pennyroyal ar fi minţit. Se uită jos, la picioare, apoi şi mai jos, prin puntea perforată a lui Airhaven, spre pământ, unde un oraş se târa încet către vest, trăgându-şi după el umbra prelungă. „Asta este”, se gândi. Marea de Mijloc va fi caldă şi albastră, departe de pustiurile acestea sterpe şi mohorâte, şi nu va dura decât o săptămână să ajungă acolo. Sigur va putea suporta să-l împartă pe Tom cu profesorul Pennyroyal vreme de o săptămână? La urma urmei, tot restul vieţii îl va avea doar pentru ea.

— Bine, zise, apoi smulse portofelul din mâna exploratorului, extrăgând din el cinci şilingi de aur înainte ca bărbatul să aibă timp să se răzgândească. Lângă ea, Tom spuse:

— Vă putem face un pat în compartimentul din faţă al calei, domnule profesor, şi, dacă doriţi, puteţi folosi infirmeria ca birou de lucru. Aveam de gând să rămân aici în noaptea asta şi să decolez în zori.

— Dacă nu te deranjează, Tom, spuse Pennyroyal, azvârlind o altă ocheadă furişată, nervoasă, către inelul de andocare, aş prefera să plecăm imediat. N-aş vrea să-mi fac muza să aştepte...

Hester ridică din umeri şi întoarse din nou portofelul cu gura în jos.

— Plecăm îndată ce şeful portului ne dă autorizaţia de plecare. Asta vă costă o suprataxă de doi şilingi.

•

Soarele apunea, un tăciune roşu scufundându-se în ceţurile lanţului de apus al munţilor Tannhäuser. Din ciorchinele de negustori de dedesubt continuau să se ridice baloane, iar de la marele Arkangel soseau mereu alte şi alte aeronave şi dirijabile ce traversau spre sud ţinutul muntos de bazalt. Unul dintre ele aparţinea bătrânului gentleman Widgery Blinkoe, un geambaş de antichităţi TehAnt care-şi câştiga existenţa din închirierea de camere deasupra prăvăliei lui din districtul portuar al oraşului Arkangel şi din culegerea de informaţii pentru oricine l-ar fi plătit.

Lăsându-şi soţiile să-i amareze nava, domnul Blinkoe se îndreptă grăbit spre biroul şefului portului şi-l întrebă:

— L-ai văzut pe bărbatul ăsta?

Şeful portului se uită la fotografia pe care domnul Blinkoe i-o pusese pe birou şi zise:

— Păi, ăsta-i profesorul Pennyroyal, istoricul, un gentleman.

— Gentleman pe naiba! strigă Blinkoe mânios. A locuit la mine în ultimele şase săptămâni şi a fugit îndată ce s-a ivit Airhaven, fără să-mi plătească un penny din tot ce-mi datora! Unde-i? Unde-l pot găsi pe nemernic?

— Prea târziu, amice, rânji şeful portului, căruia îi făcea o plăcere sadică să dea veşti proaste. A sosit din Arkangel cu unul dintre primele baloane şi a întrebat de navele ce pleacă spre sud. L-am pus în legătură cu tinerii din *Jenny Haniver.* Au plecat acum nici zece minute cu destinaţia Marea de Mijloc.

Blinkoe scoase un geamăt de furie, frecându-şi obosit chipul mare şi palid. Nu-şi putea permite să piardă cei douăzeci de şilingi pe care-i făgăduise Pennyroyal. Oare de ce naiba nu-l forţase pe ticălos să plătească în avans? Fusese atât de măgulit când Pennyroyal îi oferise un exemplar cu autograf din *Minunata Americă* („Bunului meu prieten Widgery, cu cele mai sincere omagii”) şi atât de încântat de promisiunea că va fi menţionat în următoarea carte a marelui autor, încât nici măcar nu suspectase nimic când Pennyroyal începuse să treacă în contul lui notele de plată ale negustorilor de vin. Nici măcar nu avusese vreo obiecţie când nemernicul începuse să flirteze pe faţă cu tânăra domnişoară Blinkoe. Să-i ia naiba pe toţi scriitorii!

Deodată, ceva din cele spuse de şeful portului îşi făcu loc prin pâcla de compătimire de sine şi de durere de cap incipientă care

întunecase gândurile lui Blinkoe. Un nume... Un nume cunoscut... Un nume preţios!

— Ai spus cumva *Jenny Haniver*?

— Da, domnule, aşa am spus.

— Păi, e imposibil! Nava a dispărut când zeii au distrus Londra!

Şeful portului clătină din cap.

— Nu, domnule, nici vorbă de aşa ceva. Zboară de doi ani prin ceruri străine. Am auzit că a făcut afaceri la bordul oraşelor-zigurat nuevo-mayaşe.

Domnul Blinkoe îi mulţumi şi o luă la fugă spre chei. Era un bărbat corpolent şi n-avea obiceiul să se precipite, însă de data asta i se părea că merita să alerge. Împinse la o parte câţiva copii care se îmbulzeau să privească pe rând printr-o lunetă montată pe balustradă şi scrută cerul cu ajutorul ei. Undeva, spre sud-vest, razele soarelui ce apunea se reflectară pe hublourile de la pupa unei aeronave: o navă mică, roşie, cu gondolă din material laminat şi două motoare capsulate tip Jeunet-Carot.

Domnul Blinkoe se grăbi înapoi la nava sa *Impuls Temporar* şi la îndelung-răbdătoarele lui soţii.

— Repede! urlă el în timp ce dădea buzna în gondolă. Daţi drumul la radio!

— Deci Pennyroyal şi-a scăpat printre degete, spuse una dintre femei.

— Ce surpriză! zise alta.

— Este exact cum s-a-ntâmplat şi-n Arkangel, interveni a treia.

— Linişte! ţipă Blinkoe. E important!

A patra soţie făcu o mutră acră:

— Pennyroyal nu merită atâta bătaie de cap.

— Bietul profesor, dragul de el, îl plânse cea de-a cincea.

— Dă-l naibii pe Pennyroyal! zbieră soţul ei, în vreme ce-şi scotea pălăria, îşi punea căştile radioului şi regla aparatul pe o lungime de undă secretă, gesticulând în acelaşi timp enervat spre soţia numărul cinci să înceteze cu smiorcăielile şi să acţioneze maneta de pornire. Cunosc pe unii care-mi vor plăti bani buni pentru ceea ce tocmai am aflat. Nava comercială pe care tocmai a plecat Pennyroyal e vechea navă a Annei Fang!

•

Tom nu-şi dăduse seama până atunci cât de mult îi lipsea tovărăşia altor istorici. Hester asculta mereu cu plăcere întâmplările şi poveştile disparate pe care el şi le amintea din zilele de Ucenic, dar nu-i putea oferi în schimb mare lucru. Avea o minte ageră, de pe urma căreia trăise încă din copilărie, însă cu toate că ştia cum să se caţere din mers pe un oraş în viteză, să prindă o pisică şi s-o jupoaie sau să lovească un atacator exact în punctul cel mai dureros, nu se obosise niciodată să înveţe prea multe despre istoria lumii.

Acum aici se afla profesorul Pennyroyal, a cărui personalitate amabilă ocupa puntea de comandă a lui *Jenny.* Avea o teorie ori o amintire amuzantă despre orice şi, ascultându-l, Tom simţea aproape nostalgie după vremurile de odinioară, când, în Muzeul Londrei, trăia înconjurat de cărţi, vestigii, poveşti istorice şi dezbateri academice.

— Uite, de pildă, munţii aceia, spunea Pennyroyal, gesticulând în dreptul ferestrei de la tribord.

Zburau spre sud de-a lungul unei ramificaţii a munţilor Tannhäuser şi văpăile lavei dintr-un crater activ licăreau pe faţa exploratorului.

— Iată subiectul noii mele cărţi. De unde au apărut aceşti vulcani? Nu erau aici în vremurile Antice, ştim asta din hărţile care s-au păstrat. Atunci cum de s-au ivit atât de repede? Ce i-a produs? La fel s-a petrecut în îndepărtata Shan Guo. Zhan Shan este muntele cel mai înalt de pe Pământ, totuşi nu-i menţionat defel în analele Antice. Oare munţii aceştia noi sunt doar rezultatul activităţii vulcanice naturale, aşa cum ni s-a spus întotdeauna? Ori avem de-a face cu rezultatul Vechii Tehnologii care a luat-o razna într-un mod atroce? Poate că a fost o sursă de energie experimentală ori o armă teribilă! Creatoare de vulcani! Gândeşte-te ce descoperire ar fi asta, Tom!

— Nu ne interesează să descoperim TehAnt, interveni Hester mecanic.

Stătea la planşeta de cartare, încercând să calculeze cursul navei, şi Pennyroyal o enerva tot mai mult.

— Sigur că nu, draga mea! strigă Pennyroyal, uitându-se la peretele despărţitor de lângă ea (încă nu îndrăznea să-i privească direct chipul oribil, de teamă să nu tresară şi să-şi trădeze dezgustul). Sigur că nu! E o prejudecată foarte nobilă şi raţională. Şi totuşi...

— Nu-i o prejudecată! explodă Hester, îndreptând spre el un compas de trasare într-un mod ce-l făcu să se teamă că l-ar putea răni grav. Mama mea a fost arheolog. Explorator, aventurier şi istoric, exact ca dumneata. A mers în ţinuturile moarte ale Americii, a dezgropat un obiect şi l-a adus acasă. Un obiect numit MEDUSA. Cârmuitorii Londrei au aflat şi şi-au trimis omul, pe Valentine, s-o omoare ca să pună mâna pe obiectul ăla. El a ucis-o chiar în faţa mea. A dus MEDUSA la Londra, Inginerii de acolo au pus-o în funcţiune şi *bum*! Le-a explodat în faţă şi cu-asta basta.

— A, da, zise Pennyroyal, oarecum mai potolit. Toată lumea ştie cum a fost atunci cu MEDUSA. Eu îmi amintesc exact ce făceam în acel moment. Mă aflam la bordul navei *Cittàmotore,* însoţit de o tânără fermecătoare pe nume Minty Bapsnack. Am văzut amândoi explozia fulgerând pe cerul răsăritului la o jumătate de lume distanţă...

— Mă rog, noi am fost chiar acolo, aproape. Am zburat prin unda de şoc şi am văzut ce rămăsese din Londra în dimineaţa următoare. Un oraş întreg, oraşul lui Tom, ars până n-a rămas decât zgura, de un obiect dezgropat de mama. De asta ne ferim cât putem de TehAnt.

— Aha, spuse Pennyroyal, acum de-a dreptul stânjenit.

— Mă duc la culcare, încheie Hester discuţia. Mă doare capul.

Era adevărat; prelegerea de câteva ore a lui Pennyroyal îi provocase o migrenă insuportabilă şi capul îi zvâcnea în spatele ochiului orb. Merse la scaunul pilotului, cu intenţia să-l sărute pe Tom înainte de culcare, dar nu-i plăcea s-o facă sub privirile lui Pennyroyal, aşa încât îi atinse urechea în treacăt, îi şopti „Cheamă-mă, când vrei să faci o pauză” şi se retrase în spate, în cabina de la pupă.

— Hopa..., zise Pennyroyal după plecarea ei.

— Are ceva temperament, recunoscu Tom, jenat de ieşirea lui Hester. Dar de fapt e o fată nemaipomenită. E doar timidă. După ce ajungi s-o cunoşti...

— Sigur, sigur, făcu Pennyroyal. De la prima vedere îţi dai seama că, sub acest exterior oarecum neconvenţional, e absolut... hm...

Nu-i veni în minte nimic drăguţ despre fată, aşa încât vocea i se stinse treptat şi rămase în picioare lângă o fereastră, privind

munţii scăldaţi în razele lunii, în timp ce pe câmpia de dedesubt se vedeau deplasându-se luminile unui orăşel.

— Ştii, n-are dreptate în privinţa Londrei, rosti într-un târziu. Vreau să spun că greşeşte cu privire la faptul că Londra ar fi ars până la zgură. Am vorbit cu oameni care au fost prezenţi acolo. Au mai rămas o mulţime de ruine. Secţiuni întregi din Foale zăceau în Lumea de Afară, la apus de Batmunkh Gompa. Ba chiar o cunoştinţă de-a mea, o tânără arheolog încântătoare pe nume Cruwys Morchard, susţine că a intrat efectiv în unul dintre fragmentele mai mari. Sună extraordinar: schelete carbonizate împrăştiate peste tot, bucăţi mari de clădiri şi maşinării topite. Radiaţia remanentă de la MEDUSA face ca printre dărâmături să apară lumini colorate, asemenea unor focuri rătăcitoare... Sau oare tocmai asta sunt focurile rătăcitoare?

Era rândul lui Tom să fie stânjenit. Distrugerea oraşului natal rămăsese o rană deschisă în sufletul lui. După doi ani şi jumătate, luminescenţa exploziei uriaşe încă-i mai apărea în vis. N-avea chef să discute despre epava Londrei, aşa că schimbă vorba, readucând conversaţia la subiectul preferat al profesorului Pennyroyal: profesorul Pennyroyal însuşi.

— Presupun că aţi călătorit în locuri foarte interesante, nu-i aşa?

— Interesante! Nici nu-ţi poţi închipui, Tom! Ce chestii am văzut! Când aterizăm în portul aerian din Brighton, voi merge direct la o librărie şi-ţi voi cumpăra operele mele complete. Mă mir că un tânăr sclipitor ca tine n-a dat peste ele până acum.

Tom ridică din umeri.

— Mă tem că nu se găseau în Biblioteca Muzeului din Londra...

— Bineînţeles că nu! Ghilda aşa-zişilor Istorici! Pfui! Boşorogi senili... Ştii, am depus odată o cerere să fac parte din Ghildă. Istoricul-şef, Thaddeus Valentine, m-a refuzat pe şleau, doar fiindcă nu-i plăceau descoperirile mele din expediţia pe care o făcusem în America!

Tom era intrigat. Nu-i plăcea să audă fosta lui Ghildă insultată cu epitetul „boşorogi senili”, dar cu Valentine era altceva. Încercase să-l ucidă şi-i omorâse pe părinţii lui Hester. Oricine fusese în dizgraţia lui Valentine se bucura de favoarea lui Tom.

— Dar *ce* aţi găsit în America, domnule profesor?

— Ei bine, Tom, asta-i o poveste lungă! Ai vrea s-o auzi?

Tom încuviinţă din cap. Oricum nu putea pleca în noaptea asta de pe puntea de pilotaj, cu vântul ce bătea dinspre sud, şi ar fi fost bucuros să audă o poveste bună care să-l ţină treaz. Taifasul cu Pennyroyal deşteptase ceva în el, amintirea unor vremuri mai simple, când, cuibărit în aşternutul lui din dormitorul comun al Ucenicilor de Clasa a Treia, citea la lumina lanternei poveştile marilor exploratori-istorici: Monkton Wylde, Chung-Mai Spofforth, Valentine, Fishacre sau Compton Cark.

— Da, domnule profesor, vă rog, spuse tânărul.

Capitolul 4: Patria celor curajoşi

— America de Nord, începu Pennyroyal, este un Continent Mort. Toată lumea ştie asta. Descoperit în anul 1924 de Christopher Columbo, marele explorator şi detectiv, a devenit patria unui imperiu care odinioară conducea lumea, dar care a fost complet distrus în Războiul de Şaizeci de Minute. E un tărâm de deşerturi roşii bântuite, mlaştini otrăvitoare, cratere făcute de bombe atomice, rugină şi stânci fără viaţă. Doar câţiva exploratori îndrăzneţi s-au aventurat acolo, arheologi ca Valentine şi ca biata mamă a tinerei tale prietene, căutând să recupereze deşeuri de TehAnt din complexele antice de buncăre.

Şi totuşi, când şi când se aud zvonuri. Poveşti. Istorisiri depănate de bătrâni lupi ai cerului, beţi, prin caravanseraiuri dărăpănate ale aerului. Basme despre nave aeriene care au deviat de la cursul lor şi s-au trezit zburând deasupra unei Americi foarte diferite: cu păduri şi pajişti verzi şi mari lacuri albastre. Se spune că acum vreo cincizeci de ani aviatorul Snøri Ulvaeusson ar fi aterizat cu adevărat într-o enclavă verde, căreia i-ar fi spus Ţara Vinului şi a cărei hartă ar fi desenat-o pentru Lordul Primar al Reykjavikului; dar, bineînţeles, atunci când cercetătorii moderni s-au dus să caute harta în biblioteca din Reykjavik, n-au găsit nici urmă de ea. Cât despre celelalte relatări, finalul este mereu acelaşi: aviatorul încearcă apoi ani la rând să regăsească locul respectiv, dar nu izbuteşte niciodată. Sau îl găseşte şi aterizează doar ca să constate că verdeaţa ce

părea atât de îmbietoare de sus nu e decât o inflorescenţă de alge toxice pe lacul dintr-un crater.

Dar istoricii autentici, ca noi, Tom, ştiu că în asemenea legende se ascunde adesea o sămânţă de adevăr. Am adunat laolaltă toate poveştile pe care le-am auzit şi am ajuns la concluzia că locurile acelea merită explorate. Să fie oare America realmente moartă, aşa cum ne spun tot timpul înţelepţi ca Valentine? Nu cumva ar putea exista un loc, undeva în nord, departe de oraşele moarte unde scormonesc vânătorii de TehAnt, unde râurile de apă rezultată din topire de la marginile Pustiurilor de Gheaţă au spălat şi au îndepărtat otrăvurile şi au făcut Continentul Mort capabil să înflorească din nou?

Eu, Pennyroyal, m-am hotărât să descopăr adevărul! Atunci, în primăvara anului ’89, am pornit să văd ce pot găsi. Eu împreună cu patru camarazi, la bordul aeronavei mele *Allan Quatermain.* Am traversat Atlanticul de Nord şi în scurt timp am coborât pe ţărmurile Americii, aproape de o regiune care pe hărţile antice apărea cu numele New York. Era un loc mort, exact aşa cum spun toţi; o serie de cratere enorme, cu marginile topite de temperatura uriaşă a acelui conflict vechi de milenii, încât substanţa astfel formată devenise cunoscută sub numele de Sticlă de Explozie.

Am decolat din nou şi am zburat spre vest, în însăşi inima Continentului Mort, şi atunci s-a produs catastrofa. Lovită de o furtună de o ferocitate aproape supranaturală, biata mea *Allan Quatermain* s-a prăbuşit în mijlocul unui imens deşert poluat. Trei dintre tovarăşii mei au pierit în momentul impactului, iar al patrulea după câteva zile, otrăvit de apa dintr-un iaz ce părea curat, dar care fusese probabil contaminat de vreuna dintre acele substanţe chimice TehAnt oribile – s-a învineţit şi a început să emane un miros ca de ciorapi nespălaţi.

Rămas singur, m-am împleticit cum am putut spre nord, traversând Şesul de Cratere unde se aflau odinioară legendarele oraşe Chicago şi Milwaukee. Renunţasem cu totul la orice gând de a mai găsi America mea verde. Singura nădejde ce-mi mai rămăsese era să ajung la marginea Pustiului de Gheaţă şi să fiu salvat de vreo ceată migratoare de Nomazi ai Zăpezii.

Până la urmă m-a părăsit chiar şi acea ultimă speranţă. Slăbit de epuizare şi de lipsa apei, m-am întins pe jos, într-o vale seacă dintre doi munţi negri, înalţi, cu creste zimţate. Pradă

deznădejdii, am strigat: *Oare acesta trebuie să fie sfârşitul lui Nimrod Pennyroyal*? Iar pietrele păreau să răspundă: *Exact.* Pierdusem orice speranţă, înţelegi? Mi-am încredinţat sufletul Zeiţei Morţii şi am închis ochii, aşteptându-mă să-i deschid din nou doar ca stafie în Tărâmul fără Soare. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că zăceam înfăşurat în blănuri pe fundul unei canoe şi nişte tineri simpatici vâsleau cu mine spre nord.

Nu erau exploratori veniţi ca mine din Terenul de Vânătoare, aşa cum crezusem iniţial. Erau băştinaşi! Da, există un trib de oameni care *trăiesc* efectiv în partea cea mai nordică a Continentului Mort! Până atunci acceptasem povestea tradiţională – aceea pe care sunt sigur că ai învăţat-o de la Ghilda ta de Istorici – că acele câteva sărmane suflete ce au supravieţuit distrugerii Americii s-au refugiat în nord, unde sunt gheţurile, şi s-au amestecat cu eschimoşii Inuit, creând rasa de Nomazi ai Zăpezii pe care o cunoaştem azi. Înţelegeam acum că unii rămăseseră pe loc. Urmaşi sălbatici, necivilizaţi, ai unei naţiuni a cărei lăcomie şi al cărui egoism ruinaseră lumea, dar care aveau totuşi destulă omenie încât să salveze un biet amărât mort de foame ca Pennyroyal.

Prin semne şi gesturi am fost curând în stare să mă înţeleg cu salvatorii mei. Erau un băiat şi o fată; numele lor erau Lavabil-la-Maşină şi Livrare-n-Doişpe-Zile. Se părea că atunci când m-au găsit, se întorceau din propria lor expediţie; săpaseră după Sticlă de Explozie în ruinele unui oraş antic numit Duluth. (Am aflat, apropo, că membrii tribului lor sălbatic preţuiesc colierele din Sticlă de Explozie tot atât cât orice doamnă elegantă din Paris sau Trakţiongrad. Noii mei prieteni purtau amândoi brăţări şi cercei făcuţi din substanţa aceea.) Se pricepeau de minune să supravieţuiască în deşerturile îngrozitoare ale Americii; răsturnau pietre ca să scoată viermi comestibili şi găseau apă potabilă observând textura anumitor tipuri de alge. Totuşi pustietăţile acelea nu erau căminul lor. Nu, veniseră din nord, iar acum păreau că se întorc la tribul lor, aducându-mă şi pe mine.

Închipuie-ţi emoţia mea, Tom! Urcam pe fluviul acela ca şi când m-aş fi întors spre începuturile lumii. În primele zile n-am văzut decât stâncă aridă, străpunsă doar ici şi colo de bare metalice răsucite, sau bucăţi de piatră devastată de trecerea vremii, tot ce mai rămăsese din vreo clădire măreaţă a Anticilor.

Apoi, într-o bună zi, am zărit un petic de muşchi verde, după aceea încă unul. Peste alte câteva zile de plutit spre nord am început să văd pe ambele maluri iarbă, ferigi şi mănunchiuri de stuf. Apa fluviului devenise mai curată şi Livrare-n-Doişpe-Zile a început să prindă peşte, pe care Lavabil-la-Maşină îl gătea pentru noi la focul pe care-l făcea în fiecare seară pe ţărm. Şi copacii, Tom! În peisaj apăruseră mesteceni, stejari şi pini, fluviul se deschidea într-un lac mare şi acolo, pe ţărm, se aflau locuinţele primitive ale tribului. Ce privelişte pentru un istoric! America vie, din nou, după atâtea milenii!

Nu te voi plictisi povestindu-ţi cum am trăit trei ani împreună cu oamenii aceia cumsecade din trib. Nici cum am salvat-o pe frumoasa fiică a şefului lor, Cod-Poştal, din ghearele unui urs furios, cum ea s-a îndrăgostit apoi de mine şi cum am fost nevoit să fug ca să scap de mânia logodnicului ei. Şi nici măcar cum am călătorit iar spre nord, până la marginea gheţii, şi astfel m-am întors, după multe alte aventuri, pe Marele Teren de Vânătoare. Despre toate acestea vei putea citi când ajungem în Brighton în bestsellerul meu interpolitan *Minunata Americă.*

•

Tom rămase mult timp tăcut, cu mintea plină de imaginile minunate zugrăvite de relatarea lui Pennyroyal. Nu-i venea să creadă că nu auzise niciodată până atunci de marea descoperire a profesorului. Era epocală! Monumentală! Cât de proşti trebuie să fi fost membrii Ghildei Istoricilor să refuze un astfel de om!

Într-un târziu spuse:

— Dar nu v-aţi mai întors niciodată acolo, domnule profesor? Desigur, o a doua expediţie, cu echipamente mai bune...

— Vai, Tom, oftă Pennyroyal, din păcate n-am putut găsi niciodată pe cineva dispus să-mi finanţeze altă călătorie acolo. Ţi-am spus, aparatele mele fotografice şi echipamentul de prelevare de mostre au fost distruse când mi s-a prăbuşit nava. Am luat cu mine câteva artefacte când am plecat de la tribul acela, dar le-am pierdut pe toate pe drumul de întoarcere acasă. Fără dovezi, ce speranţe pot avea să găsesc bani pentru o nouă expediţie? Am constatat că nu e de ajuns cuvântul unui Istoric Alternativ. Ba chiar, Tom, până-n ziua de azi există oameni care nici măcar nu cred că am ajuns în America, încheie cu tristeţe profesorul.

Capitolul 5: Fox Spirits

Când Hester se trezi în dimineaţa următoare, vocea lui Pennyroyal încă răsuna zgomotos pe puntea de pilotaj. Oare fusese acolo toată noaptea? Probabil că nu, se dumiri ea în timp ce se clătea pe faţă în chiuveta din bucătărioara lui *Jenny.* Spre deosebire de bietul Tom, profesorul dormise liniştit şi acum revenise, ademenit de aroma cafelei pe care tânărul şi-o făcuse de dimineaţă.

În vreme ce se spăla pe dinţi, Hester se întoarse ca să privească prin hubloul chicinetei; ar fi privit orice, mai curând decât să-şi vadă reflexia propriului chip în oglindă. Cerul avea culoarea şarlotei preambalate, brăzdat de nori purpurii ca rubarba. În mijlocul peisajului păreau aninate trei picăţele negre. Pete de murdărie pe sticlă, gândi Hester, dar când încercă să le şteargă cu mâneca, văzu că se înşelase. Se încruntă, apoi luă luneta şi studie punctele o vreme. Se încruntă şi mai tare.

Când ajunse pe puntea de zbor, Tom se pregătea să plece ca să tragă un pui de somn. Furtuna nu se domolise, dar ei trecuseră de munţi şi cu toate că vântul continua să-i încetinească, nu mai exista primejdia ca vreo rafală să-i sufle în fumul fierbinte al vreunui vulcan ori să-i zdrobească de stânci. Tom părea obosit, dar mulţumit, şi zâmbi vesel când o văzu pe Hester strecurându-se prin chepeng. Pennyroyal stătea pe scaunul copilotului, ţinând în mână o cană cu cea mai bună cafea pe care o aveau la bord.

— Domnul profesor îmi povestea despre expediţiile lui, spuse Tom cu înflăcărare şi se ridică, lăsând-o pe Hester să se aşeze în faţa consolei cu butoane. Nici nu ţi-ar veni să crezi prin ce aventuri a trecut!

— Probabil că nu, încuviinţă Hester. Dar singurul lucru pe care aş vrea să-l ştiu acum este de ce ne urmăreşte o escadrilă de nave de luptă.

Pennyroyal scoase un ţipăt de teamă, apoi îşi duse repede mâna la gură. Tom merse la fereastra babord şi privi în direcţia arătată de Hester. Punctuleţele se apropiaseră şi se distingeau clar: erau trei aeronave, care zburau în linie.

— Ar putea fi negustori în drum spre Airhaven, spuse el încercând să pară încurajator.

— Ăla nu-i convoi, zise Hester, ci o formaţie de atac.

Tom luă binoclul din cârligul de sub consola principală de comandă. Navele se aflau la aproximativ şaisprezece kilometri distanţă, însă putea vedea că erau rapide şi bine înarmate. Pe anvelopele lor era pictat un însemn verde, dar altminteri erau complet albe. Asta le făcea să pară absurd de sinistre: nişte aeronave stafii gonind prin lumina spectrală a zorilor.

— Sunt navele de vânătoare ale Ligii, continuă Hester categoric. Le recunosc capotele evazate ale motoarelor capsulate: Murasaki Fox Spirits.

Părea speriată, şi pe bună dreptate. În ultimii doi ani, ea şi cu Tom se feriseră cu grijă din calea Ligii Antitracţiune, deoarece *Jenny Haniver* aparţinuse unui agent al Ligii, biata Anna Fang, care murise, şi cu toate că ei nu furaseră propriu-zis nava, ştiau că Liga ar fi putut privi situaţia altfel. Crezuseră că vor fi în siguranţă în nord, unde forţele ei erau foarte puţin numeroase, după căderea Staţionarei Spitzbergen cu un an înainte.

— Mai bine fugim, hotărî Hester. Prindem vântul în pupă şi încercăm să zburăm mai repede decât ei, ori îi pierdem în munţi.

Tom ezita. *Jenny* era mult mai rapidă decât lăsau să se creadă motoarele ei capsulate culese din deşeuri şi gondola de lemn, însă avea mari îndoieli că ar fi putut zbura mai repede decât motoarele Fox Spirits.

— Dacă fugim, nu facem decât să părem vinovaţi, spuse. N-am comis niciun delict. O să vorbesc cu ei, să văd ce vor...

Întinse mâna spre emiţătorul radio, dar Pennyroyal îl opri.

— Tom, nu! Am auzit despre navele albe. Nu fac parte din armata regulată a Ligii Antitracţiune, ci aparţin Furtunii Verzi, un nou grup fanatic desprins din ea, care operează în nord din baze aeriene secrete. Sunt extremişti şi au jurat să distrugă toate oraşele şi pe toţi locuitorii lor. Pe toţi zeii! Dacă-i lăsaţi să ne prindă, ne vor ucide pe toţi în gondola asta!

Faţa exploratorului se făcuse albă ca brânza de lux, iar pe frunte şi pe nas îi luceau broboane de sudoare. Mâna cu care-l prinsese pe Tom de încheietură tremura. La început tânărul nu-şi putu închipui ce era atât de grav.

Cum oare putea să fie *speriat* profesorul Pennyroyal, bărbatul ce supravieţuise atâtor aventuri?

Hester se întoarse spre fereastră la timp ca să vadă una dintre navele ce se apropiau trăgând o rachetă de semnalizare în direcţia din care bătea vântul, cerându-i astfel lui *Jenny Haniver* să oprească cu vântul în faţă şi să permită accesul la bord. Nu ştia dacă să-l creadă pe Pennyroyal, dar navele acelea aveau ceva ameninţător. Era sigură că nu dăduseră peste *Jenny* din întâmplare. Fuseseră trimise s-o găsească.

Atinse braţul lui Tom.

— Dă-i drumul.

Tom apăsă cu putere pedalele cârmei, astfel că *Jenny* se roti pe loc până ajunse pe direcţia nord cu furtuna în spate. Împinse o serie de manete de alamă şi huruitul motoarelor se auzi pe o notă mai înaltă. Încă o manetă şi se desfăşurară micile vele de furtună, semicercuri din mătase de silicon întinse între motoarele capsulate şi flancurile balonului cu gaz, adăugând puţină propulsie suplimentară pentru a o ajuta pe *Jenny* să ţâşnească înainte de-a curmezişul cerului.

— Luăm avans! strigă Tom, aruncând o privire în periscop spre imaginea tulbure, răsturnată cu susul în jos, a spaţiului de la pupa.

Totuşi navele Fox Spirits nu abandonară. Îşi schimbară cursul urmărind-o pe *Jenny* şi turară motoarele. După o oră se apropiaseră suficient pentru ca Tom şi Hester să desluşească simbolul pictat pe flancurile lor – nu era roata frântă a Ligii Antitracţiune, ci zigzagul unui fulger verde.

Tom scrută peisajul cenuşiu de sub ei, sperând să vadă vreun oraş sau târguşor unde să caute refugiu. Nu văzu însă decât două orăşele fermiere lapone, care se mişcau încet şi mânându-şi turmele de reni prin tundră, prea departe spre răsărit ca el să le poată ajunge fără ca Fox Spirits să-i taie calea. În faţă, munţii Tannhäuser închideau orizontul, cu canioanele şi norii lor ca de piatră ponce oferind singura nădejde de scăpare.

— Ce facem? întrebă.

— Mergi mai departe, zise Hester. Poate scăpăm de ei în munţi.

— Dacă lansează rachete spre noi? se văicări Pennyroyal. Se apropie îngrozitor de mult! Dacă-ncep să tragă?

— Ei o vor pe *Jenny* intactă, răspunse Hester. Nu vor risca să folosească rachete.

— O vor pe *Jenny*? De ce-ar vrea cineva vechitura asta rablagită?

Pennyroyal era ţâfnos din cauza pericolului. Când Hester îi explică, el începu să ţipe:

— Nava asta a fost a Annei Fang? Oh, mare zeiţă Clio! Oh, atotputernice Poskitt[1]! Păi, cei din Furtuna Verde o venerează pe Anna Fang. Mişcarea lor a luat fiinţă din cenuşa Flotilei Aeriene de Nord, care a jurat să-i răzbune pe cei ucişi de agenţii Londrei la Batmunkh Gompa. Sigur că vor să ia nava înapoi. Oh, pe zeii atotmilostivi, de ce nu mi-aţi spus că nava asta a fost furată? Insist să-mi returnaţi toţi banii!

Hester îl împinse cu mâna la o parte şi se îndreptă către masa hărţilor.

— Tom, spuse ea, studiind hărţile munţilor Tannhäuser pe care le aveau. Lanţul vulcanic aflat la vest de aici are o deschizătură: trecătoarea Drachen. Poate găsim acolo un oraş pe care să ne putem aşeza.

Zburară mai departe, urcând în aerul rarefiat de deasupra vârfurilor înzăpezite. La un moment dat trecură razant, periculos de aproape, pe lângă o dâră groasă de fum ce se ridica dintr-un vulcan tânăr. Nu găsiră nicio trecătoare, niciun oraş, iar după încă o oră, în care navele Fox Spirits continuară să reducă din avans, o salvă de rachete trecu pe lângă ferestre şi explodă chiar lângă tribord.

— Pe Quirke![2] strigă Tom.

Însă Quirke fusese Zeul Londrei, şi dacă nu se ostenise să-şi salveze propriul oraş, de ce s-ar fi sinchisit să sară în ajutorul unei mici nave amărâte, hărtănite, pierdute în curenţii de aer sulfuros din munţii Tannhäuser?

Pennyroyal dădu să se ascundă sub masa cu hărţi.

— Trag în noi cu rachete!

— Mersi, tocmai ne-ntrebam ce-ar putea fi chestiile alea mari care au explodat, făcu Hester.

— Dar aţi zis că nu vor trage!

---

[1] Zeul *Poskitt* face parte din seria de termeni pseudo-religioşi, ridicoli, inventaţi de autor în cheie ironică. (n.tr.).

[2] *Quirke* (ciudăţenie, calambur) alt zeu cu nume absurd, folosit ca substitut pentru „Dumnezeu”. (n.tr.).

— Ochesc motoarele capsulate, interveni Tom. Dacă le nimeresc, vom fi imobilizaţi în aer, ei se vor agăţa de margini şi vor trimite o echipă să ne abordeze.

— Nu poţi face nimic? întrebă Pennyroyal. Nu poţi riposta?

— N-avem nicio rachetă, zise Tom spăşit.

După ultima şi teribila bătălie aeriană de deasupra Londrei, când doborâse nava *13th Floor Elevator* şi-i privise echipajul arzând în nacela cuprinsă de flăcări, jurase că *Jenny* va fi o navă paşnică. De atunci, lansatoarele ei de rachete rămăseseră mereu goale. Acum îşi regreta decizia. Din cauza lui, Hester şi profesorul Pennyroyal vor fi curând în mâinile Furtunii Verzi.

Altă rachetă vâjâi pe lângă ei. Venise momentul pentru un gest disperat. Îl invocă iarăşi pe Quirke, apoi o viră brusc pe *Jenny* spre babord şi pătrunse în labirintul munţilor, trecând în viteză prin umbrele stâncilor de bazalt modelate de vânt şi ieşind din nou în lumina soarelui.

Şi atunci, acolo jos, departe şi în faţa lor, Tom zări o altă urmărire în plină desfăşurare. Un orăşel scotocitor fugea mâncând pământul spre sud, printr-o despicătură a munţilor, iar pe urmele lui, cu fălcile căscate să-l înghită, se rostogolea un Oraş cu Tracţiune mare, ruginit, cu trei niveluri.

Tom o cârmi pe *Jenny* către el, privind când şi când în periscop, unde vedea cele trei Fox Spirits continuând să-l urmărească cu încăpăţânare. Pennyroyal îşi rodea unghiile şi bolborosea nume de zei obscuri:

— Măreţule Poskitt! Măreţule Deeble, ocroteşte-ne!

Hester deschise din nou radioul şi semnaliză către oraşul ce se apropia rapid, cerând permisiunea de andocare.

Urmă o pauză. O rachetă lovi versantul unui munte la vreo treizeci de metri în spatele navei, scoţând fum şi aşchii de piatră. Apoi din radio se auzi vocea unei femei cu întreruperi, vorbind aersperanto cu accent slav.

— Aici Consiliul Portului Novaia-Nijni. Cererea vă este refuzată.

— Cum? ţipă Pennyroyal.

— Dar nu e..., încercă Tom să protesteze.

— Avem o situaţie de urgenţă! spuse Hester în radio. Suntem urmăriţi!

— Ştim, reveni vocea, cu părere de rău, dar ferm. Nu dorim necazuri. Novaia-Nijni e un oraş paşnic. Vă rugăm, îndepărtaţi-vă, altfel deschidem focul asupra voastră.

O rachetă trasă de primul Fox Spirit se apropie şerpuind şi explodă chiar lângă pupă. Vocile aspre ale aviatorilor din Furtuna Verde acoperiră o clipă somaţiile celor din Novaia-Nijni, apoi femeia se auzi insistând din nou:

— la distanţă, *Jenny Haniver,* sau tragem!

Lui Tom îi veni o idee.

Nu era vreme să-i explice lui Hester ce-avea de gând să facă. Oricum, nu credea că ea ar fi fost de acord. Era o manevră pe care o împrumutase de la Valentine, dintr-un capitol al volumului *Aventurile unui istoric practicant,* una dintre cărţile pe care le citise cu sufletul la gură cu mult timp în urmă, pe când învăţa ca ucenic, înainte de a afla ce înseamnă adevăratele aventuri. Scuipând gaz din supapele dorsale, *Jenny* pică în faţa oraşului ce se apropia şi porni cu toată viteza către el pe o traiectorie de coliziune. Vocea din radio se înălţă până deveni un ţipăt, iar Hester şi Pennyroyal urlară şi ei în timp ce Tom coborî nava peste fabricile ruginite de la marginea nivelului mijlociu şi o dirijă printre doi piloni de susţinere enormi, în umbra nivelului de deasupra. În spatele lor, două Fox Spirits se ridicară din scurt, dar liderul lor se dovedi îndrăzneţ şi-i urmări în inima oraşului.

Era prima vizită a lui Tom în Novaia-Nijni şi avea să fie una foarte scurtă. Din câte putea vedea, planul oraşului era în mare măsură acelaşi cu al bătrânei Londre, cu străzi largi pornind radial din centrul fiecărui nivel. De-a lungul uneia dintre ele gonea *Jenny Haniver,* la înălţimea stâlpilor de iluminat, în timp ce chipuri uluite o fixau de la ferestrele caturilor de sus, iar pietonii se împrăştiau pe trotuare ferindu-se din calea ei. În apropierea axului central al nivelului se ivi un pâlc de piloni de susţinere şi de coloane de ascensor, printre care nava micuţă se strecură făcând un slalom la milimetru, zdrelindu-şi anvelopa şi răzuind vopseaua de pe paletele cârmei. În schimb, nava Fox Spirit care-i urmărea avu mai puţin noroc. Nici Tom, nici Hester nu văzură exact ce se petrecu, dar auziră bubuitura cumplită chiar şi prin mugetul motoarelor lui *Jenny,* iar periscopul le arătă epava ei prăbuşindu-se şi sfărâmându-se pe platformă, cu

nacela legănându-se ca beată, atârnând de un tramvai suspendat.

Şi deodată ieşiră în lumina orbitoare a soarelui, în capătul opus al oraşului. Se părea că scăpaseră; chiar şi Pennyroyal, care împietrise de spaimă, se înveseli în izbucnirea de bucurie ce-i cuprinse pe toţi. Dar Furtuna Verde nu renunţa aşa uşor. *Jenny* se avântă prin pâcla produsă de fumul de eşapament lăsat de oraş în urma sa; în aerul limpede de dincolo dădu peste cele două Fox Spirits rămase, care o aşteptau.

O rachetă lovi motoarele tribord; explozia sparse ferestrele punţii de comandă şi o trânti pe Hester pe podea. Se ridică cu greu în picioare şi-l văzu pe Tom încă aplecat peste comenzi, cu părul şi hainele acoperite cu cioburi de sticlă. Pennyroyal zăcea prăbuşit peste masa hărţilor, cu sângele curgându-i dintr-o tăietură de pe creştetul său chel, provocată de un stingător de incendiu metalic din *Jenny* care-l lovise oblic în cădere. Hester îl târî până la un scaun de lângă fereastră. Profesorul încă respira, dar dăduse ochii peste cap şi de sub pleoape nu i se mai vedeau decât două semiluni albe. Arăta de parcă ar fi studiat ceva foarte interesant undeva în adâncul minţii sale.

Alte rachete îi loviră. Ruptă de explozie, o pală strâmbă de elice trecu vâjâind pe lângă ei, învârtindu-se în cădere spre câmpul înzăpezit, ca un bumerang aruncat greşit. Tom încă trăgea de comenzi, dar *Jenny Haniver* nu-l mai asculta – fie că-şi pierduse cârmele, fie că fuseseră retezate cablurile de acţionare. O rafală violentă de vânt, urlând printr-o despicătură în munţi, o împinse spre navele Fox Spirits. Cea mai apropiată dintre ele făcu o manevră bruscă pentru a evita coliziunea, dar în loc de asta se ciocni de perechea ei.

Explozia, la nici douăzeci de metri spre tribord, scăldă într-o lumină sângerie puntea de comandă a lui *Jenny.* Când Hester reuşi să vadă din nou, cerul se umpluse deja de sfărâmături. Auzi trosnetele şi bubuiturile produse de fragmentele mai mari ale celor două Fox Spirits care se prăbuşeau ricoşând pe versanţii munţilor în trecătoarea de dedesubt. Auzi şi huruitul motoarelor oraşului Novaia-Nijni, la câţiva kilometri în urmă, scrâşnetul şi mugetul şenilelor lui gonind spre sud. Şi mai putea auzi bătăile propriei inimi, puternice şi rapide, şi înţelese că motoarele lui *Jenny* se opriseră. După modul tot mai frenetic în care Tom smucea şi lovea comenzile, se părea că şansele de a

le reporni erau destul de mici. Prin ferestrele sfărâmate pătrundea un vânt aspru, aducând fulgi de zăpadă şi miros rece de gheaţă pură.

Hester rosti o scurtă rugăciune pentru sufletele aviatorilor Furtunii Verzi, sperând că fantomele lor se vor grăbi să coboare în Tărâmul fără Soare şi nu vor mai zăbovi aici sus, provocând alte nenorociri. Apoi merse, hotărâtă, să i se alăture lui Tom. Tânărul renunţă la încercările inutile de a acţiona comenzile şi-şi petrecu braţele în jurul ei; rămaseră îmbrăţişaţi, cu ochii aţintiţi la priveliştea din faţă. *Jenny* plutea în derivă deasupra conului unui vulcan înalt.

Dincolo de el nu mai existau alţi munţi, ci doar o nesfârşită câmpie alb-albastră ce se întindea până la orizont. Se aflau la cheremul vântului care-i purta, neputincioşi, către Pustiurile de Gheaţă.

Capitolul 6: Deasupra gheţii

— Nu-i bine, zise Tom. Nu pot repara motoarele stricate dacă nu aterizăm, dar dacă o facem aici...

Nu era nevoie să spună mai mult. Trecuseră trei zile de la dezastrul din trecătoarea Drachen, iar pe sub epava lui *Jenny Haniver,* ce plutea în derivă, se desfăşura un peisaj ostil ca o lună îngheţată; un deşert de gheaţă groasă, antică, haşurat de linii întretăiate. Întinderea pustie era întreruptă ici-colo de vârfuri muntoase ce spărgeau gheaţa, însă şi ele erau sterpe, albe şi neospitaliere. Nu se zărea niciun semn de oraşe, aşezări sau bande rătăcitoare de Nomazi ai Zăpezii, şi nimeni nu răspundea la mesajele de ajutor pe care *Jenny* le trimitea în mod regulat. Deşi era încă după-amiaza devreme, soarele deja apunea, un disc roşu lipsit de strălucire şi de căldură.

Hester îl luă în braţe pe Tom şi-l simţi tremurând în jacheta groasă căptuşită cu lână. Era cumplit de ger aici; frigul, ca o fiinţă vie care ţi se lipea de carne, căuta o cale de a pătrunde în tine prin toţi porii şi de a stinge miezul de căldură tot mai slabă din trup. Hester simţea că răceala i se strecurase deja în oase; o putea simţi cum muşcă din cicatricea pe care i-o lăsase sabia lui Valentine. Totuşi nu-i era atât de frig ca bietului Tom, care se

afla afară, pe motorul capsulat de la tribord, de peste o oră, străduindu-se să îndepărteze gheaţa formată acolo şi să-l repare.

Îl duse la pupă şi-l culcă pe patul din cabina lor, acoperindu-l cu pături şi haine şi cuibărindu-se alături de el pentru a-i transmite puţină căldură din trupul ei.

— Cum se simte profesorul Pennyroyal? întrebă el.

Hester mârâi. Era greu de spus. Exploratorul nu-şi revenise şi ea începea să creadă că nici n-avea s-o facă vreodată. Momentan zăcea pe un pat pe care i-l pregătise în bucătăria navei, acoperit cu o cuvertură şi câteva pături de care Hester şi Tom se lipsiseră cu greu.

— De fiecare dată când am impresia că a murit şi e cazul să-i fac vânt peste bord, se mişcă sau bâiguie ceva... şi mă opresc.

Începu să picotească. Era uşor şi plăcut să dormi. În visele ei, cabina se umplea de o lumină stranie; o strălucire ce pulsa şi oscila ca lumina MEDUSEI. Amintindu-şi de noaptea aceea, se ghemui mai aproape de Tom şi-i căută gura cu buzele. Când îşi deschise ochiul, lumina din visele ei era tot acolo, licărind pe chipul lui frumos.

— Aurora Borealis, şopti tânărul.

Hester sări în sus.

— Cine? Unde?

— Luminile Nordului, îi explică el, râzând şi arătând spre fereastră.

Afară, în noapte, perdele de culori dansau deasupra gheţii, cu sclipiri infinite rând pe rând verzui, roşiatice, aurii ori toate în acelaşi timp, uneori pălind aproape să se stingă cu totul, alteori arzând şi ondulându-se în mănunchiuri de raze ameţitoare.

— Dintotdeauna am vrut să le văd, spuse Tom. Încă de când am citit despre ele în cartea lui Chung-Mai Spofforth, *Un anotimp cu Nomazii Zăpezii.* Şi acum, iată-le. E ca şi cum cineva le-ar fi desfăşurat special pentru noi.

— Felicitări, zise Hester şi-şi împinse faţa în adâncitura moale de sub maxilarul lui, aşa încât să nu vadă luminile.

Erau frumoase, nimic de zis, însă era o frumuseţe copleşitoare, inumană, şi nu se putea abţine să se gândească că ele vor deveni în curând luminile ei funerare. Nu va trece mult şi greutatea gheţii acumulate pe anvelopa şi pe greementul lui *Jenny* o va forţa să coboare, iar acolo, în întunericul şi frigul

pătrunzător, ea şi Tom vor aluneca într-un somn din care nu se vor mai trezi niciodată.

Nu se simţea totuşi înfricoşată în mod deosebit. Era plăcut să moţăie aici, în îmbrăţişarea somnoroasă a lui Tom, simţind cum căldura i se scurge din trup. Şi toată lumea ştie – nu-i aşa? – că îndrăgostiţii care mor îmbrăţişându-se merg împreună în Tărâmul fără Soare, ca favoriţi ai Zeiţei Morţii.

Singura problemă era că avea nevoie urgentă să se uşureze. Cu cât încerca mai mult s-o ignore, să se reculeagă şi aştepte calmă atingerea zeiţei întunecate, cu atât mai acută devenea presiunea din vezica urinară. Voia ca nimic să nu-i distragă atenţia de la momentul morţii, dar nici nu dorea să-şi dea pur şi simplu drumul în pantaloni: n-ar mai fi fost deloc romantic să treacă udă leoarcă în viaţa de apoi.

Bombănind şi blestemând, Hester se strecură afară de sub aşternuturi şi se târî cu greu înainte, alunecând pe gheaţa formată pe punte. Toaleta chimică din spatele punţii de pilotaj fusese sfărâmată de explozia unei rachete şi în locul ei în podea rămăsese o gaură care se dovedea utilă. Se lăsă pe vine deasupra ei şi-şi făcu treaba cât putu de repede, cu respiraţia tăiată din cauza frigului insuportabil.

Ar fi vrut să se întoarcă imediat la Tom, şi mai târziu avea să-şi dorească s-o fi făcut-o, dar ceva o îndemnă să meargă pe puntea de pilotaj tăcută. Aici sus era frumos acum, cu scânteierea slabă a consolelor cu instrumente lucind prin straturile de chiciură. Hester îngenunche în faţa micului altar cu statuile Zeiţei Cerului şi Zeului Aviatorilor. Cei mai mulţi aviatori îşi împodobeau sanctuarele de pe puntea de comandă cu fotografii ale strămoşilor lor, dar nici Tom, nici ea nu aveau imagini ale părinţilor lor decedaţi, aşa încât agăţaseră o poză cu Anna Fang, pe care o descoperiseră într-un cufăr din cabină în timpul unei reparaţii a navei. Hester rosti o rugăciune scurtă către Anna, nădăjduind că le va fi alături în Tărâmul Fără Soare.

În clipa în care se ridică pentru a se întoarce la Tom, fata aruncă din întâmplare o privire spre câmpia de gheaţă de dedesubt şi văzu un pâlc de lumini. La început crezu că sunt reflecţia focului ceresc neobişnuit de care Tom fusese atât de încântat, numai că erau puncte de lumină constantă, ce nu-şi schimbau culoarea, ci doar clipeau uşor în aerul îngheţat. Se apropie de fereastra spartă. Ochii îi lăcrimau din cauza gerului,

dar după o vreme reuşi să distingă în jurul luminilor forma unei umbre masive şi deasupra ei un nor difuz de ceaţă ori fum. Se uita la un orăşel al gheţii, aflat la circa şaisprezece kilometri în direcţia vântului, care se îndrepta spre nord.

Străduindu-se să-şi învingă un sentiment ciudat de dezamăgire, lipsit de recunoştinţă, merse să-l trezească pe Tom, mângâindu-l pe faţă până când tânărul oftă, se mişcă şi întrebă:

— Ce-i?

— Unul dintre zei are o slăbiciune pentru noi, zise Hester. Am scăpat.

Când Tom ajunse pe puntea de comandă, oraşul se apropiase, deoarece, din fericire, vântul îi purta aproape direct către ei. Era o aşezare mică, cu două niveluri, care patina pe tălpi late din fier. Tom îşi reglă binoclul şi-i văzu fălcile curbate, închise astfel încât să formeze un plug de zăpadă, şi roata de la pupă, enormă, încovoiată, care o propulsa pe gheaţă. Era un orăşel elegant, cu străzi în formă de semilună, cu case albe, înalte pe nivelul superior, şi un fel de complex de palate aproape de pupă, însă avea un aer oarecum îndoliat şi se vedeau pete de rugină şi multe ferestre neluminate.

— Nu-mi dau seama de ce nu i-am recepţionat semnalul balizei, spuse Hester, mânuind comenzile aparatului radio.

— Poate că n-are aşa ceva, zise Tom.

Hester derulă înainte şi înapoi lungimile de undă, căutând modulaţiile unui emiţător de radioghidaj. Nimic. Oraşul singuratic care se târa spre nord în tăcere i se părea straniu şi întrucâtva sinistru. Dar când îl salută pe canalul deschis, un şef de port cât se poate de prietenos îi răspunse în engleză, iar după o jumătate de oră nepotul şefului de port se apropia la bordul unui mic remorcher aerian verde şi zumzăitor numit *Graculus* ca s-o tracteze pe *Jenny Haniver.*

Aterizară într-un port aerian aproape pustiu, în partea din faţă a nivelului superior al oraşului. Şeful portului şi soţia lui, oameni cumsecade, rotofei, oacheşi, îmbrăcaţi în hanorace căptuşite şi purtând căciuli de blană, o dirijară pe *Jenny* într-un hangar acoperit cu o cupolă ce se deschidea ca o floare, apoi îl transportară pe Pennyroyal pe o targă la casa lor din spatele biroului portului. Acolo, în bucătăria caldă, pe nou-veniţi îi aşteptau cafea, şuncă şi plăcinte fierbinţi. Când Tom şi Hester

începură să se înfrupte, gazdele îi priviră încântaţi, îndemnându-i:

— Bun venit, călătorilor! Bun venit, bun venit, bun venit în Anchorage!

Capitolul 7: Oraşul-fantomă

Miercurea era ziua în care şoferul Freyei o ducea întotdeauna la Templul Zeilor Gheţii ca să se roage pentru călăuzire. Templul se afla la nici zece metri de palatul ei, pe aceeaşi platformă înălţată de la pupa oraşului, aşa încât nu era neapărat nevoie să se mai obosească să-şi cheme şoferul, să se urce în „gândacul" oficial, să parcurgă distanţa scurtă şi să coboare. Cu toate acestea, Freya parcurse întregul ritual; nu s-ar fi cuvenit ca margrafa să meargă pe jos.

Fata îngenunche din nou în lumina slabă a lumânărilor din templul rece ca un congelator, privi în sus spre splendidele statui de gheaţă ale Domnului şi Doamnei şi le rugă să-i spună ce să facă ori măcar să-i dea un semn care să-i arate că deciziile ei de până atunci fuseseră corecte. Dar nu primi răspuns nici de data asta: nu văzu nicio lumină miraculoasă, nu auzi niciun glas şoptindu-i în minte, imaginile de chiciură de pe podea nu se aranjau în niciun mesaj, doar torsul egal al motoarelor ce făcea plăcile punţii să trepideze sub genunchii ei şi amurgul de iarnă care colora ferestrele. Mintea ei zbura aiurea, se gândea la chestii stupide, plicticoase, ca de pildă obiectele ce-i fuseseră furate din palat. Era supărată şi puţin speriată că cineva putuse să pătrundă în reşedinţa ei şi să-i fure din bunuri. Încercă să-i întrebe pe Zeii Gheţii cine era hoţul, dar bineînţeles că n-aveau să-i spună nici asta.

În sfârşit, se rugă pentru mama şi pentru tata, întrebându-se cum le era jos, în Tărâmul fără Soare. După moartea lor începuse să-şi dea seama că nu-i cunoscuse niciodată cu adevărat, nu aşa cum alţii îşi cunosc părinţii. Întotdeauna existaseră dădace şi servitoare care avuseseră grijă de ea, căci îi vedea pe mama şi pe tata doar în timpul meselor şi cu prilejul evenimentelor oficiale. Li se adresa cu „Luminăţia Voastră" şi „Maiestate". Fusese mai aproape de ei în câteva seri de vară,

când merseseră împreună pentru un picnic în şlepul de gheaţă al margrafei – ieşiri simple, în familie, doar Freya, mama şi tata şi vreo şaptezeci de servitori şi curteni. Apoi izbucnise ciuma şi ei îi fusese interzis să-i vadă, după care muriseră. Câţiva servitori îi aşezaseră pe o barjă, căreia îi dăduseră foc şi o lansaseră pe gheaţă. Freya stătuse la fereastră, privise cum se ridica fumul şi avusese senzaţia că parcă ei nici n-ar fi existat vreodată.

Afară, la intrarea în templu, şoferul o aştepta mergând de colo-colo şi desenând pe zăpadă cu vârful cizmei.

— Acasă, Smew! porunci Freya.

În vreme ce bărbatul se repezea să gliseze portiera „gândacului", tânăra privi spre proră gândindu-se cât de patetice erau luminile puţine ce mai rămăseseră în oraşul de sus. Îşi aminti că dăduse o proclamaţie în legătură cu casele acelea goale, decretând că orice muncitor din districtul motoarelor se putea muta din micile apartamente sordide de jos în vilele părăsite de sus, dar foarte puţini o făcuseră. Poate că le *plăceau* apartamentele lor sordide. Poate că şi ei găseau la fel de multă mângâiere în lucrurile familiare, la fel ca ea.

Jos, în portul aerian, o pată roşie ţipătoare ieşea în evidenţă printre nuanţele de alb şi de gri.

— Smew? Ce-i acolo? Doar n-o fi sosit vreo navă?

Şoferul înclină capul.

— A andocat azi-noapte, Luminăţia Voastră. O navă comercială numită *Jenny Haniver.* Potrivit spuselor şefului portului Aakiuq, se pare c-au atacat-o nişte piraţi ai aerului şi are nevoie de reparaţii.

Freya inspectă cu atenţie nava, sperând să distingă mai multe amănunte. Era greu să vadă ceva prin vârtejurile de zăpadă suflate de pe acoperişuri. Ce ciudat îi părea gândul că nişte străini păşeau din nou, după atâta vreme, la bordul lui Anchorage.

— De ce nu mi-ai spus până acum? dori să ştie ea.

— În mod obişnuit, nu este nevoie ca margrafa să fie informată despre sosirea unor simpli negustori, Luminăţia Voastră.

— Cine e la bordul acestei nave? Sunt oameni interesanţi?

— Doi tineri aviatori, Luminăţia Voastră. Plus pasagerul lor, un individ mai vârstnic.

— Oh, făcu Freya, pierzându-şi interesul.

O clipă fusese aproape cuprinsă de emoţie şi-şi închipuise că i-ar fi putut invita la palat pe nou-veniţi. Dar, bineînţeles, nu s-ar fi cuvenit ca margrafa din Anchorage să se tragă de şireturi cu aviatori vagabonzi şi cu un ins care nici măcar nu-şi putea permite să aibă propria lui navă aeriană.

— Natsworthy şi Shaw sunt numele pe care mi le-a comunicat domnul Aakiuq, Luminăţia Voastră, continuă Smew în timp ce o ajută să se urce în „gândac”. Natsworthy, Shaw şi Pennyroyal.

— Pennyroyal? Nu e profesorul *Nimrod* Pennyroyal?

— Ba da, aşa cred, Luminăţia Voastră.

— Atunci... eu...

Freya începu să se agite, îşi potrivi căciuliţa şi clătină din cap. Tradiţiile după care se călăuzise din clipa morţii celorlalţi nu spuneau nimic despre ce trebuia făcut în cazul unui miracol.

— Oh, şopti ea. Vai, Smew, trebuie să-i urez bun venit! Du-te la portul aerian! Adu-l în sala de consiliu... ba nu, adu-l în sala mare de audienţe. Mergi imediat după ce mă duci acasă – ba nu, mergi chiar acum! Mă voi duce acasă pe jos!

Şi Freya alergă înapoi în templu, să le mulţumească Zeilor Gheţii pentru că-i trimiseseră semnul pe care-l aşteptase.

•••

Până şi Hester auzise de Anchorage. În pofida dimensiunii reduse, era unul dintre cele mai celebre oraşe ale gheţii, fiindcă numele lui data din zilele vechii Americi. O ceată de refugiaţi plecase din vechiul Anchorage, chiar înainte de izbucnirea Războiului de Şaizeci de Minute, şi întemeiase o aşezare nouă pe o insulă din nord, bântuită de furtuni. Acolo supravieţuiseră molimelor, cutremurelor şi glaciaţiunilor, până când marea eră a Tracţiunii ajunsese în nord. Atunci toate oraşele se văzuseră forţate să se pună în mişcare ori să fie mâncate de cele care se mişcau deja, iar locuitorii din Anchorage îşi reconstruiseră căminul şi porniseră în nesfârşita lor călătorie pe gheaţă.

Însă oraşul nu era un prădător. Fălcile micuţe de la proră erau folosite doar pentru recuperarea şi valorificarea materiale salvate ori pentru extragerea gheţii de apă dulce în vederea alimentării cazanelor. Locuitorii săi trăiau făcând comerţ la marginile Pustiului de Gheaţă; acolo, cu ajutorul unor punţi de abordaj mici şi elegante, se legau de alte orăşele paşnice,

formând un iarmaroc în care scotocitorii şi arheologii se puteau întâlni pentru a vinde tot ce descoperiseră sub gheaţă.

Dar ce căuta Anchorage aici, la kilometri distanţă de rutele comerciale, îndreptându-se spre nord acum, la lăsatul iernii? Întrebarea nu-i dăduse pace lui Hester chiar când ajutase la amararea lui *Jenny Haniver* şi nu-i dădea pace nici acum, după trezirea dintr-un somn lung şi odihnitor în casa şefului portului. În crepusculul tulbure ce trecea aici drept lumină a zilei putea observa că semilunile de vile albe ce dominau portul aerian erau brăzdate de rugină şi că multe clădiri aveau ferestre sparte ce se deschideau spre interioare întunecate asemenea orbitelor goale ale unor cranii. Aflat într-un vizibil stadiu de degradare, portul însuşi părea în pragul dispariţiei. Vântul aspru îngrămădea gunoaiele şi zăpada în mormane la intrarea în hangarele goale, iar un câine sfrijit îşi ridica laba peste o grămadă de dispozitive de cuplare vechi pentru trenuri aeriene.

— Ce păcat, ce păcat, spuse doamna Aakiuq, soţia şefului portului, în vreme ce pregătea un al doilea mic dejun pentru tinerii ei oaspeţi. Dacă aţi fi văzut ce frumos era locul ăsta pe vremuri... Ce bogăţii avea, câte sosiri şi plecări... În vremea când am fost eu copilă, navele aeriene stăteau adesea câte douăzeci în rând, aşteptând să andocheze. Veneau iahturi, şalupe de curse şi bărci cu motor de mare viteză ca să-şi încerce norocul în Regata Borealã, nave de linie mari, splendide, numite după staruri de cinema din lumea veche, *Audrey Hepburn* sau *Gong Li.*

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Tom.

— Lumea s-a schimbat, răspunse doamna Aakiuq cu tristeţe. Prăzile s-au împuţinat şi marile oraşe de pradă ca Arkangel, care pe vremuri nici nu s-ar fi uitat la unii ca noi, ne vânează acum de câte ori li se iveşte prilejul.

Soţul îi încuviinţă spusele, turnându-le musafirilor câte o cană de cafea fierbinte.

— Iar anul trecut a venit ciuma. Am acceptat la bord nişte scotocitori-nomazi-ai-zăpezii care tocmai găsiseră, în gheaţa de lângă pol, bucăţi dintr-o armă veche de pe o platformă orbitală prăbuşită, dar s-a dovedit că erau infectaţi cu un fel de virus oribil, creat artificial, din Războiul de Şaizeci de Minute. Nu vă speriaţi; viruşii ăia vechi, de război, îşi fac treaba rapid şi apoi suferă mutaţii spontane, devenind inofensivi. Dar s-au răspândit

prin oraş ca un incendiu, omorând sute de oameni. Au murit până şi bătrâna margrafă şi prinţul-consort. Iar când s-a terminat şi carantina a fost ridicată, multă lume n-a crezut pur şi simplu că Anchorage mai putea avea vreun viitor, aşa încât au luat ce nave aeriene mai rămăseseră şi au plecat să-şi afle o viaţă nouă în alte oraşe. Nu cred că suntem mai mult de cincizeci de inşi în tot oraşul.

— Doar atât? întrebă Tom uimit. Dar cum puteţi menţine în funcţiune un oraş de mărimea asta?

— Păi, nu putem, replică Aakiuq. Nu prea multă vreme. Dar bătrânul domn Scabious, şeful motoarelor, a făcut minuni – o mulţime de sisteme automate, dispozitive deştepte TehAnt şi altele asemenea – şi cu astea ne mai ţine-n mişcare destulă vreme.

— Destulă vreme ca să ce? interveni Hester bănuitoare. Unde mergeţi?

Zâmbetul şefului portului dispăru.

— Asta nu vă pot spune, domnişoară Hester. Cine ştie dacă nu veţi pleca de aici şi nu veţi vinde secretul rutei noastre lui Arkangel ori altui oraş de pradă? N-am vrea să-i întâlnim aşteptându-ne în vreo ambuscadă pe Banchiză. Acum mâncaţi-vă hamburgerii de focă. Pe urmă o să mergem să vedem dacă nu putem găsi pe undeva nişte piese de schimb s-o reparăm pe biata şi hărtănita voastră *Jenny Haniver.*

Mâncară şi apoi se luară după Aakiuq, traversând platforma de andocare, până ajunseră la un depozit enorm, acoperit cu o cupolă arcuită ca o spinare de balenă. În interiorul slab luminat se îngrămădeau, în echilibru precar, stive de panouri de nacelă şi motoare capsulate vechi, disputându-şi spaţiul cu piese de schimb desprinse din punţile de comandă ale unor nave aeriene dezasamblate şi cu lonjeroane de anvelopă din aluminiu, arcuite aidoma coastelor unor giganţi. Deasupra lor atârnau de tavan elice de toate mărimile, balansându-se uşor din cauza mişcării oraşului.

— Pe vremuri, de locul ăsta se ocupa vărul meu, zise Aakiuq, luminând cu o lanternă electrică maldărele de vechituri. Dar el a murit în epidemia de ciumă, aşa că acum aş putea zice că-i al meu. Nicio grijă; nu prea există defecţiune de navă pe care să nu ştiu s-o repar şi oricum nu prea am altă ocupaţie zilele astea.

În timp ce mergeau după el prin întunericul plin de rugină, se auzi un zdrăngănit şi ceva păru să fugă orbecăind printre rafturile din fier cu grămezi de piese recuperate. Hester, întotdeauna precaută, îşi răsuci capul în direcţia aceea, scrutând umbrele cu singurul ei ochi. Nu se mişca nimic. Probabil era firesc să cadă obiecte într-o încăpere unde vechiturile stăteau claie peste grămadă ca aici, nu-i aşa? Într-o clădire unde dispozitivele absorbante de şocuri erau deficitare şi care se clătina şi se cutremura din cauza trepidaţiilor lui Anchorage ce înainta cu greu pe gheaţă? Şi totuşi Hester nu putea scăpa de senzaţia că era urmărită.

— Motoare Jeunet-Carot, nu-i aşa? întrebă domnul Aakiuq. În mod vizibil îl plăcea pe Tom – care se făcea plăcut întotdeauna – şi făcea mari eforturi să ajute, alergând de colo-colo printre movilele de gioarse şi căutând într-un registru uriaş, pătat de mucegai. Cred că am ceva potrivit. După cum arată, celulele voastre de gaz par a fi chestii tibetane vechi: pe cele pe care n-o să le pot cârpi o să le înlocuiesc cu nişte RJ50 drăguţe de la un Zhang-Chen Hawkmoth. Da, cred că *Jenny Haniver* a voastră va putea zbura din nou în trei săptămâni.

•••

Departe, dedesubt, în întunecimea albastră, trei perechi de ochi ageri priveau un ecran mic, aţintiţi asupra unei imagini neclare în care se vedeau Tom, Hester şi şeful portului. Trei perechi de urechi, albe precum ciupercile din subteran, se forţau să prindă glasurile slabe, distorsionate ce veneau, ca nişte şoapte, din lumea de deasupra.

•••

Odată întorşi acasă la şeful portului, doamna Aakiuq îi echipă pe Tom şi pe Hester cu cizme de protecţie şi rachete de zăpadă, lenjerie termică, pulovere groase de lână tratată cu ulei, mănuşi groase fără degete, fulare şi hanorace îmblănite. Mai aveau cagule contra frigului, nişte obiecte de piele căptuşite cu lână, cu lentile fabricate dintr-o substanţă obţinută din vezică de peşte uscată şi filtru pentru respirat. Doamna Aakiuq nu le spusese de unde apăruseră toate obiectele astea, dar Hester văzuse fotografiile ornate cu panglici de doliu din altarul familiei şi ghicise că ea şi Tom purtau acum veşmintele copiilor morţi ai soţilor Aakiuq. Spera doar că microbii de ciumă dispăruseră

realmente, aşa cum susţinea şeful portului. Cagula însă îi plăcea.

Când reveniră în bucătărie, îl găsiră pe Pennyroyal şezând lângă sobă, cu picioarele într-un lighean cu apă fierbinte şi un bandaj în jurul capului. Arăta palid, dar altminteri rămăsese acelaşi dintotdeauna; sorbind din cana de ceai de muşchi a doamnei Aakiuq, îi salută vesel pe Tom şi pe Hester:

— Mă bucur să vă văd teferi! Prin ce aventuri am trecut împreună, oho! Ceva despre care să scriu probabil în următoarea mea carte...

De pe peretele de lângă sobă, un telefon de alamă ţârâi metalic. Doamna Aakiuq se grăbi să ridice receptorul şi ascultă cu atenţie mesajul transmis de prietena ei, doamna Umiak de la centrală. Chipul i se lumină şi când puse telefonul în furcă şi se întoarse spre oaspeţi, abia putea vorbi de emoţie.

— Veşti bune, dragii mei! Margrafa vă primeşte în audienţă! Margrafa însăşi! Îşi trimite şoferul să vă ducă la Palatul de Iarnă! Ce onoare! Gândiţi-vă, din umila mea bucătărie o să ajungeţi direct în sala de audienţe a margrafei!

Capitolul 8: Palatul de Iarnă

— Ce-i aia „margrafă”? îi şuieră Hester lui Tom, în timp ce ieşeau din nou în frigul aprig de afară. Sună ca ceva de prins părul...

— Cred că-i un fel de primăriţă, răspunse Tom.

— O margrafă, interveni Pennyroyal, e versiunea feminină a unui margraf. Multe dintre orăşelele nordice au ceva de felul acesta: o familie conducătoare ereditară, cu titluri transmise din generaţie în generaţie. Margrafi. Administratori. Grafi. Elector Urbanus din Eisenstadt. Direktorul din Arkangel. Pe aici, prin nord, ei ţin mult la tradiţiile lor.

— Nu văd de ce nu-i pot spune pur şi simplu primăriţă şi cu asta basta, comentă Hester ţâfnoasă.

Un „gândac” îi aştepta la intrarea în port; un vehicul electric asemenea celor pe care Tom şi le amintea din Londra, deşi nu credea să mai fi văzut unul la fel de frumos. Era vopsit în roşu-aprins, cu o literă *R* aurie înconjurată de arabescuri. Unica roată

din spate era mai mare decât la un „gândac” obişnuit şi anvelopele aveau nituri pentru aderenţă la zăpadă. Pe aripile curbate ce se arcuiau peste cele două roţi din faţă fuseseră montate lanterne mari electrice şi fulgii de zăpadă dansau nebuneşte în razele lor gemene.

Şoferul îi văzu venind şi deschise acoperişul de plasticlă. Purta uniformă roşie cu vipuşcă aurie şi epoleţi, iar când se ridică în picioare pentru a-i saluta, Hester descoperi că-i venea cam până la talie. Un copil, gândi ea în prima clipă, dar pe urmă văzu că era de fapt mult mai vârstnic, cu cap de adult pe un trup scund şi îndesat. Se grăbi să privească în altă parte, dându-şi seama că se holba la el exact în acelaşi mod jignitor, enervant, compătimitor în care oamenii se holbau uneori la ea.

— Mă cheamă Smew, spuse şoferul. Luminăţia Sa m-a trimis să vă conduc la Palatul de Iarnă.

Se urcară în „gândac”, înghesuindu-se pe bancheta din spate de o parte şi de alta a lui Pennyroyal, care ocupa surprinzător de mult loc pentru un tip atât de mic. Smew glisă acoperişul la loc şi porniră. Tom se întoarse ca să le facă cu mâna soţilor Aakiuq, care se uitau de la o fereastră a locuinţei lor, dar portul aerian deja rămăsese în urmă, pierdut în rafalele de zăpadă şi în întunericul îngheţat. „Gândacul” rula pe o arteră largă, din care se deschideau arcade acoperite pe ambele părţi. Treceau pe lângă magazine, restaurante şi vile impozante, toate moarte, toate întunecate.

— Aici e Rasmussen Prospekt, le aduse la cunoştinţă Smew. E o stradă foarte elegantă. Străbate tot centrul oraşului de sus, de la proră la pupă.

Tom privea prin acoperişul „gândacului”. Era impresionat de locul acesta frumos şi părăsit, însă pustietatea lui îl tulbura. Oare încotro se îndrepta, alergând astfel spre nordul lipsit de viaţă? Tremura în hainele lui călduroase, amintindu-şi de vremea în care se afla la bordul altui oraş aflat într-un loc unde n-ar fi trebuit să fie, gonind spre o destinaţie misterioasă: Tunbridge Wheels, al cărui primar nebun îl băgase într-un mormânt de apă în Marea Khazak.

— Am ajuns, îi anunţă Smew. Palatul de Iarnă; reşedinţa Casei Rasmussen de opt sute de ani.

Se apropiau de pupa oraşului şi motorul electric al „gândacului” se gripa şi se opintea din greu trăgându-i în sus pe

o rampă interminabilă. În vârf se înălţa palatul pe care Tom îl zărise din văzduh în noaptea precedentă; o volbură de metal alb cu turle şi balcoane brumate cu gheaţă. Etajele superioare păreau goale şi abandonate, dar la câteva dintre ferestrele etajelor inferioare se vedeau lumini, iar în trepiedele de bronz din faţa uşii circulare de la intrare dansau flăcări de gaz.

„Gândacul” se opri scrâşnind pe aleea acoperită de promoroacă şi Smew ţinu cupola cabinei în vreme ce coborau pasagerii, apoi se repezi în sus pe treptele palatului şi deschise uşa de la intrare, invitându-i într-o odaie mică, numită ecluză pentru căldură. Închise uşa în urma lor şi după câteva secunde, când aerul rece care intrase odată cu vizitatorii se încălzi de la radiatoarele din tavan şi din pereţi, se deschise o uşă interioară. Îl urmară pe Smew într-un coridor cu lambriuri, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu tapiserii. În faţa lor se iviră o uşă dublă gigantică, îmbrăcată în aliaje TehAnt de mare preţ. Smew bătu în uşă, apoi murmură „Vă rog, aşteptaţi aici” şi dispăru în fugă printr-un culoar lateral. Întreaga clădire scârţâia uşor, legănându-se odată cu mişcările oraşului. Se simţea un miros de mucegai.

— Nu-mi place, zise Hester, privind în sus spre vălurile groase de plase de păianjeni ce înfăşurau candelabrele şi atârnau de conductele de încălzire. De ce ne-a chemat aici? Ar putea fi o capcană.

— Fleacuri şi aiureli, domnişoară Shaw, o ironiză Pennyroyal, încercând să nu pară prea alarmat de sugestia ei. O capcană? De ce ne-ar întinde margrafa o capcană? Nu uitaţi că este o persoană superioară, un fel de primăriţă.

Hester ridică din umeri.

— N-am întâlnit până acum decât doi primari, şi niciunul dintre ei nu era câtuşi de puţin superior. Erau nebuni sadea amândoi.

Cu o smucitură, uşile glisară brusc în lateral, scrâşnind uşor pe rulmenţi. În faţa lor stătea Smew, de astă dată înveşmântat în robă lungă, albastră, purtând o pălărie cu şase colţuri şi ţinând strâns în mână un sceptru de două ori mai înalt decât el. Le ură solemn bun venit oaspeţilor, de parcă nu-i mai văzuse niciodată, apoi bătu de trei ori cu sceptrul în podeaua metalică.

— Profesorul Nimrod Pennyroyal şi însoţitorii săi, anunţă şi se trase la o parte pentru a-i lăsa să păşească într-o sală al cărei plafon era susţinut de coloane.

Un rând de globuri cu argon atârna de tavanul boltit, fiecare dintre ele aruncând o strălucire rotundă, ca nişte trepte de lumină ducând spre capătul îndepărtat al încăperii enorme. Cineva şedea acolo, gârbovit într-un tron împodobit, înălţat pe un podium. Hester îi apucă mâna lui Tom şi unul lângă altul îl urmară pe Pennyroyal printre umbre şi lumini, până ajunseră la treptele podiumului, moment în care priviră în sus spre chipul margrafei.

Fără a şti nici ei din ce motiv, amândoi se aşteptaseră să întâlnească o persoană vârstnică. Totul în casa asta tăcută şi ruginită evoca bătrâneţea şi descompunerea, obiceiurile antice păstrate mult după ce scopul lor fusese uitat. Şi totuşi fata care-i privea cu semeţie de pe tron era chiar mai tânără decât ei; cu siguranţă n-avea mai mult de şaisprezece ani. Era înaltă, drăguţă, îmbrăcată cu o togă albastră ca gheaţa şi pe deasupra cu o mantie albă cu guler din blană de vulpe. Trăsăturile ei aduceau întrucâtva cu aspectul inuit al lui Aakiuq şi al soţiei sale, dar avea pielea de culoare foarte deschisă şi părul bălai. „Culoarea frunzelor toamna”, se gândi Hester, ascunzându-şi chipul. Frumuseţea margrafei o făcea să se simtă lipsită de însemnătate şi inutilă. Începu să caute cusururi. „E prea grasă. Şi ar trebui să se spele bine pe gât. Şi rochia aia drăguţă e mâncată de molii şi are toţi nasturii încheiaţi greşit...”

Lângă ea, Tom se gândea: „Atât de tânără şi răspunde de un oraş întreg! Nu-i de mirare că pare tristă!”

— Maiestatea Voastră, zise Pennyroyal, făcând o plecăciune adâncă. Îngăduiţi-mi să vă spun cât sunt de recunoscător pentru bunătatea pe care Maiestatea Voastră şi oamenii Maiestăţii Voastre ne-au arătat-o mie şi tinerilor mei tovarăşi...

— Trebuie să mi te adresezi cu Luminăţia Voastră, rosti fata. Sau Lumină a Câmpiilor de Gheaţă.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Se auziră uşoare hârşâituri şi pocnituri de la conductele termice groase ce şerpuiau pe tavan încălzind palatul cu căldură reciclată de la motoare. Tânăra îşi privi oaspeţii cu atenţie. Într-un târziu spuse:

— Dacă eşti Nimrod Pennyroyal, cum se face că eşti mult mai gras şi mai chel decât pari în fotografie?

Freya luă o carte de pe o măsuţă aflată lângă ea şi o ridică pentru a-i arăta profesorului coperta din spate. Pe ea se vedea imaginea cuiva care ar fi putut fi fratele mai mic şi mai chipeş al lui Pennyroyal.

— Ştiţi, e o licenţă artistică, explică el. Pictorul m-a tras pe sfoară. I-am spus să mă înfăţişeze aşa cum sunt, cu burtă şi pleşuv, dar ştiţi cum sunt genul ăsta de artişti; le place să idealizeze, să arate omul lăuntric...

Margrafa zâmbi. (Era încă şi mai drăguţă când zâmbea. Hester ajunse la concluzia că o antipatiza foarte tare.)

— Am vrut doar să mă asigur că eşti chiar dumneata, profesore Pennyroyal, spuse ea. Înţeleg foarte bine cum e cu portretul. Şi mie trebuiau să mi-l facă mereu pentru timbre, monede şi alte lucruri înainte de a izbucni ciuma şi aproape *niciodată* nu-l nimereau...

Se opri brusc, de parcă un fel de bonă internă îi reamintise că nu se cuvenea ca o margrafă să pălăvrăgească în faţa oaspeţilor ca o adolescentă entuziasmată.

— Puteţi lua loc, îi înştiinţă ea, pe un ton mult mai oficial, şi bătu din palme.

În spatele tronului se deschise o uşă şi Smew ieşi în fugă, cărând câteva scăunele. Îşi schimbase din nou veşmintele: purta acum o pălărioară cilindrică şi tunică cu guler înalt de lacheu. Tom se întrebă o clipă dacă nu cumva existau trei omuleţi identici aflaţi în slujba margrafei, însă când se uită mai atent, îşi dădu seama că era, evident, acelaşi Smew; gâfâia din greu după schimbările rapide, iar din buzunar i se iţea peruca de şambelan.

— Grăbeşte-te, rosti margrafa.

— Iertare, Luminăţia Voastră.

Smew aşeză cele trei scaune cu faţa spre tron, apoi dispăru din nou în umbră. După o clipă se întoarse, împingând o măsuţă pe rotile, încălzită, pe care aşezase un ceainic cu ceai şi o tăviţă cu biscuiţi cu migdale. Împreună cu el mai intră un bărbat înalt, sever, mai vârstnic, îmbrăcat în negru. Dădu din cap spre nou-veniţi, apoi îşi luă poziţia lângă tron, în vreme ce Smew turna ceai în ceşcuţe făcute din Sticlă de Explozie şi le oferea musafirilor.

— Să înţeleg că-mi cunoaşteţi opera, Lumină a Câmpiilor de Gheaţă? se interesă Pennyroyal pe un ton uşor afectat.

Masca de etichetă curtenitoare a margrafei căzu din nou, lăsând să se vadă adolescenta emoţionată.

— Oh, da! Îmi plac aventurile şi istoria. Citeam tot timpul despre ele înainte... mă rog, înainte să devin margrafă. Am citit toţi clasicii: Valentine, Spofforth, Tamarton Foliot. Dar ale dumitale au fost mereu favoritele mele, profesore Pennyroyal. Aşa mi-a venit ideea să...

— Aveţi grijă, Margrafă! o întrerupse bărbatul de lângă ea.

Glasul său era un murmur egal, ca un motor bine reglat.

— Mă rog, oricum, continuă margrafa, de aceea e atât de minunat că Zeii Gheţii te-au trimis aici. E un semn, ştii? Un semn că am luat hotărârea corectă şi că vom găsi ceea ce căutăm. Cu ajutorul dumitale, oare cum am putea da greş?

— E nebună de legat, îi şopti Hester lui Tom.

— Nu prea înţeleg, Luminăţia Voastră, recunoscu Pennyroyal. Mă gândesc că s-ar putea ca intelectul meu să fie încă oarecum ameţit după lovitura la cap. Mă tem că nu vă înţeleg.

— E destul de simplu, zise margrafa.

— Margrafă! o avertiză din nou bărbatul de lângă ea.

— Ah, nu fi aşa refractar, domnule Scabious! replică ea. E profesorul Pennyroyal! Putem avea încredere în el!

— Nici nu mă îndoiesc, Luminăţia Voastră, spuse Scabious. Prietenii lui sunt cei care mă-ngrijorează. Dacă prind de veste care este ruta noastră, există riscul să fugă şi să ne vândă celor din Arkangel imediat ce-şi repară nava. Direktorul Masgard ar fi mai mult decât încântat să pună mâna pe motoarele mele.

— N-am fi niciodată capabili de aşa ceva! strigă Tom, gata să sară şi să se confrunte cu bătrânul dacă Hester nu l-ar fi ţinut pe loc.

— Cred că pot garanta pentru echipajul meu, Luminăţia Voastră, zise Pennyroyal. Căpitanul Natsworthy este istoric, la fel ca mine, educat la Muzeul Londrei.

Margrafa se întoarse să-l studieze pe Tom pentru prima oară, cu o privire atât de admirativă, încât el se îmbujoră şi plecă privirea.

— Atunci, bun venit, domnule Natsworthy, zise ea încet. Nădăjduiesc că veţi rămâne aici şi ne veţi ajuta şi voi.

— La ce să vă ajutăm? întrebă Hester fără menajamente.

— La călătoria noastră spre America, desigur, răspunse fata.

Întoarse cartea pe care o ţinea, astfel încât să-i arate coperta din faţă. Ilustraţia zugrăvea un Pennyroyal musculos, mult prea chipeş, luptându-se cu un urs sub privirile unei fete într-un bikini de blană. Era o primă ediţie a cărţii lui, *Minunata Americă.*

— A fost întotdeauna favorita mea, explică Freya. Presupun că ăsta e motivul pentru care Zeii Gheţii mi-au băgat în cap ideea cu America. Vom găsi drumul, traversând gheaţa, până la noul ţinut sălbatic, înverzit, pe care l-a descoperit profesorul Pennyroyal. Acolo ne vom pune roţi în loc de tălpici, vom tăia copaci pentru combustibil, vom face negoţ cu sălbaticii şi le vom prezenta avantajele Darwinismului Urban.

— Dar... dar... Pennyroyal îşi încleştă mâinile pe braţele scaunului său ca şi cum s-ar fi aflat într-un *montagne russe.* Dar vreau să spun... Câmpia de Gheaţă Canadiană... la apus de Groenlanda... Niciun oraş n-a mai încercat până acum...

— Ştiu, domnule profesor, încuviinţă fata. Va fi un voiaj lung şi primejdios pentru noi, aşa cum a fost şi pentru dumneata când te-ai întors pe jos din America, traversând gheaţa. Dar zeii sunt de partea noastră. Trebuie să fie. Altfel nu te-ar fi trimis pe dumneata aici la noi. Te voi desemna Navigator-şef Onorific, şi cu ajutorul dumitale ştiu că vom ajunge în siguranţă la noul nostru teren de vânătoare.

Entuziasmat de cutezanţa viziunii margrafei, Tom se întoarse către Pennyroyal.

— Ce noroc extraordinar, domnule profesor! zise vesel. Până la urmă vă veţi putea întoarce în America!

Pennyroyal scoase un gâlgâit şi ochii îi ieşiră din orbite.

— Eu... Navigator-şef...? Ah! Sunteţi prea bună, Lumină a Câmpiilor de Gheaţă, prea bună!

În timp ce leşina, ceşcuţa din Sticlă de Explozie îi căzu din mână şi se sparse pe podeaua de fier.

Smew ţâţâi de ciudă, deoarece setul de ceşti era o moştenire de familie a Casei Rasmussen. Freyei însă nu-i păsa.

— Domnul profesor Pennyroyal e încă slăbit după aventurile sale, spuse ea. Duceţi-l la culcare! Aerisiţi camerele din apartamentul pentru oaspeţi pentru el şi prietenii săi. Trebuie să-l îngrijim ca să-şi recapete cât mai curând posibil deplina sănătate. Şi nu te mai agita atât, Smew, pentru amărâta aia de ceşcuţă. Odată ce profesorul ne va duce în America, vom extrage oricâtă Sticlă de Explozie ne va pofti inima.

Capitolul 9: Bun venit în bază!

Departe, spre sud, dincolo de marginea gheţii, o insulă se înălţa dintr-o mare rece. Era neagră şi colţuroasă, acoperită de excremente de pescăruşi şi alte specii de păsări marine ce-şi făceau cuiburile pe falezele ei. Sunetele scoase de păsări se auzeau la kilometri distanţă – larma, ţipetele stridente, ciorovăielile şi-ncăierările lor, în timp ce plonjau în valuri după peşte sau zburau în stoluri mari, în cercuri largi în jurul piscului înalt, uneori aşezându-se pe acoperişurile clădirilor joase agăţate acolo ori pe balustradele ruginite ale galeriilor metalice nesigure cocoţate pe stâncile abrupte ca iasca pe ciotul unui copac uscat. Cu toate că ţinutul părea nelocuibil, acolo locuiau totuşi oameni; prin explozii în pereţii de piatră fuseseră excavate hangare pentru nave, iar în crăpăturile înguste, ciorchinii de rezervoare sferice de combustibil se îngrămădeau ca ouăle de păianjen. Era Cuibul Tâlharilor, unde Loki cel Roşu şi legendara lui bandă de piraţi ai aerului îşi construiseră fortăreaţa.

Acum Loki dispăruse, iar cicatricele lăsate de exploziile de rachete, încă vizibile pe unele clădiri, constituiau dovada că nu plecase de bunăvoie. Într-o noapte liniştită, o unitate de asalt a Furtunii Verzi atacase locul, îi măcelărise pe piraţi şi ocupase Cuibul, stabilindu-şi o bază la care niciun oraş înfometat nu putea ajunge.

Soarele apunea şi nuanţele de roşu, violet şi portocaliu murdar ce mânjeau cerul spre est făceau insula să pară şi mai sinistră ca de obicei, când nava *Impuls Temporar* se apropie pufăind din direcţia din care bătea vântul. Amplasamentele armelor pivotară ca nişte capete în coifuri, urmărind aeronava veche şi dolofană. În timp ce se strecura spre hangarul principal, navele Fox Spirits ce o escortau se roteau în jurul ei asemenea câinilor de fermă care împing în ţarc o mieluşea ce opune rezistenţă.

— Ce groapă de gunoi! se plânse una dintre soţiile lui Widgery Blinkoe în timp ce se uita pe ferestrele nacelei.

— Ne-ai spus că dacă raportăm aeronava aia veche o s-avem noroc şi bani, îi ţinu alta isonul. Ai zis c-o să stăm la plajă într-o

staţiune plutitoare, nu c-o să fim obligate s-ajungem la mama naibii.

— Ne-ai promis rochii noi şi sclavi!

— Linişte! strigă Blinkoe, încercând să se concentreze asupra manetelor de comandă, în vreme ce personalul de la sol îl ghida în hangar cu steguleţe colorate. Fiţi respectuoase! Asta-i o bază a Furtunii Verzi! Mă simt onorat că m-au chemat aici. E un semn că-mi preţuiesc serviciile.

Însă era la fel de consternat ca şi ele de convocarea aceasta la Cuibul Tâlharilor. Când anunţase prin radio la baza Furtunii Verzi din Munţii Tannhäuser că o văzuse pe *Jenny Haniver,* se aşteptase să primească mulţumiri şi poate şi o plată frumuşică. Cu siguranţă nu se aşteptase să sară pe el un stol de Fox Spirits de îndată ce plecase din Airhaven şi să fie târât până aici.

— Haida, de! bombăniră soţiile lui, dându-şi coate.

— Păcat că cei din Furtuna Verde nu-l respectă tot atât de mult cât îi respectă el pe ei!

— Îi preţuiesc serviciile, ce să-ţi spun!

— Când te gândeşti câte afaceri ratăm pribegind pe-aici... Şi mi-a spus mama să nu mă mărit cu el.

— Şi mie la fel!

— Şi-a mea!

— Ştie bine c-alergăm după cai verzi pe pereţi! Vedeţi cât pare de îngrijorat...

•••

Domnul Blinkoe încă părea neliniştit în timp ce cobora din nacela navei sale în hangarul haotic, plin de ecouri, însă expresia i se preschimbă într-un zâmbet îngăduitor când o subalternă drăguţă apăru în grabă să-i ureze bun venit. Widgery Blinkoe avea o slăbiciune pentru tinerele atrăgătoare, ceea care explica şi cum ajunsese să se însoare cu cinci dintre ele. Dar, deşi toate cinci se dovediseră a fi destul de gălăgioase şi de încăpăţânate şi aveau tendinţa să se alieze împotriva lui, nu se putea abţine să nu cocheteze cu ideea de a-i propune tinerei subalterne să devină numărul şase.

— Domnul Blinkoe? întrebă ea. Bun venit în bază!

— Credeam că se numeşte Cuibul Tâlharilor, draga mea.

— Comandantul preferă să-i spunem bază.

— Aha!

— Trebuie să vă conduc la ea.

— La ea? Nu ştiam că sunt atâtea doamne în organizaţia voastră.

Zâmbetul fetei dispăru.

— Furtuna Verde consideră că atât bărbaţii, cât şi femeile trebuie să-şi joace rolul în războiul ce se apropie, pentru a-i învinge pe barbarii Tracţionişti şi a face Pământul din nou verde.

— Ah, desigur, desigur, făcu repede domnul Blinkoe. Sunt întru totul de acord...

Nu-i plăcea acest gen de discuţie: războiul era teribil de nefast pentru afaceri. Însă ultimii câţiva ani fuseseră păguboşi pentru Liga Antitracţiune: Londra rulase până aproape de porţile Batmunkh Gompa şi agenţii ei incendiaseră Flota Aeriană a Nordului. Asta însemna că nu mai rămăseseră nave de rezervă care să fi putut veni în ajutorul Staţionarei Spitzbergen atunci când Arkangel o atacase iarna trecută. Şi astfel, ultimul mare oraş Antitracţionist din nord fusese înghiţit în măruntaiele prădătorului. Firesc, unii dintre ofiţerii mai tineri ai Ligii aveau să devină nerăbdători faţă de ezitările Consiliului Superior şi dornici de răzbunare. Blinkoe nu putea decât să spere că ei nu vor reuşi.

În vreme ce o urma pe subalternă, încercă să evalueze forţa de care dispunea baza aceasta mică. Pe platforma de andocare staţionau gata de intervenţie câteva nave Fox Spirits bine înarmate şi o mulţime de soldaţi în uniforme albe şi cu căşti de bronz în formă de cochilie de crab, toţi purtând brasarde cu simbolul Furtunii Verzi – fulgerul. „Securitate de mare calibru”, gândi, plimbându-şi rapid privirea peste armele lor automate acţionate cu abur. Dar de ce? Ce se petrecea aici, la marginea lumii, ca să justifice toate astea? O coloană de soldaţi mărşălui pe lângă el, cărând lăzi mari de metal cu inscripţii ca *Fragil* şi *Strict secret,* bine încuiate. Un bărbat scund şi chel, cu pelerină transparentă din plastic peste uniformă, îi muştruluia pe trupeţi.

— Fiţi atenţi! Nu le loviţi! Sunt instrumente sensibile!

Simţind privirea lui Blinkoe, se uită la el mai atent. Între sprâncene avea un tatuaj mic în forma unei roţi roşii.

— Şi, mă rog, ce anume faci tu pe-aici? îşi întrebă Blinkoe însoţitoarea, călcând pe urmele ei, ieşind din hangar, traversând scări şi tuneluri umede, urcând tot mai sus prin inima falezei de piatră.

— E secret, răspunse tânăra.

— Dar o să-mi spui, nu-i aşa?

Subalterna clătină din cap. Era o fată grosolană, de genul milităros, poruncitor, decise Blinkoe, nicidecum potrivită să fie a şasea doamnă Blinkoe. Îşi îndreptă atenţia spre afişele ţintuite pe zidurile coridoarelor. Înfăţişau aeronave ale Ligii copleşind cu o grindină de rachete nişte oraşe mobile, iar lozinci pline de mânie îi îndemnau pe cititori DISTRUGEŢI TOATE ORAŞELE. Sub afişe, în pereţi erau gravate direcţii către blocuri de celule, cazărmi, platforme pentru arme şi un laborator. Şi asta i se părea ciudat. Liga Antitracţiune dispreţuise dintotdeauna ştiinţa; considera că orice tehnologie mai complicată decât o aeronavă ori un lansator de rachete era barbară şi trebuia ignorată. Evident, Furtuna Verde avea altă părere.

•••

Domnului Blinkoe începea să i se facă frică.

Biroul comandantului era în una dintre clădirile vechi de pe vârful insulei. Aici îşi avusese reşedinţa privată Loki cel Roşu şi pereţii rămăseseră împodobiţi cu desene neruşinate pe care comandanta, strâmbând din nas, ordonase să fie acoperite cu var. Dar stratul de var era subţire şi din loc în loc lăsa să se vadă chipurile nedesluşite pictate dedesubt, că nişte fantome ale piraţilor morţi ce ar fi privit cu dezaprobare la noii locatari ai Cuibului Tâlharilor. Prin fereastra mare şi rotundă de pe peretele din spate nu se vedea mare lucru.

— Tu eşti Blinkoe? Bun venit în bază.

Comandanta era foarte tânără. Domnul Blinkoe nădăjduise că va întâlni o persoană drăguţă, dar se dovedi a fi o obrăznicătură mică cu înfăţişare severă, păr negru tuns foarte scurt şi chip dur, de culoarea turbei.

— Tu ai văzut-o pe *Jenny Haniver* la Airhaven? întrebă ea.

Mâinile i se încleştau şi contractau întruna, asemenea unor păianjeni nervoşi, cafenii. Şi în ce fel se holba la el cu ochii mari şi negri! Blinkoe se întrebă dacă nu cumva era puţin nebună.

— Da, Înălţimea Voastră, răspunse el nervos.

— Sigur? Nu te înşeli? Nu-i cumva vreo minciună pe care ai născocit-o ca să storci nişte bani de la Furtuna Verde?

— Nu, nu! se grăbi Blinkoe. Pe toţi zeii, nu; era aeronava Florii Vântului, am văzut-o limpede ca lumina zilei!

Comandanta se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă spre fereastră, privind afară, prin sticla acoperită cu flori de gheaţă, la cerul ce se întuneca repede. După o clipă spuse:

— Am trimis o escadrilă de Fox Spirits de la una dintre bazele noastre secrete pentru a o intercepta pe *Jenny.* Nu s-a mai întors.

Widgery Blinkoe nu ştia exact ce să spună.

— Oh, aşa..., bâigui într-o doară.

Femeia reveni spre el, însă Blinkoe tot nu-i putea vedea expresia, aşa cum se profila pe fundalul ferestrei încă luminoase.

— Deşi cei doi intruşi barbari care au furat-o pe *Jenny Haniver* din Batmunkh Gompa păreau să arate ca doi derbedei din Lumea de Afară, erau de fapt agenţi extrem de bine antrenaţi, plătiţi de Londra. Fără îndoială, şi-au folosit şiretenia diabolică pentru a păcăli şi a distruge navele noastre, apoi au fugit în nord, în Pustiurile de Gheaţă.

— Hm, e foarte posibil, comandante, o aprobă Widgery Blinkoe, gândindu-se că suna extrem de improbabil.

Tânăra scundă şi slăbuţă se apropie de el, aţintindu-l cu o privire arzătoare.

— Avem multe Fox Spirits. Furtuna Verde devine tot mai puternică pe zi ce trece. Mulţi comandanţi ai Ligii au trecut de partea noastră şi sunt pregătiţi să ne trimită soldaţi şi aeronave ca să ne întărim bazele. Ne lipseşte însă o reţea de spionaj. De asta avem nevoie de tine, Blinkoe. Trebuie ca tu să mi-o găseşti pe *Jenny Haniver* împreună cu barbarii care o pilotează.

— Ăă... să vedem, păi, asta s-ar putea, da, zise Blinkoe.

— Vei fi bine plătit pentru serviciile tale.

— Cât de bine? N-aş vrea să par un mercenar, dar am de întreţinut cinci neveste...

— Zece mii când ne livrezi nava aici.

— Zece m...

— Furtuna Verde îşi recompensează bine slujitorii, îl asigură comandanta. Dar îi şi pedepsim pe trădători. Dacă sufli oricui o vorbă despre asta, ori despre ce ai văzut aici în bază, te vom găsi şi te vom ucide. Într-un mod extrem de dureros. Ai înţeles?

— Îhî! scheună Blinkoe, învârtindu-şi pălăria în mâini. Ăă... pot să întreb de ce? Adică de ce-i atât de importantă aeronava asta?

Mă gândeam c-ar putea avea o valoare sentimentală pentru Ligă, ca un fel de simbol, dar nu pare deloc să merite atâta...

— Merită ceea ce-ţi ofer. Pentru prima oară comandanta zâmbi; un surâs subţire, rece, dureros, precum cineva care-i mulţumeşte unei rude îndepărtate că a venit la o înmormântare. S-ar putea ca *Jenny Haniver* şi barbarii care au furat-o să aibă o importanţă vitală pentru munca noastră de aici. Asta-i tot ce trebuie să ştii. Găseşte-o şi adu-mi-o, domnule Blinkoe.

Capitolul 10: Wunderkammer

Toţi medicii din Anchorage muriseră. Cea mai bună asistentă medicală care se putuse găsi pentru profesorul Pennyroyal era Windolene Pye, din Comitetul Director, care pe vremuri urmase un curs de prim ajutor. Aşezându-se lângă patul lui, într-o încăpere luxoasă de la un etaj superior al Palatului de Iarnă, ea prinse încheietura mâinii bărbatului între degetele ei subţiri, luându-i pulsul cu ajutorul ceasului de buzunar.

— Cred că doar şi-a pierdut temporar cunoştinţa, anunţă. Poate din cauza epuizării, poate e un şoc întârziat după aventurile teribile prin care a trecut. Bietul domn...

— Atunci cum se face că noi nu ne-am pus cu roţile-n sus? se interesă Hester. Şi noi am trecut prin aventuri teribile şi totuşi uite că nu leşinăm ca nişte mătuşi fete bătrâne.

Domnişoara Pye, ea însăşi o fată bătrână, îi aruncă lui Hester o privire duşmănoasă.

— Cred că ar trebui să-l lăsaţi în pace pe domnul profesor. Are nevoie de linişte şi îngrijire permanentă. Gata, plecaţi toţi de-aici, îi zori ea.

Hester, Tom şi Smew se retraseră pe coridor, iar Windolene Pye închise ferm uşa după ei. Tom zise:

— Aş crede că-i doar copleşit de vestea primită. S-a străduit atâţia ani să găsească pe cineva care să-i finanţeze o a doua expediţie în America şi acum a auzit deodată că margrafa îşi duce oraşul acolo...

Hester izbucni în râs.

— E imposibil! E nebună!

— Domnişoară Shaw! exclamă Smew. Cum puteţi spune aşa ceva? Margrafa este cea care ne conduce, reprezentanta Zeilor Gheţii pe Pământ. Strămoaşa ei, Dolly Rasmussen, este cea care i-a călăuzit spre un loc sigur pe supravieţuitorii primului oraş Anchorage care au fugit din America. Este un lucru absolut firesc, aşadar, ca sarcina de a ne conduce înapoi acasă să revină cuiva din familia Rasmussen.

— Nu-nţeleg de ce-i iei apărarea, bombăni Hester. Te tratează ca pe o chestie neplăcută pe care a descoperit-o lipită de talpa pantofului ei. Şi nădăjduiesc că ştii că nu păcăleşti pe nimeni cu costumele alea pe care le schimbi întruna. Ne dăm seama că eşti mereu unul şi acelaşi.

— Nu încerc să păcălesc pe nimeni, replică Smew cu nespusă demnitate. Margrafa trebuie să aibă anumiţi servitori şi slujbaşi oficiali: şoferi, bucătari, şambelani, valeţi et cetera. Din păcate, toţi au murit. Aşa încât eu a trebuit să intru în rol şi să umplu locurile goale. Fac ce pot ca să păstrez vechile tradiţii.

— Şi înainte de asta ce ai fost? Şofer sau şambelan?

— Am fost piticul margrafei.

— La ce-i trebuia un pitic?

— La curtea margrafei a existat *dintotdeauna* un pitic. Pentru a o distra pe margrafă.

— Cum?

Smew ridică din umeri.

— Presupun că prin simplul fapt că era atât de scund.

— Şi asta-i ceva amuzant?

— Aşa-i tradiţia, domnişoară Shaw. Nouă, celor din Anchorage, ne plac tradiţiile noastre, pe care le-am păstrat după izbucnirea ciumei. Dar iată camerele voastre.

Smew deschise două uşi, puţin mai departe pe coridor de cea a lui Pennyroyal. Fiecare dintre cele două camere avea ferestre lungi, un pat mare şi conducte groase de încălzire. Încăperile erau cam de aceeaşi mărime cu întreaga nacelă a lui *Jenny Haniver.*

— Arată grozav, spuse Tom recunoscător. Dar n-avem nevoie decât de una.

— Nici nu încape discuţie, zise Smew, intrând în prima încăpere pentru a regla conductele. Ar fi ceva nemaiauzit ca două persoane tinere de sex opus, necăsătorite, să stea în

aceeaşi cameră în Palatul de Iarnă. S-ar putea petrece tot felul de necuviinţe. Este exclus.

Pentru o clipă, atenţia îi fu distrasă de un gâlgâit dintr-o conductă. Apoi se întoarse către Hester şi Tom făcând cu ochiul, complice.

— Aici există totuşi o uşă care face legătura între camere; dacă cineva ar dori să se strecoare prin ea, nimeni n-ar avea cum să afle vreodată...

•••

Cineva ştia însă aproape tot ce se petrecea în Anchorage. Supraveghetorii care-şi priveau ecranele în întunericul albăstrui vedeau o imagine neclară, luată printr-un obiectiv superangular, a lui Tom şi Hester care-l urmau pe pitic în a doua încăpere.

— Ce urâtă e!

— Nu pare prea fericită.

— Cine ar fi fericită cu o faţă ca aia?

— Nu, nu-i din cauza asta. E geloasă. N-ai văzut cum se uita Freya la iubitul ei?

— M-am plictisit de ăştia. Hai să urmărim pe altcineva.

Imaginea se schimbă, comutând în alte părţi: familia Aakiuq în sufragerie, Scabious în casa lui singuratică, munca neîntreruptă, răbdătoare, din districtul motoarelor şi din sectorul agricol...

•••

— Oare n-ar trebui să trimitem vorbă familiei Aakiuq? întrebă Tom, pe când Smew vedea de reglajele conductelor în a doua încăpere şi se pregătea să plece. Probabil că ne aşteaptă să ne întoarcem.

— Deja au fost anunţaţi, domnule, spuse Smew. Acum sunteţi oaspeţii Casei Rasmussen.

— Domnul Scabious nu se va bucura prea mult de asta, interveni Hester. Nu părea să-i placă deloc de noi.

— Domnul Scabious este un om pesimist, zise Smew. Nu are nicio vină. E văduv, iar singurul său fiu, Axel, a murit în epidemia de ciumă. N-a suportat deloc pierderea. N-are atâta putere încât s-o împiedice pe margrafă să vă arate ospitalitate. Sunteţi amândoi cât se poate de bine-veniţi în Palatul de Iarnă. Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi şi va veni imediat un servitor – da, aşa-i, tot eu. Cina e la ora şapte, dar dacă veţi binevoi să coborâţi puţin mai devreme, margrafa doreşte să vă prezinte

cabinetul ei de curiozităţi, sau *Wunderkammer,* cum îi spune Luminăţia Sa.

„Ce naiba-i aia?” gândi Hester, dar nu-i plăcea să pară proastă şi ignorantă în faţa lui Tom, aşa că-şi ţinu gura. După plecarea lui Smew, deschiseră uşa dintre camere şi se aşezară amândoi pe patul lui Tom, sărind pe el pentru a-i testa arcurile.

— America! exclamă Tom. Ia gândeşte-te! Freya Rasmussen chiar are curaj. Aproape niciun oraş nu se aventurează la vest de Groenlanda şi niciunul n-a încercat vreodată s-ajungă pe Continentul Mort.

— Nu, fiindcă e *mort,* comentă Hester pe un ton acru. Nu cred c-aş risca soarta unui oraş întreg pe baza unei cărţi a lui Pennyroyal.

— Profesorul Pennyroyal ştie despre ce vorbeşte, replică Tom cu loialitate. Oricum nu-i singurul care vorbeşte despre locuri înverzite în America.

— Te referi la legendele aviatorilor?

— Păi, da. Şi la harta lui Snøri Ulvaeusson.

— Cea despre care mi-ai povestit? Aia care a dispărut atât de convenabil înainte ca să poată fi verificată?

— Insinuezi că profesorul minte? întrebă Tom.

Hester clătină din cap. Nici ea nu ştia exact ce voia să zică; doar că i se părea greu de acceptat istorisirea lui Pennyroyal despre păduri virgine şi nobili sălbatici. Totuşi cine se credea ea să pună la îndoială spusele lui? Pennyroyal era un explorator celebru care scrisese cărţi, în timp ce Hester nici nu citise *vreodată* o carte. Tom şi Freya îl credeau şi ei ştiau mai multe decât ea despre astea. Doar că ea nu-l putea asimila pe omuleţul timid care tremura, se lamenta şi pălea de fiecare dată când o rachetă se apropia de *Jenny Haniver* cu bravul explorator care se luptase cu urşii şi se împrietenise cu americanii sălbatici.

— Mâine o să merg să vorbesc cu Aakiuq, spuse Hester. Să văd dacă poate grăbi reparaţia lui *Jenny.*

Tom încuviinţă din cap, dar n-o privi.

— Mie-mi place aici, zise. Oraşul ăsta, vreau să spun. E trist, dar frumos. Îmi aminteşte de locurile cele mai încântătoare din Londra. Şi nu aleargă după alte oraşe ca să le mănânce, cum făcea Londra.

Lui Hester i se păru că în clipa aceea între ei doi apăruse o ruptură, ca o fisură în gheaţă, încă foarte subţire, dar care avea probabil să se lărgească.

— Nu-i decât alt Oraş cu Tracţiune, Tom. Oraşe-Comerciant ori Oraşe-Prădător, toate sunt la fel. Frumoase pe deasupra, dar sub punţile lor nu găseşti decât sclavi, mizerie, suferinţă şi corupţie. Cu cât plecăm mai curând, cu atât mai bine pentru amândoi.

•

La ora şase, Smew se întoarse să-i ia şi-i conduse, coborând scări interminabile în spirală, într-un salon de primire unde-i aştepta Freya Rasmussen.

Margrafa arăta de parcă ar fi încercat să-şi aranjeze părul într-un mod mai interesant, dar ar fi renunţat la jumătatea efortului. Clipind din ochi spre oaspeţii ei, pe sub bretonul prea lung, spuse:

— Mă tem că profesorul Pennyroyal încă nu se simte bine, dar sunt sigură că-şi va reveni. Fără îndoială, Zeii Gheţii nu l-ar fi trimis aici doar ca să-l lase să moară, nu-i aşa? N-ar fi drept. Dar cred că pe un istoric londonez ca tine, Tom, nu se poate să nu te intereseze o *Wunderkammer* ca a mea.

— Bun, şi ce-i aia o *Wunderkammer*? întrebă Hester, sătulă să fie ignorată de adolescenta asta răsfăţată.

— E muzeul meu particular, zise Freya. Cabinetul meu de curiozităţi. Strănută şi aşteptă o clipă să vină o slujnică să-i şteargă nasul, apoi îşi aminti că muriseră toate şi-l şterse singură cu mâneca. Mie-mi place istoria, Tom. Toate obiectele vechi pe care le dezgroapă oamenii... Desigur sunt lucruri obişnuite, utilizate pe vremuri de oamenii obişnuiţi, însă pe care timpul le-a făcut speciale.

Tom încuviinţă din cap cu convingere şi tânăra râse, simţind că întâlnise un suflet înrudit.

— Când eram copil, nu voiam să fiu margrafă. Îmi doream să mă fac istoric, exact ca tine şi ca profesorul Pennyroyal. Şi aşa am început să-mi fac propriul meu muzeu. Veniţi să vedeţi.

Smew mergea înaintea lor, iar margrafa îşi susura întruna ciripitul vesel, în timp ce străbăteau alte coridoare, apoi o vastă sală de bal unde candelabrele puse la păstrare zăceau acoperite cu huse pentru a le feri de praf, după care ieşiră într-o arcadă boltită, cu pereţii acoperiţi de oglinzi. Razele reflectate luciră în

întunericul de afară, luminând vârtejurile de zăpadă şi o fântână îmbrăcată în gheaţă. Hester îşi înfundă mâinile în buzunare şi le încleştă în pumni, păşind furioasă în urma lui Tom. „Deci nu numai că-i frumoasă”, gândi ea, „dar a şi citit aceleaşi cărţi pe care le-a citit el şi ştie totul despre istorie – şi se mai zice că zeii sunt drepţi. E leit imaginea lui Tom în oglindă. Cum aş putea să concurez cu aşa ceva?”

Drumul lor se sfârşi într-un hol circular, în faţa unei uşi păzite de doi Stalkeri. Tom le recunoscu formele angulare şi se trase înapoi îngrozit, căci una dintre aceste maşini antice de luptă blindate îi hăituise, pe el şi pe Hester, nu cu mult timp în urmă, peste jumătate din Terenul de Vânătoare. Apoi Smew aprinse un glob cu argon şi Tom văzu că Stalkerii aceştia nu erau decât relicve: exoschelete de metal ruginit, dezgropate din gheaţă şi puse în picioare ca ornamente la intrarea în cabinetul de curiozităţi al Freyei Rasmussen. Tânărul aruncă o privire spre Hester, să vadă dacă îi împărtăşea teama, dar ea privea în altă parte. Însă înainte ca el să-i atragă atenţia, Smew descuiase uşa şi margrafa îi conducea deja pe toţi în muzeu.

Tom o urmă în praf şi penumbră cu strania senzaţie că se întorcea acasă. Era drept că încăperea uriaşă semăna mai degrabă cu un magazin de vechituri decât cu sălile pline de exponate aranjate grijuliu cu care se obişnuise pe vremea când locuia încă la Londra, totuşi era o adevărată peşteră a comorilor. După Războiul de Şaizeci de Minute, Pustiurile de Gheaţă fuseseră martore la naşterea şi la dispariţia a cel puţin două civilizaţii, iar Freya deţinea relicve importante din fiecare. Printre altele, exista şi o machetă a oraşului Anchorage aşa cum ar fi putut arăta pe vremuri, în epoca lui statică, un raft cu amfore din Cultura Metalului Albastru şi câteva fotografii cu Cercurile de Gheaţă, un fenomen misterios întâlnit uneori pe Banchiză.

În timp ce rătăcea prin expoziţie ca un somnambul, Tom nu băgă de seamă lipsa de chef a lui Hester în a-l urma.

— Uite! strigă el, aruncând peste umăr o privire plină de încântare. Hester! Uite!

Hester privi şi văzu obiecte pe care nu avea educaţia necesară să le înţeleagă, precum şi propriul ei chip reflectat în vitrinele exponatelor. Îl văzu pe Tom îndepărtându-se de ea şi exclamând extaziat în faţa câte unei statui vechi de piatră

mutilate. Prezenţa lui părea atât de potrivită acolo, încât fetei crezu că i se frânge inima.

Una dintre comorile preferate ale Freyei stătea într-o vitrină din spatele sălii. Era o folie aproape perfectă din metalul argintiu şi subţire care apărea în locurile unde fuseseră gropi de gunoi ale Imperiului American în toată lumea, pe care Anticii îl numeau „foiţă de staniol" sau „poleială". Freya şi Tom stăteau unul lângă altul şi o contemplau, încântaţi de imaginea chipurilor reflectate pe suprafaţa ei.

— Anticii aveau atât de multe *chestii*...

— E incredibil, încuviinţă Tom în şoaptă, deoarece obiectul din vitrină era atât de vechi şi de preţios, încât părea sacru, atins de degetele Zeiţei Istoriei. Când te gândeşti că a fost o vreme când au trăit oameni atât de bogaţi, încât puteau arunca asemenea lucruri... Până şi cei mai săraci dintre ei trăiau ca Lorzii Primari.

Trecură la următorul exponat: o colecţie de inele de metal ciudate, găsite frecvent prin grămezile de deşeuri Antice, dintre care unele încă aveau ataşat un fel de breloc, medalion sau pandantiv în formă de lacrimă cu inscripţia TRAGEŢI.

— Profesorul Pennyroyal nu este de acord că obiectele acestea ar fi fost aruncate la gunoi, zise Freya. El susţine că siturile pe care arheologii moderni le numesc „gropi de gunoi" erau în realitate centre religioase unde Anticii jertfeau obiecte de preţ Zeilor Consumului pe care-i venerau. N-ai citit cartea lui pe tema asta? Are titlul *Gunoi*? *Pe naiba*! O să-ţi împrumut un exemplar...

— Mulţumesc, spuse Tom.

— Mulţumesc, *Luminăţia Voastră,* îl corectă Freya, dar îi zâmbi atât de dulce, încât îi fu greu să se simtă ofensat. Bineînţeles, continuă ea, trăgând cu degetele o dâră prin praful de pe o vitrină, locul ăsta are mare nevoie de un curator. A existat unul, dar a murit în timpul ciumei, ori poate a plecat; nu mai ţin minte. Acum se aşază praful pe toate şi se fură din lucruri; nişte giuvaieruri vechi şi câteva maşini – deşi nu-mi pot închipui cine le-ar fi putut dori, ori cum ar fi pătruns aici. Dar după ce vom ajunge în America va fi important să ne amintim trecutul. Margrafa îl privi din nou, zâmbind. Ai putea rămâne, Tom. Mi-ar plăcea să ştiu că de micul meu muzeu se ocupă un istoric veritabil, din Londra. L-ai putea extinde, deschide publicului. I-am spune Institutul Rasmussen...

Tom respiră mai adânc aerul muzeului, inhalând mirosul de praf, mucegai, duşumea lustruită şi animale împăiate, mâncate de molii. Pe când era Ucenic Istoric tânjea să evadeze şi să aibă aventuri, dar acum, când viaţa lui devenise o aventură continuă, ideea de a lucra iarăşi într-un muzeu i se părea ciudat de ispititoare. Apoi privi pe lângă Freya şi o văzu pe Hester urmărindu-l – o siluetă subţire, singuratică, ascunsă pe jumătate în umbră, lângă uşă, ţinându-şi cu o mână vechea eşarfă roşie ca să-şi acopere chipul. Pentru prima oară îl enervă prezenţa ei. Ce păcat că nu era mai drăguţă! Şi mai sociabilă!

— Îmi pare rău, zise el. Hester n-ar dori să stea aici. Se simte cel mai bine în văzduh.

Freya o privi atent pe cealaltă fată. Nu era obişnuită ca oamenii să o refuze când le oferea un post bun. Începuse să-i placă de acest istoric tânăr şi chipeş. Începuse chiar să se întrebe dacă Zeii Gheţii i-l trimiseseră ca o compensaţie pentru faptul că la bordul lui Anchorage nu mai rămăsese niciun băiat potrivit pentru ea. Dar de ce oare aceiaşi zei hotărâseră să i-o trimită şi pe Hester Shaw odată cu el? Fata nu era doar urâtă, ci de-a dreptul oribilă, şi totuşi stătea între ea şi acest tânăr drăguţ asemenea unui demon care păzea un prinţ fermecat.

— Este în regulă, zise margrafa, ca şi cum refuzul lui n-ar fi dezamăgit-o deloc. Am înţeles că lui Aakiuq îi vor trebui câteva săptămâni ca să-ţi repare aeronava. Aşa că vei avea destul timp să te gândeşti.

„Şi destul timp”, adăugă ea în gând, „să scapi de prietena ta îngrozitoare”.

Capitolul 11: Spirite care nu-şi găsesc odihna

În noaptea aceea, Tom dormi bine şi visă muzee. Întinsă alături de el, Hester aproape că nu dormi deloc. Patul era atât de mare, încât ea s-ar fi putut afla la fel de bine în cealaltă cameră. De obicei îi plăcea să doarmă cuibărită lângă Tom în cuşeta îngustă din *Jenny Haniver,* cu faţa în părul lui, cu genunchii îndoiţi în scobitura din spatele genunchilor lui, trupurile lor potrivindu-se unul cu altul ca piesele dintr-un joc de

puzzle. Dar pe salteaua asta mare şi moale el se rostogolea în somn, îndepărtându-se de ea, lăsând-o singură într-un talmeş-balmeş de cearşafuri transpirate. Mai mult, în cameră se făcuse prea cald; aerul uscat nu-i făcea bine la sinusuri şi din conductele de pe tavan se auzeau răpăituri metalice – nişte zgomote slabe, sinistre, de parcă prin pereţi ar fi circulat şobolani.

Până la urmă se ridică, îşi puse paltonul şi cizmele şi ieşi din palat în frigul cumplit ce domnea pe străzi la ora trei dimineaţa. O scară în spirală cobora, prin izolaţia termică, spre districtul motoarelor din Anchorage, dominat de uruitul neîntrerupt al bătăilor ritmice, ajungând într-un spaţiu întunecat, ticsit de cazane pântecoase şi rezervoare de combustibil îngrămădite precum ciupercile între pilonii ce sprijineau etajele oraşului. O luă spre pupă, gândind: „Acum o să vedem cum îşi tratează muncitorii micuţa Regină a Zăpezilor”. Abia aştepta să-l scandalizeze pe Tom în aşa măsură încât să-şi piardă orice simpatie pentru locul ăsta. Avea de gând să-i strice micul dejun cu o relatare a condiţiilor de pe nivelul inferior.

Traversă o pasarelă de fier, printre roţi dinţate uriaşe care scrâşneau şi huruiau în jurul ei ca mecanismul unui ceas colosal. Merse urmărind o ţeavă segmentată enormă, coborând la un nivel unde se înălţau şi coborau pistoane acţionate de un set de motoare – o improvizaţie asamblată din piese TehAnt de un tip pe care nu-l mai văzuse niciodată: sfere blindate ce bâzâiau şi şuierau, emiţând fascicule de lumină violetă. Printre ele zoreau bărbaţi şi femei cu sarcini precise, ducând truse de unelte ori conducând maşini de lucru mari cu multe membre, dar nu se vedeau nicăieri şirurile de sclavi încătuşaţi ori supraveghetorii cruzi şi aroganţi la care se aşteptase. Chipul insipid al Freyei Rasmussen îi privea de sus, de pe afişele lipite pe pilonii de susţinere a nivelului, iar muncitorii îşi înclinau capetele cu respect când treceau pe sub ele.

„Poate că Tom avea dreptate”, gândi Hester în timp ce dădea târcoale, nevăzută de nimeni, pe marginea puţului motoarelor. Poate că Anchorage era într-adevăr atât de civilizat şi de paşnic pe cât părea. Poate că el ar fi putut fi fericit aici. Poate că oraşul ar fi supravieţuit chiar şi călătoriei până în America, iar Tom ar fi putut rămâne la bordul său în calitate de custode al muzeului Freyei Rasmussen, având astfel ocazia de a învăţa triburile

sălbatice despre lumea pe care o făuriseră strămoşii lor îndepărtaţi. Ar fi putut continua s-o păstreze pe *Jenny* ca iaht aerian particular, iar în zilele în care era liber ar fi putut face expediţii de prospectare căutând TehAnt în deserturile bântuite...

„De tine însă n-o să mai aibă nevoie, nu-i aşa?" auzi o voce slabă întrebând în mintea ei. „Şi ce-o să te faci fără el?"

Hester încercă să-şi închipuie viaţa fără Tom, dar nu reuşi. Ştiuse întotdeauna că nu va dura o veşnicie, însă acum, că sfârşitul era aproape, îi venea să strige: „Încă nu! Mai vreau! Măcar încă un an de fericire. Ori poate doi.

Îşi şterse lacrimile care-i înceţoşau privirea şi se grăbi spre pupa oraşului. Undeva, dincolo de uzina vastă pentru reciclarea căldurii, simţi un curent de aer rece venind de afară. Lăsă în urmă duduitul tot mai stins al motoarelor ciudate, căruia îi luă locul un şuierat constant, ascuţit, care crescu în intensitate pe măsură ce se apropia de pupă. După câteva minute, fata ieşi pe o pasarelă acoperită care înconjura oraşul pe toată lăţimea lui, protejată de un paravan din grile de oţel montate în panouri. Dincolo de el, reflectate în roata masivă ce se învârtea necontenit la pupa lui Anchorage, străluceau Luminile Nordului.

Hester traversă pasarela, îşi lipi faţa de grilajul rece şi privi prin el. Roata lustruită lucea ca oglinda şi, în cascada de reflexii, vedea pintenii de metal fixaţi pe ea căzând unul după altul, muşcând gheaţa şi împingându-l astfel pe Anchorage înainte. O ploaie rece, fină, de apă topită zbura de sub roată şi fragmente de gheaţă aruncată în sus răpăiau pe grilaj cu zgomot puternic. Unele bucăţi erau foarte mari. La câţiva metri de Hester, o secţiune a grilajului se desprinsese şi bascula spre interior de fiecare dată când o lovea un bloc de gheaţă, deschizând o breşă prin care erau împroşcate pe pasarelă bucăţele de gheaţă şi apă amestecată cu zăpadă.

Cât de uşor i-ar fi să alunece prin deschizătura aceea! Pentru o clipă ar fi simţit căderea, apoi roata ar fi trecut peste ea, lăsând pe gheaţă doar o pată roşie, repede uitată. N-ar fi fost mai bine decât să-l vadă pe Tom îndepărtându-se tot mai mult de ea? N-ar fi fost mai bine să moară decât să fie din nou singură?

Întinse mâna către marginea grilajului ce se bălăbănea, însă o altă mână îi apucă brusc braţul şi un glas îi strigă în ureche:

— Axel?

Hester se întoarse, căutându-şi cuţitul. În spatele ei stătea Søren Scabious. În ochii lui, înainte de a-i vedea chipul, părură să strălucească lacrimi gata să ţâşnească şi o speranţă; apoi o recunoscu şi faţa lui îşi reluă expresia obişnuită de nefericire adâncă.

— Domnişoară Shaw, mârâi el. Pe întuneric am avut impresia că eşti...

Hester se trase înapoi, ascunzându-şi faţa. Se întrebă de câtă vreme o urmărea bărbatul.

— Ce cauţi aici? întrebă ea. Ce doreşti?

Scabious, stânjenit, îşi găsi o scăpare înfuriindu-se:

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, tânără aviatoare! Ai venit aici ca să-mi spionezi districtul motoarelor, nu-i aşa? Bănuiesc că ai văzut suficient de mult.

— Nu mă interesează motoarele dumitale.

— Nu? Scabious întinse mâna din nou, apucând-o de încheietură. Mi-e greu să cred asta. Familia mea a perfecţionat Sferele Scabious vreme de douăzeci de generaţii. Este unul dintre cele mai eficiente sisteme de motoare din lume. Sunt sigur că vrei să te duci şi să le spui celor din Arkangel ori Ragnaroll ce bogăţii îi aşteaptă, dacă ne găsesc şi ne devorează.

— Ce prostie! Hester scuipă dezgustată. N-aş lua aurul unui prădător! Deodată o izbi un gând, rece şi dur ca aşchiile de gheaţă ce zornăiau pe grilajul din spatele ei. De fapt, cine e Axel? N-a fost cumva fiul dumitale? Cel despre care vorbea Smew? Cel care a murit? Ai crezut cumva că sunt fantoma lui?

Scabious îi eliberă încheietura. Mânia i se topi repede, ca un foc peste care s-a turnat apă. Ochii i se îndreptară spre roata propulsoare, apoi în sus, spre luminile de pe cer; priveau oriunde, mai puţin către Hester.

— Spiritul lui rătăceşte pe-aici, murmură el.

Hester lăsă să-i scape un râset scurt, neplăcut, apoi se opri. Bătrânul era perfect serios. Îi aruncă fetei o privire rapidă, după care se uită în altă parte. Chipul lui, luminat de o strălucire fluctuantă, deveni dintr-odată blând.

— Nomazii Zăpezii cred că sufletele morţilor sălăşluiesc în aurora boreală, domnişoară Shaw, şi că în nopţile în care aurora străluceşte cel mai puternic ele coboară şi umblă pe Banchiză.

Hester nu răspunse, mărginindu-se să ridice din umeri, tulburată în faţa nebuniei şi durerii bărbatului. Spuse cu stângăcie:

— Nimeni nu se întoarce de pe Tărâmul fără Soare, domnule Scabious.

— Ba da, domnişoară Shaw, se întorc. Scabious dădu din cap cu convingere. De când am pornit în călătoria noastră spre America, s-au observat tot timpul apariţii. Mişcări. Obiecte ce dispar din camere încuiate. Oamenii aud paşi şi glasuri în zone ale districtului care au fost închise şi abandonate încă din vremea ciumei. De aceea cobor aici de câte ori îmi îngăduie munca şi străluceşte aurora. L-am văzut deja de două ori: un băiat cu păr bălai, care mă priveşte din umbră, dar se face nevăzut îndată ce-l zăresc. În oraşul ăsta n-a mai rămas în viaţă niciun băiat blond. E Axel, sunt convins.

Bătrânul mai rămase o clipă cu ochii aţintiţi spre cerul luminos, apoi se întoarse şi se îndepărtă. Hester îl urmări cu privirea până când silueta lui înaltă dispăru după colţul din capătul galeriei. În timp ce-l privea plecând, se întrebă: „Oare Scabious chiar crede că oraşul ăsta poate ajunge până în America?” Dar oare îi păsa măcar? Sau nu făcuse decât să-i cânte-n strună margrafei şi planurilor ei ţicnite, fiindcă spera să găsească stafia fiului său aşteptându-l pe Banchiză?

Hester tremura. Până acum nu-şi dăduse seama cât era de frig aici, la pupa oraşului. Deşi Scabious plecase, încă avea senzaţia că era urmărită. Simţi furnicături pe ceafă. Se uită brusc în spate şi acolo, în gura unui culoar de acces, văzu – ori i se păru că vede – un chip înceţoşat ca o pată difuză, ce se pierdu iute în întuneric, lăsând în urmă doar persistenţa imaginii unui cap cu păr aproape alb de blond.

Nimeni nu se întoarce de pe Tărâmul fără Soare. Hester ştia, dar asta n-o împiedica să-şi amintească toate poveştile cu fantome pe care le auzise vreodată. Se întoarse şi fugi, cât putu de repede, prin umbrele devenite deodată ameninţătoare, înapoi spre străzile mai populate.

În urma ei, prin hăţişul de ţevi şi de conducte ce atârnau în galeria de la pupă, ceva metalic se furişă în grabă, zăngăni şi căzu, rămânând nemişcat.

Capitolul 12: Oaspeţi nepoftiţi

Domnul Scabious avea şi în acelaşi timp n-avea dreptate în legătură cu stafiile. Oraşul său era într-adevăr bântuit, însă nu de sufletele celor morţi.

Bântuirea începuse cu aproape o lună în urmă, dar nu în Anchorage, ci în Grimsby, un oraş realmente ciudat şi foarte secret. Începuse cu un sunet slab: un pocnet găunos, ca un bobârnac dat cu unghia în învelişul elastic al unui balon de jucărie. Apoi pocnituri de paraziţi, hârâitul manevrării unui microfon şi urechea de pe tavan începu să-i vorbească lui Caul:

— Sus, băieţaş. Trezirea. Unchiul te sună. Am o trebuşoară pentru tine, Caul, băiete. Da, da.

Caul, ieşind parcă la suprafaţă dintre fragmente de vise, îşi dădu deodată seama, şocat, că era de-adevăratelea. Se dădu jos din cuşetă şi se ridică în picioare ameţit. Camera lui, doar puţin mai mare decât un dulap, avea în ea un singur lucru, în afară de cuşeta lată cât o etajeră şi câteva pete de igrasie spectaculoase: încâlceala de cabluri din jurul unei camere video şi al unui microfon aflate în mijlocul tavanului. Băieţii numeau aceste dispozitive ochii şi Urechile Unchiului. Numele nu menţiona nimic despre o Gură a Unchiului. Şi totuşi, iată că-i putea vorbi.

— Te-ai trezit, băiete?

— Da, Unchiule! zise Caul, străduindu-se să nu-şi lase cuvintele să sune nedesluşit din cauza somnului.

Cu o zi înainte muncise din greu în Hoţarium, încercând să prindă o gaşcă de băieţi mai mici care se furişau prin labirintul de coridoare şi scări proiectat de Unchiul pentru a-i învăţa arta de a fura în mod subtil, fără a fi văzuţi. Se culcase mort de oboseală şi probabil că dormise multe ore, dar se simţea de parcă lumina se stinsese doar cu câteva minute în urmă. Scutură din cap, încercând să-şi limpezească gândurile de aburii somnului.

— M-am trezit, Unchiule!

— Bine.

Camera video se întinse, coborând către Caul; un şarpe lung, scânteietor, făcut din segmente de metal, îl hipnotiza cu ochiul lui unic ce nu clipea niciodată. Ştia că în acest timp, pe un ecran

de supraveghere aflat undeva în biroul Unchiului, sus, în Primăria Veche, imaginea se focaliza pe propriul lui chip. Instinctiv apucă cuvertura de pe pat şi-şi ascunse trupul gol.

— Ce vrei să fac, Unchiule? întrebă tânărul.

— Am un oraş pentru tine, răspunse vocea. Anchorage. E un orăşel simpatic de pe gheaţă, căruia norocul nu-i mai surâde şi care se îndreaptă spre nord. Vei lua nava-melc *Viermele cu Şurub* şi-l vei jefui.

Caul încercă să se gândească la ceva inteligent de spus, aşa cum stătea acolo, înfăşurat într-o cuvertură, sub ochiul neclintit al camerei video.

— Hei, băiete! se răsti Unchiul. Nu vrei să te ocupi de treaba asta? Nu crezi că eşti pregătit să comanzi un melc?

— Ba da! Sigur că da! strigă Caul cu înflăcărare. Doar că... am crezut că *Viermele* e nava lui Wrasse. N-ar trebui să meargă el, ori unul dintre băieţii mai mari?

— Nu-mi judeca ordinele, băiete! Unchiul Ştie Mai Bine. Întâmplător, pe Wrasse îl trimit în sud cu altă misiune, aşa că-i nevoie de altcineva. În mod normal n-aş pune un tinerel să conducă o expediţie de jefuire, dar cred că eşti gata, iar Anchorage e o pradă prea frumoasă ca s-o ratăm.

— Da, Unchiule.

Caul auzise deja zvonuri despre această misiune misterioasă în sud, căreia îi erau transferaţi tot mai mulţi băieţi mai mari şi nave-melci mai bune. Umbla vorba că Unchiul plănuia cel mai îndrăzneţ jaf din lunga sa carieră, dar nimeni nu ştia cu adevărat ce punea la cale. Nu ar fi avut nicio importanţă pentru Caul, atât timp cât absenţa lui Wrasse însemna că el însuşi ar fi ajuns să-şi comande propria navă-melc!

La paisprezece ani, Caul făcuse parte din echipajele a douăsprezece misiuni la bordul unor melci, dar crezuse că va fi nevoit să mai aştepte cel puţin un an până când să i se încredinţeze comanda unei nave. Comandanţii melcilor erau de obicei băieţi mai mari, tipi sclipitori care locuiau în propriile lor case la nivelurile superioare – incomparabile cu bojdeucile sordide în care Caul locuise dintotdeauna, aici, pe etajele igrasioase unde se afla Hoţariumul, unde se prelingea apă de mare pe lângă niturile ruginite, iar nopţile răsunau de sunetele sinistre ale metalului tensionat, unde se întâmpla ca încăperi întregi să facă implozie pe neaşteptate, ucigându-i pe tinerii

care locuiau în ele. Dacă putea să încheie cu succes această misiune şi să aducă acasă ceea ce jinduia Unchiul, şi-ar fi putut lua rămas-bun pentru totdeauna de la încăperile astea mizerabile!

— Îl vei lua cu tine pe Skewer, spuse Unchiul. Şi un novice, pe Gargle.

— Pe Gargle! exclamă Caul, încercând prea târziu să-şi ascundă scepticismul.

Gargle era nătărăul seriei din anul lui; stângaci şi enervant, cu o personalitate care părea să atragă hărţuirea din partea băieţilor mai mari. Nu reuşise niciodată să treacă de nivelul doi al Hoţariumului, fiind prins de fiecare dată. De regulă, Caul era cel care-l prindea, scoţându-l repede din joc înainte de a-l vedea căzând pradă unuia dintre ceilalţi instructori, de pildă lui Skewer, căruia îi făcea o plăcere deosebită să-i bată pe cei picaţi la test. Caul nu-şi mai amintea de câte ori îl dusese pe băiatul alb la faţă, care se smiorcăia, înapoi în dormitorul novicilor. Iar acum Unchiul îi cerea să-l ia pe amărâtul ăla de puşti într-o expediţie pe bune!

— Gargle e stângaci, dar e deştept, zise Unchiul. (Unchiul ştia întotdeauna ce gândeşti, chiar dacă nu spuneai nimic.) Se pricepe la maşinării. Se pricepe la mânuit camere video. L-am pus să lucreze la arhive şi mă gândesc să-l mut aici sus cu normă-ntreagă, dar mai întâi vreau ca tu să-l duci şi să-i arăţi cum e viaţa unui Băiat Pierdut. Te pun pe tine s-o faci, fiindcă ai mai multă răbdare decât Wrasse, Turtle şi ceilalţi.

— Da, Unchiule, zise Caul. Tu Ştii Cel Mai Bine.

— La naiba, sigur că ştiu. Îmbarcă-te pe *Viermele cu Şurub* imediat ce începe schimbul de zi. Şi adu-mi nişte lucruri drăguţe, Caul. Şi poveşti. Multe poveşti.

— Da, Unchiule.

— Şi, Caul...

— Da, Unchiule?

— Nu te lăsa prins!

•••

Iar acum, o lună mai târziu şi la sute de kilometri depărtare de Grimsby, Caul stătea ghemuit şi ţinându-şi răsuflarea în umbre în vreme ce aştepta să se stingă sunetul paşilor alergători ai lui Hester. Oare ce-l apucase, de când ajunsese aici, de-şi tot asuma alte riscuri? Un hoţ bun nu se lasă văzut niciodată, însă

el era aproape sigur că tânăra aviatoare îl depistase, cât despre Scabious... Îl cuprinse tremuratul, închipuindu-şi ce s-ar fi întâmplat dacă Unchiul ar fi aflat de asta.

Când în sfârşit se convinsese că e singur, se furişă afară din ascunzătoare şi se strecură repede, aproape fără zgomot, printr-un culoar secret, până la *Viermele cu Şurub,* care atârna ascuns în umbrele uleioase de sub pântecele lui Anchorage, nu departe de roata de propulsie. Era o navă-melc veche şi ruginită, dar Caul se mândrea cu ea şi cu faptul că deja cala i se umplea cu obiectele pe care el şi echipajul le şterpeliseră din atelierele şi vilele abandonate ale oraşului de deasupra. Îşi lepădă tolba cu cea mai recentă pradă alături de celelalte şi lunecă, printre baloturile şi teancurile stivuite, spre compartimentul din faţă. Acolo, în zumzetul slab al instalaţiilor şi pâlpâitul albăstrui al ecranelor, îl aştepta restul echipajului de trei băieţi al navei. Văzuseră totul, bineînţeles. În timp ce Caul o urmărise pe Hester pe tăcute prin districtul motoarelor, ei o urmăriseră cu camerele secrete şi chicoteau amintindu-şi conversaţia ei cu şeful motoarelor.

— Buhuhuuu! Stafie! făcu Skewer rânjind.

— Caul, Caul, ciripi Gargle, bătrânul Scabious crede că eşti o fantomă! Duhul fiului său mort, întors ca să-l saluţi!

— Ştiu, am auzit.

Trecu pe lângă Skewer şi se aşeză într-unul dintre fotoliile de piele ce scârţâiau, enervat brusc pe înghesuiala, dezordinea şi aerul închis din *Viermele cu Şurub,* după aerul rece şi curat de afară. Aruncă o privire către tovarăşii lui, care încă se hlizeau ca proştii, aşteptându-l să li se alăture şi să-şi bată joc împreună de bătrânul Scabious. Dar şi ei păreau cumva mai mici, mai neînsemnaţi şi mai puţin vii, în comparaţie cu oamenii pe care tocmai îi spionase.

Skewer era de-o seamă cu Caul, însă mai vânjos şi mai sigur pe el. Uneori lui Caul i se părea ciudat că Unchiul nu-i încredinţase lui conducerea acestei expediţii, iar unele glume tăioase ale lui Skewer îl făceau pe Caul să suspecteze că şi el se gândea la acelaşi lucru. În vârstă de zece ani şi stăpânit la fiecare pas de exaltarea primei sale misiuni de jaf, Gargle nu părea să fi băgat de seamă tensiunea dintre cei doi. Se dovedise a fi stângaci şi nepriceput la nimic, exact aşa cum se temuse Caul; neîndemânatic la furat, paralizat de frică de câte ori se

apropia de el un Uscat, Gargle se întorcea din mai toate incursiunile în oraş cu mâna goală, tremurând, cu pantalonii cufuriţi. Skewer, care nu scăpa niciun prilej de a râde de metehnele altuia, l-ar fi hăituit şi batjocorit fără milă, dacă n-ar fi fost Caul să-l împiedice. Încă-şi amintea de prima lui misiune, când stătea înghesuit într-un melc împreună cu doi băieţi mai mari, duşmănoşi, sub Zeestadt[3] Gdansk. Orice hoţ trebuie să-nceapă de undeva.

Skewer încă rânjea.

— Faci greşeli, Caul! Te laşi descoperit. Norocul tău că bătrânu-i nebun. Fantome, pfui! Stai s-ajungem acasă şi să le povestim celorlalţi! Caul strigoiul! Buhuhuuu!

— Nu-i de râs, Skew, spuse Caul.

Spusele domnului Scabious îi provocaseră un sentiment de iritare ciudat, deşi nu ştia să-l explice. Îşi privi chipul oglindit în fereastra cabinei. Nu prea semăna cu portretele lui Axel pe care le văzuse în vreme ce fura din biroul bătrânului. Băiatul lui Scabious fusese mai vârstnic, înalt, chipeş, cu ochi albaştri. Caul avea corp de hoţ, subţire ca un şperaclu, şi ochii negri. Dar amândoi aveau acelaşi păr blond-albicios, neîngrijit. Un tată bătrân, cu inima frântă de durere, care ar zări un cap bălai prin întuneric şi ceaţă, se poate înşela uşor, nu-i aşa?

Tresări dându-şi seama că Skewer i se adresa şi că vorbea cu el de ceva timp.

— ... şi ştii ce zice Unchiul – Prima Regulă a Furatului: *Nu te lăsa prins*!

— N-o să mă las prins, Skew. O să am grijă.

— Păi, atunci cum se face c-ai fost văzut?

— Oricui i se poate-ntâmpla s-aibă ghinion. Toamna trecută, Vrăbioiul Manglitor din Fundătura Pungaşilor a fost nevoit să-njunghie un Uscat care-l ginise pe puntea de jos din Arkangel.

— Aia a fost altceva. Da' tu stai prea mult şi te uiţi la Uscaţi. N-ar fi nimic dacă i-ai privi doar pe ecran, da' tu te învârti pe-acolo pe sus şi-i observi pe bune.

— Da, aşa face, întări Gargle, dornic să-i fie pe plac. L-am văzut io.

— Ia mai taci! se oţărî Skewer, dându-i un şut puştiului.

— Sunt interesanţi, zise Caul.

[3] „Oraşul Marin" (în germană în original – n.tr.).

— Sunt Uscaţi! se enervă Skewer. Ştii părerea Unchiului despre Uscaţi. Sunt ca vitele. Creierul lor se mişcă mai încet ca al nostru. De-aia e normal ca noi să le luăm lucrurile.

— Da, ştiu! spuse Caul. I se băgaseră-n cap toate astea încă de când era doar un începător în Hoţarium. La fel şi lui Skewer. Noi suntem Băieţii Pierduţi. Suntem cei mai buni hoţi din lume. Al nostru-i orice lucru ce nu-i bătut în cuie.

Însă ştia că Skewer nu se înşela. Uneori avea senzaţia că destinul lui parcă n-ar fi fost să fie un Băiat Pierdut, nicidecum. Îi plăcea mai mult să se uite la oameni decât să-i jefuiască.

Se smuci din scaun şi apucă ultimul lui raport de pe un raft aflat deasupra butoanelor de acţionare a camerelor video; treisprezece coli din cea mai bună hârtie cu antetul oficial al Freyei Rasmussen, acoperite cu scrisul lui mare şi neîngrijit. Le flutură pe sub nasul lui Skewer în timp ce se îndrepta spre pupă.

— Îl trimit la bază. Unchiul se supără dacă nu primeşte un raport pe săptămână.

— Asta nu-i nimic faţă de cât de tare-o să se supere dacă o să fim prinşi din cauza ta, bombăni Skewer.

Compartimentul pentru peşti al *Viermelui cu Şurub* se afla sub cabina de dormit a băieţilor şi în el se impregnase acelaşi iz de sudoare acră şi de ciorapi nespălaţi. Conţinea recipiente pentru zece peşti-mesageri, dar trei erau deja goale. În vreme ce-l pregătea pe al patrulea pentru lansare, Caul simţi o undă de regret. Peste numai şase săptămâni va lansa şi ultimul „peşte”. Atunci va veni momentul în care *Viermele* va trebui să se decupleze de Anchorage şi să pornească spre casă. Iar lui îi va fi dor de domnişoara Freya şi de oamenii ei. Ce prostie, nu-i aşa? Fiindcă nu-s altceva decât nişte Uscaţi tâmpiţi. Doar nişte imagini pe un nenorocit de ecran.

Peştele-mesager arăta ca o torpilă argintie, aerodinamică, iar dacă ar fi stat vertical, ar fi fost mai înalt decât Caul. Ca întotdeauna, în timp ce-i verifică rezervorul de combustibil şi introduse în compartimentul etanş de la vârf raportul său făcut sul, îl încercă un uşor sentiment de respect. Pretutindeni, în tot nordul, alţi căpitani de melci îi trimiteau peşti Unchiului, aşa încât să ştie tot ce se petrecea şi să poată pune la cale alte şi alte jafuri tot mai îndrăzneţe. Asta-l făcea pe Caul să se simtă şi mai vinovat fiindcă-i plăceau Uscaţii. Ce noroc pe el că era un

Băiat Pierdut! Ce noroc că lucra pentru Unchiul. Unchiul Ştia Cel Mai Bine.

•••

După câteva minute, peştele-mesaj lunecă din pântecele *Viermelui cu Şurub,* coborî neobservat prin umbrele de sub Anchorage şi se lăsă în jos pe gheaţă. În vreme ce oraşul gonea spre nord, „peştele” îşi sfredeli drum prin zăpadă, mai jos prin gheaţă, cu răbdare, tot mai jos, până când, în sfârşit, străpunse stratul gros de gheaţă şi ajunse în apele întunecate de dedesubt. Computerul TehAnt ce-i ţinea loc de creier pulsa ticăind. Nu strălucea de inteligenţă, dar îşi ştia drumul spre casă. Comandă ieşirea unor eleroane ca nişte înotătoare şi a unei elice minuscule şi, cu motorul torcând, se lansă într-o cursă rapidă spre sud.

Capitolul 13: Timoneria

Hester nu-i spuse nimic lui Tom despre întâlnirea ei stranie. Nu dorea să fie luată drept o proastă ce bate câmpii despre stafii. Silueta pe care o zărise observând-o din umbre fusese doar o iluzie, o închipuire. În privinţa domnului Scabious, avusese dovada demenţei lui. De fapt, întregul oraş părea să fie cuprins de nebunie, de vreme ce locuitorii săi îi credeau pe Freya şi pe Pennyroyal, care le promisesem un nou teren de vânătoare, înverzit, dincolo de gheaţă. Iar Tom era la fel de nebun ca ei. N-avea niciun rost să-l contrazică ori să-ncerce să-l facă să gândească mai practic. Mai bine se străduia să găsească un mod de a-l scoate de acolo în siguranţă.

Şi aşa trecură zile, apoi săptămâni, vreme în care Anchorage alergă spre nord traversând vaste câmpii de gheaţă – banchiza ce acoperea marea în vecinătatea scutului muntos al Groenlandei. Hester începu să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului în portul aerian, urmărindu-l pe domnul Aakiuq meşterind la *Jenny Haniver.* Nu prea avea cum să-l ajute, cunoştinţele ei de mecanică fiind sumare, dar îi putea uşura munca înmânându-i uneltele, aducându-i diverse obiecte din atelier sau turnându-i în cană cacao fierbinte, purpuriu-închis, din vechiul lui termos. Avea senzaţia că, prin simpla ei prezenţă,

putea grăbi cumva ziua în care *Jenny* va fi gata şi îi va duce cât mai departe de oraşul bântuit.

Uneori, Tom venea şi el în hangar, dar de regulă prefera să stea departe.

— Domnului Aakiuq nu-i place să fim amândoi aici, îi zise el lui Hester. N-am face decât să-l încurcăm.

De fapt, amândoi ştiau adevăratul motiv: lui Tom îi plăcea prea mult noua viaţă în Anchorage. Până acum nu-şi dăduse seama cât îi lipsise traiul la bordul unui oraş în mişcare. Probabil din cauza motoarelor, îşi spuse el, a vibraţiei liniştitoare, care făcea clădirile să pară vii, a senzaţiei că te îndrepţi spre ceva, a ideii că în fiecare dimineaţă te vei trezi văzând altă privelişte pe fereastra camerei tale... chiar dacă nu va fi decât un alt peisaj întunecat şi îngheţat.

Şi, deşi nu i-ar fi plăcut s-o recunoască nici măcar faţă de el însuşi, poate că avea legătură şi cu Freya. O întâlnea adesea în *Wunderkammer* ori în biblioteca palatului. Deşi întâlnirile erau destul de oficiale, Smew ori domnişoara Pye fiind prezenţi de fiecare dată undeva în fundal, Tom avea impresia că începea s-o cunoască pe margrafă. Persoana ei îl nedumerea. Era complet diferită faţă de Hester şi aducea mai degrabă cu fetele la care visase el odinioară, la Londra, pe când era un ucenic singuratic: drăguţă şi sofisticată. E drept că dădea dovadă de snobism şi avea o obsesie pentru ritual şi pentru etichetă, dar era de înţeles ţinând cont de felul în care fusese crescută, de modul de trai şi de cele prin care fusese nevoită să treacă. Îi plăcea tot mai mult de ea.

•••

Profesorul Pennyroyal îşi revenise complet şi se mutase în reşedinţa oficială a Navigatorului-şef, un turn înalt, în formă de pală de elice, numit Timoneria, aflat în împrejurimile Palatului de Iarnă, lângă templu. Etajul superior găzduia puntea de comandă a oraşului, dar dedesubt exista un apartament luxos în care Pennyroyal se instalase cu un aer satisfăcut. Se considerase întotdeauna o personalitate distinsă şi-i făcea plăcere să se afle la bordul unui oraş unde toată lumea îl considera astfel.

Bineînţeles, n-avea nici cea mai mică idee cum se pilota efectiv un oraş al gheţii, aşa încât munca zilnică de a-l ghida pe Anchorage era făcută tot de Windolene Pye. În fiecare dimineaţă, ea şi Pennyroyal petreceau un ceas împreună

studiind puţinele hărţi de care dispunea oraşul, foarte vagi de altfel, ale Gheţii de Apus. În restul timpului, profesorul se relaxa în saună, stătea întins cu picioarele în sus în salonul său ori mergea să răscolească prin buticurile abandonate de pe Rasmussen Prospekt şi Ultima Arcadă, alegându-şi veşminte scumpe, potrivite cu noua lui poziţie.

— Fără-ndoială, Tom, băiete, am nimerit cum nu se poate mai bine când am coborât pe Anchorage! zise el într-o după-amiază arctică, întunecată ca noaptea, când Tom venise să-l viziteze.

Profesorul îşi flutură mâna încărcată de bijuterii, prezentând camera de zi uriaşă, plină de covoare bogat ornamentate şi tablouri în rame scumpe, cu focuri arzând îmbietor în trepiede de bronz şi ferestre largi prin care, pe deasupra acoperişurilor, se vedeau defilând vaste peisaje de gheaţă. Un vânt aprig viscolea zăpada prin oraş, dar în sediul Navigatorului-şef domneau căldura şi pacea.

— Apropo, cum merge reparaţia aeronavei voastre? întrebă Pennyroyal.

— Încet, răspunse Tom.

De fapt, nu mai trecuse de zile bune pe la portul aerian şi habar n-avea cum progresa lucrul la *Jenny Haniver.* Nici nu-i prea plăcea să se gândească la asta, deoarece ştia că, atunci când s-ar fi terminat reparaţiile, Hester va dori să plece, târându-l şi pe el departe de acest oraş încântător şi de Freya. „Şi totuşi”, gândi el, „e drăguţ din partea profului să arate că manifestă interes”.

— Dar călătoria spre America? întrebă la rândul său. Totul merge bine, domnule profesor?

— Absolut! exclamă Pennyroyal, tolănindu-se pe o canapea şi potrivindu-şi halatul matlasat din mătase de silicon. Îşi mai turnă o cupă de vin şi-i oferi una şi lui Tom. Navigatorul-şef are în pivniţa lui o colecţie de vinuri excelente; ar fi păcat să se irosească. Mai bine să ne delectăm cu ele cât mai mult, până când... hm, în fine, înainte de a...

— Ar trebui să le păstraţi pe cele mai bune pentru a închina la sosirea în America, spuse Tom, aşezându-se pe un scăunel lângă picioarele marii personalităţi. V-aţi decis deja asupra unei rute?

— Şi da, şi nu, zise Pennyroyal pe un ton nepăsător, făcând gesturi cu cupa şi vărsând vin pe husa de blană a canapelei. Şi

da, şi nu, Tom. Odată ce am trecut de Groenlanda spre apus, nu ne mai rămâne decât să patinăm tot drumul. Iniţial, Windolene şi Scabious avuseseră de gând să parcurgă un traseu foarte complicat, cu meandre printre o mulţime de insule care poate că nici măcar nu se mai află acolo, apoi să coborâm de-a lungul coastei de est a Americii. Din fericire, le-am putut indica o rută mult mai uşoară. Profesorul arătă spre o hartă de pe perete. O tăiem peste insula Baffin direct spre golful Hudson. E gheaţă marină, bună, groasă, solidă, şi se întinde chiar până-n inima continentului nord-american. Pe aici m-am întors în călătoria mea spre casă. O traversăm în viteză, tragem sus roata cu tijă şi rulăm pur şi simplu pe şenile până ajungem la ţinutul verde. Va fi floare la ureche.

— Cât aş vrea să vin şi eu cu dumneavoastră..., oftă Tom.

— Nu, nu, băiete! îl apostrofă exploratorul cu asprime. Locul tău e pe Drumurile Păsărilor. Îndată ce nava voastră e reparată, tu şi... hm... adorabila ta însoţitoare trebuie să vă întoarceţi spre cer. Apropo, am auzit că Minunăţia Sa ţi-a împrumutat câteva dintre cărţile mele?

Tânărul roşi auzind pomenit numele Freyei.

— Cum ţi se par? continuă Pennyroyal, mai turnându-şi vin. Sunt bune, nu?

Tom nu putea da un răspuns clar. Cărţile lui Pennyroyal erau, cu siguranţă, palpitante. Problema o constituia faptul că unele istorisiri ale Istoricului Alternativ erau puţin *prea* alternative pentru educaţia londoneză a lui Tom. În *Minunata Americă,* profesorul relata că văzuse grinzi de zgârie-nori antici ieşind din ţărâna Continentului Mort – dar niciun alt explorator nu mai descrisese asemenea urme, care fără îndoială ar fi dispărut cu eoni în urmă, erodate de vânt şi de rugină. Oare Pennyroyal avusese halucinaţii când le văzuse? Apoi, în cartea intitulată *Gunoi*? *Pe naiba*!, Pennyroyal pretindea că trenuleţele şi maşinuţele de jucărie găsite uneori în siturile Antice nu erau de fapt deloc jucării: *Fără îndoială, aceste maşini erau conduse de făpturi umane minuscule, concepute de Antici prin inginerie genetică, în scopuri necunoscute nouă.*

Tom nu punea la îndoială calităţile de explorator ale lui Pennyroyal, totuşi în momentul în care se aşeza la maşina de scris, profesorul părea că se lăsa furat de imaginaţie.

— Hai, Tom, ce zici? îl îndemnă Pennyroyal. Nu te sfii. Un bun scriitor nu e niciodată deranjat de crusticism constrictiv. Pardon, vreau să spun cretinism consumptiv...

— Domnule profesor Pennyroyal! se auzi glasul lui Windolene Pye zbierând dintr-un tub de alamă de pe perete. Veniţi repede! Observatorii au raportat că se vede ceva pe gheaţă în faţa noastră.

Tom simţi că-l cuprind fiorii, închipuindu-şi un oraş prădător pândind pe gheaţă, dar Pennyroyal ridică din umeri.

— Şi ce-aşteaptă de la mine vaca aia bătrână şi proastă? întrebă el. Ce-aş putea face?

— Păi, acum sunteţi Navigator-şef, domnule profesor, îi aduse aminte Tom. Poate că s-ar cuveni să vă aflaţi pe punte într-un asemenea moment.

— Nagivator-şef *Onoririrific,* Tim, bâigui Pennyroyal şi Tom îşi dădu seama că era beat criţă.

Cu răbdare, îl ajută pe exploratorul cherchelit să se ridice în picioare şi-l conduse până la un mic lift interior, care-i urcă la ultimul etaj al Timoneriei. Păşiră într-o încăpere cu pereţi de sticlă unde domnişoara Pye stătea nervoasă lângă telegraful ce făcea legătura cu districtul motoarelor, în timp ce puţinii oameni din subordinea ei desfăşurau hărţi pe masa de navigaţie. La uriaşa timonă a oraşului, un cârmaci voinic aştepta instrucţiuni.

Pennyroyal se prăbuşi pe primul scaun ce le ieşi în cale, iar Tom se îndreptă grăbit spre peretele de sticlă şi aşteptă ca lama ştergătorului să cureţe geamul, aşa încât să poată zări ceva în faţă. Însă nu reuşi, căci trâmbe groase de zăpadă ascundeau aproape totul dincolo de clădirile cele mai apropiate.

— Nu văd..., începu el să spună.

Apoi, un răgaz de o clipă al furtunii îi dezvălui departe, spre nord, sclipirea unor lumini.

În pustiul din faţa lui Anchorage apăruse o suburbie vânător-ucigaş.

Capitolul 14: Suburbia

Freya încerca să întocmească o listă de oaspeţi pentru cină. Treabă dificilă, deoarece, în virtutea unei tradiţii îndelungate,

puteau fi invitaţi alături de margrafă doar cetăţenii de rangul cel mai înalt; iar asta însemna în prezent exclusiv domnul Scabious, la care nimeni nu s-ar fi gândit ca fiind o companie plăcută. Sosirea lui Pennyroyal înveselise atmosfera considerabil, desigur – era întru totul acceptabil ca Navigatorul-şef al oraşului să ia masa cu ea –, dar până şi poveştile fascinante ale profesorului începeau să se cam uzeze. Mai mult, el avea tendinţa de a bea prea mult.

Ceea ce-şi dorea cu adevărat (deşi încerca să nu recunoască asta nici faţă de ea însăşi, stând aşezată la biroul din cabinetul de lucru) era să-l invite pe Tom. Doar pe Tom, singur, aşa încât el s-o poată privi în voie, la lumina lumânărilor, şi să-i spună cât era de frumoasă. Avea convingerea că asta-şi dorea şi el. Problema o constituia însă faptul că tânărul era doar un aviator de rând. Şi chiar dacă Freya ar fi încălcat orice tradiţie şi l-ar fi invitat, el ar fi adus-o şi pe prietena lui dezgustătoare, ceea ce ar fi făcut ca seara să nu fie agreabilă.

Fata se lăsă pe spate în fotoliu şi oftă. Portretele predecesorilor ei o priveau cu simpatie de pe pereţii cabinetului şi margrafa se întrebă ce ar fi făcut ele într-o asemenea situaţie. Desigur însă o asemenea situaţie nu mai existase niciodată până acum. Pentru ele tradiţiile antice ale oraşului funcţionaseră mereu, constituind un îndreptar simplu, infailibil, pentru ce se cuvenea şi ce nu se cuvenea făcut; viaţa li se desfăşurase regulat, ca mecanismul unui ceasornic. „Ghinion că mi-a rămas răspunderea tocmai când s-a rupt arcul”, se gândi Freya cu năduf. „Ghinionul meu să rămân pe cap cu o tonă de reguli şi de tradiţii care nu se mai potrivesc”.

Dar ştia că, dacă şi-ar fi scos armura tradiţiei, ar fi fost nevoită să se confrunte cu o mulţime de probleme noi. Oamenii care rămăseseră după ciumă la bordul oraşului o făcuseră doar fiindcă o venerau pe margrafă. Dacă ar fi încetat se mai comporte ca o margrafă, oare ar mai fi fost ei de acord să se supună planurilor Freyei?

Reveni la lista invitaţilor. Tocmai împroşcase cu o pată de cerneală colţul din stânga jos al foii, când Smew dădu buzna în încăpere, se năpusti din nou afară şi bătu de trei ori în uşă, aşa cum cerea tradiţia.

— Poţi intra, şambelanule.

Smew intră încă o dată, gâfâind, cu pălăria întoarsă în spate.

— Iertare, Luminăţia Voastră! Veşti proaste de la Timonerie, Luminăţie. Un prădător, chiar în faţă.

•••

Până când Freya ajunse pe puntea de comandă, vremea se înrăutăţise şi prin furtuna dezlănţuită nu se mai vedea nimic.

— Ce este? întrebă ea, păşind din lift înainte ca Smew să aibă timp să-i anunţe intrarea.

Windolene Pye schiţă o mică reverenţă speriată.

— Lumină a Câmpiilor de Gheaţă, sunt aproape sigură că e Wolverinehampton! I-am văzut foarte clar cele trei blocuri-turn metalice din spatele fălcilor, chiar când a izbucnit furtuna. Probabil că stătea acolo la pândă, sperând să-nhaţe oraşe-balenieră în drum spre Groenlanda...

— Ce e Wolverinehampton? întrebă Freya, regretând că nu fusese mai atentă la învăţăturile pe care i le predaseră meditatorii ei costisitori.

— Uitaţi, Luminăţia Voastră...

Freya nu-l observase pe Tom până-n clipa în care acesta vorbise. Acum, văzându-l, simţi cum o cuprinde o fierbinţeală uşoară. În timp ce-i întindea o carte cu filele îndoite la colţuri, tânărul continuă:

— L-am găsit în *Almanahul Oraşelor cu Tracţiune.*

Zâmbind, margrafa luă cartea, dar zâmbetul i se şterse de pe chip când o deschise la pagina unde fusese pus semnul şi văzu desenul şi legenda de dedesubt: *WOLVERINEHAMPTON*: *suburbie vorbitoare de engleză, care a migrat spre nord în anul 768 al Erei Tracţiunii şi a devenit unul dintre cei mai de temut prădători de pe Banchiză. Fălcile enorme şi obiceiul de a folosi în districtul motoarelor munca sclavilor trataţi cu cruzime inumană îl fac un oraş de evitat.*

Puntea de sub picioarele Freyei începu să se clatine şi să trepideze. Fata închise brusc cartea, închipuindu-şi fălcile mari ale lui Wolverinehampton închizându-se deja peste oraşul ei... dar nu erau decât Sferele lui Scabious care se decuplau. Anchorage încetini şi în liniştea sinistră se auzi lapoviţa răpăind pe pereţii de sticlă.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Tom. Vreo defecţiune la motoare?

— Ne oprim, zise Windolene Pye. Din cauza furtunii.

— Dar acolo e un prădător!

— Ştiu, Tom. Momentul este cât se poate de nepotrivit, dar când se porneşte o furtună realmente puternică, oprim întotdeauna şi ancorăm. E prea primejdios să n-o facem. Pe Banchiză rafalele de vânt pot ajunge la opt sute de kilometri pe oră. Se cunosc cazuri când au răsturnat oraşe. În iarna lui ’69, bietul orăşel Skraelingshavn a fost întors pe spate ca un gândac.

— Am putea coborî pisicile, sugeră Freya.

— Pisici? strigă Pennyroyal. Ce pisici? Am alergie...

— Luminăţia Sa se referă la şenile, domnule profesor, explică domnişoara Pye. Ele ar asigura o tracţiune suplimentară, dar s-ar putea să nu fie de ajuns pe o furtună ca asta.

Se auzi vântul vuind ca o confirmare, iar pereţii de sticlă se bombară spre interior scârţâind.

— Dar oraşul ăsta, Wolverinetonham, ce face? întrebă Pennyroyal, încă trântit pe scaun. Nu se opreşte şi el?

Toţi priviră spre Windolene Pye, care clătină din cap.

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, profesore Pennyroyal, dar nu se va opri. Este mai scund şi mai greu decât noi. Probabil că este capabil să străbată furtuna asta frontal.

— Aoleu! scheună Pennyroyal. Înseamnă că vom fi mâncaţi! Trebuie să ne fi reperat poziţia înainte de declanşarea furtunii. O să ne ia urma după miros şi... hap!

Deşi pilit, exploratorul i se păru lui Tom singura persoană de pe punte care vorbea raţional.

— Nu putem sta pur şi simplu cu braţele încrucişate şi aştepta să fim mâncaţi! îl aprobă el.

Domnişoara Pye aruncă o privire spre acele anemometrelor, ce se roteau nebuneşte.

— Anchorage nu s-a deplasat niciodată pe vânt atât de puternic...

— Atunci poate ar fi momentul s-o facă acum! strigă Tom, apoi se întoarse spre Freya. Vorbeşte cu Scabious! Spune-i să stingă toate luminile, să schimbe direcţia şi să gonească prin furtună cât poate de repede. Mai bine riscăm să ne răsturnăm decât să fim mâncaţi, nu-i aşa?

— Cum îndrăzneşti să i te adresezi aşa Luminăţiei Sale? zbieră Smew.

Freya se simţi însă emoţionată şi bucuroasă că lui Tom îi păsa atât de mult de oraşul ei. Totuşi, trebuia ţinut seama de tradiţie, aşa că zise:

— Nu sunt sigură că pot face asta, Tom. Până acum nicio margrafă n-a mai dat un asemenea ordin.

— Dar până acum nicio margrafă n-a mai pornit spre America, replică Tom.

În spatele lui, Pennyroyal se săltă cu greu în picioare. Mai înainte ca Smew sau oricare dintre ceilalţi să-l poată opri, îl împinse la o parte pe Tom şi sări spre Freya, apucând-o de umerii dolofani şi zgâlţâind-o, făcându-i bijuteriile să zornăie.

— Fă ce spune Tim! urlă el. Fă ce-ţi spune, găgăuţă mică şi toantă, altfel o să sfârşim ca sclavi în burta lui Wolverteeningham!

— Vai, profesore Pennyroyal! ţipă domnişoara Pye.

— Ia-ţi labele jegoase de pe Luminăţia Sa! răcni şi Smew, scoţându-şi sabia şi îndreptând-o spre genunchii exploratorului.

Freya se scuturã, dându-l la o parte, speriată, indignată, furioasă, ştergându-şi faţa de stropii de salivă ai lui Pennyroyal. Nimeni până acum nu-i vorbise astfel, niciodată, şi preţ de o clipă gândi: „Aşa se întâmplă dacă renunţ la obiceiurile vechi şi numesc un om de rând într-o funcţie de rang înalt!” Apoi îşi aminti de Wolverinehampton, care gonea spre oraşul ei prin furtună, cu fălcile masive probabil deja deschise larg şi cuptoarele din pântece aprinse. Se întoarse către navigatorii ei şi spuse:

— Vom face cum a spus Tom! Nu mai staţi acolo holbându-vă! Luaţi legătura cu domnul Scabious! Schimbaţi cursul! Cu toată viteza înainte!

•••

Ancorele oraşului fură smulse din gheaţa pe care viscolul spulbera zăpada. Turbinele stranii din inima Sferelor lui Scabious porniră să toarcă din nou. Bateriile groase de şenile, care ieşeau pe braţe hidraulice de sub poalele lui Anchorage, se puseră în mişcare cu o zvâcnitură, înconjurate de jeturi de aburi şi de lichid antigel, şi fură coborâte până când şenilele cu crampoane se înfipseră în gheaţă. Pendulând uşor din pricina vântului ce lovea în suprastructura sa, Anchorage se avântă pe un nou curs. Dacă Zeii Gheţii aveau să se milostivească, Wolverinehampton nu-i va detecta manevra. Deşi doar Zeii Gheţii puteau şti care era cursul lui Wolverinehampton şi ce naiba făcea aici în vârtejurile întunecate. Deoarece acum viscolul se pornise de-a binelea, o vijelie arctică sălbatică ce smulgea panourile de pe

acoperişuri şi obloanele clădirilor abandonate de pe etajele superioare şi le proiecta în răsuciri ameţitoare în înaltul cerului, în vreme ce Anchorage, cu luminile stinse, fugea orbeşte în întunericul înfricoşător.

•••

Caul îşi umplea sacul de spărgător cu diverse piese de maşinării şterpelite dintr-un atelier părăsit aflat în districtul motoarelor, când oraşul îşi schimbă deodată direcţia. Mişcarea bruscă îl făcu aproape să-şi piardă echilibrul. Îşi strânse la piept sacul, astfel încât prada din el să nu zornăie, se furişă afară şi o luă la fugă prin labirintul străzilor acum familiare către inima districtului şi puţul unde se aflau Sferele lui Scabious. Ghemuit între două rezervoare goale de combustibil, auzi nişte muncitori care strigau unul la altul în timp ce alergau la posturile lor şi înţelese treptat ce se petrecuse. Se vârî şi mai adânc în umbre, întrebându-se ce să facă.

Ştia ce ar fi *trebuit* să facă; regulile Unchiului erau foarte limpezi. Când un oraş unde opera se afla în pericol de a fi mâncat, orice melc ataşat de el trebuia să se decupleze şi să fugă imediat. Aşa spunea prima regulă: *Nu te lăsa prins.* Dacă fie şi un singur melc ar fi fost capturat şi oraşele din nord ar fi aflat cum fuseseră prădate şi jefuite în toţi aceşti ani, ele ar fi început să plaseze paznici şi să-şi ia măsuri de siguranţă. Viaţa Băieţilor Pierduţi ar fi devenit imposibilă.

Totuşi Caul nu se îndreptă spre *Viermele cu Şurub.* Nu voia să plece din Anchorage; nu încă, şi nu aşa. Încercă să se convingă singur: oraşul ăsta era parcela lui, încă erau ciubucuri bune de făcut şi n-avea de gând să lase să i le şutească o idioată de suburbie-prădătoare. În niciun caz n-avea să se întoarcă acasă din prima lui misiune de comandă prea devreme şi învins, cu nava nici pe jumătate plină!

Dar adevăratul motiv nu era acela şi el o ştia în adâncul inimii, chiar dacă la suprafaţă se înfuria la gândul impertinenţei oraşului Wolverinehampton.

Caul deţinea un secret, unul atât de adânc şi de întunecat, încât nici nu putea concepe că i-ar fi putut spune vreodată lui Skewer ori lui Gargle măcar o silabă din el.

Adevărul teribil era că-i *plăceau* oamenii de la care fura. Ştia că era o greşeală, dar nu se putea împiedica să-i pese de ei. Îi păsa de Windolene Pye şi avea o simpatie pentru teama ei

secretă că nu deţinea suficientă pricepere încât să-şi piloteze oraşul până-n America. Îi era milă de domnul Scabious şi era mişcat de curajul lui Smew, al soţilor Aakiuq şi al bărbaţilor şi femeilor ce munceau în districtul motoarelor şi la fermele de animale şi de alge. Se simţea atras de Tom, datorită bunătăţii lui şi vieţii pe care o dusese în văzduh. (Lui Caul i se părea că dacă Unchiul nu l-ar fi luat şi crescut ca să devină un Băiat Pierdut, el însuşi ar fi putut ajunge să semene mult cu Tom.)

Cât despre Freya, Caul n-avea cuvinte să descrie amestecul de sentimente noi pe care fata le trezea în el.

Huruitul Sferelor lui Scabious crescu în intensitate. Oraşul se hurduca şi trepida, obiecte grele se prăbuşeau pe punte şi se rostogoleau undeva pe străzile din spatele ascunzătorii lui Caul, dar el ştia că nu poate pleca. Nu-i putea abandona pe oamenii aceştia după ce ajunsese să-i cunoască atât de bine. Îşi va asuma riscul şi va aştepta să se termine urmărirea. Skewer şi Gargle nu se vor decupla fără el. Chiar dacă l-ar vedea cum se ascunde aici, n-ar putea şti la ce se gândeşte. Avea să le spună că din cauza haosului nu îndrăznise să se-ntoarcă la *Viermele cu Şurub.* Avea să fie bine. Anchorage va supravieţui. Avea încredere că domnişoara Pye, Scabious şi Freya o vor scoate la capăt.

•••

Tom urmărise adesea vânători de oraşe de pe punţile de observare aflate pe nivelul al doilea al Londrei, aplaudând şi ovaţionându-şi oraşul care gonea după orăşele industriale şi târguri comerciale greoaie, hodorogite, dar niciodată până acum n-avusese experienţa unei vânători din perspectiva prăzii, a victimei, şi nu-i plăcea deloc. Ar fi vrut să aibă şi el o treabă de făcut, ca Windolene Pye şi echipa ei, ocupaţi să desfăşoare mai multe hărţi şi să pună căni de cafea pe colţurile lor îndoite ca să le îndrepte. De când începuse urmărirea, băuseră nenumărate cafele şi se uitaseră cu ochi rugători către statuetele Zeilor Gheţii de pe altarul din Timonerie.

— De ce sunt toţi aşa nervoşi? întrebă Tom întorcându-se către Freya, care stătea în apropiere fără nicio ocupaţie, la fel ca el. Vreau să spun că vântul nu suflă chiar atât de tare, nu? N-are cum să ne răstoarne, nu?

Freya ţuguie buzele şi clătină din cap. Îşi cunoştea oraşul mai bine decât Tom şi simţea vibraţia neliniştitoare ce străbătea prin

punţi când vijelia îşi strecura degetele pe sub cocă şi încerca s-o ridice. Şi nu doar de puterea vântului trebuiau să se teamă.

— În general, Banchiza e sigură, zise ea. Cea mai mare parte a banchizei de gheaţă are o grosime de peste trei sute de metri, iar în unele locuri ajunge până pe fundul oceanului. Dar există şi locuri unde e mai subţire. Apoi, există polinii – ca nişte lacuri de apă neîngheţată în mijlocul gheţii. Şi mai sunt Cercurile de Gheaţă, mai mici, e adevărat, dar tot ne pot răsturna dacă una dintre tălpici nimereşte într-unul. Poliniile n-ar trebui să fie prea greu de evitat, deoarece sunt mai mult sau mai puţin permanente şi sunt marcate pe hărţile domnişoarei Pye. Dar cercurile apar la întâmplare.

Tom îşi aminti de fotografiile din *Wunderkammer.*

— Din ce cauză?

— Nu ştie nimeni. Poate ca urmare a curenţilor din gheaţă, ori a vibraţiilor oraşelor care trec pe acolo. Le găseşti adesea pe unde a trecut un oraş. Sunt foarte ciudate: perfect rotunde, cu margini netede. Nomazii Zăpezii spun că sunt făcute de stafiile care decupează copci pentru pescuit. Freya râse, bucuroasă să vorbească despre tainele Banchizei în loc să se gândească la prădătorul mult prea real ce pândea ascuns de viscol. Se spun tot felul de poveşti despre Banchiză. De pildă, cele despre crabii-fantomă – nişte chestii gigantice, ca nişte crabi-păianjeni, mari cât aisbergurile, pe care unii i-au văzut târându-se în lumina aurorei. Când eram mică, aveam coşmaruri cu ei...

Se apropie de Tom până când braţul îi atinse mâneca tunicii. Se simţea foarte îndrăzneaţă. La început îi fusese frică să încalce vechile obiceiuri, dar acum, că goneau prin viscol, sfidându-l nu numai pe Wolverinehampton, ci şi toate tradiţiile din Anchorage, simţea mai mult decât teamă. Avea parte de o experienţă emoţionantă. Se bucura că Tom era cu ea. Dacă va fi să supravieţuiască urmăririi, hotărî ea, va mai încălca o tradiţie şi-l va invita să ia cina cu ea, doar ei doi.

— Tom..., începu ea.

— Atenţie! strigă tânărul. Domnişoară Pye! Ce-i aia?

Dincolo de conturul vag al acoperişurilor din Anchorage, izbucni deodată o lumină, apoi giganticele roţi cu dinţii ca nişte gheare şi ferestrele strălucitoare ale unor clădiri se năpustiră pe lângă Anchorage perpendicular pe noul său curs. Pupa lui Wolverinehampton. Roţile grele începură să se învârtă în sens

invers când observatorii îl văzură pe Anchorage, dar fălcile masive ale suburbiei o împiedicau să întoarcă rapid, iar furtuna se înteţi din nou şi troienele groase de zăpadă ascunseră prada de prădător.

— Mulţumesc, Quirke! şopti Tom şi râse uşurat.

Freya îi strânse degetele şi băiatul îşi dădu seama că, în şocul apariţiei prădătorului, se căutaseră instinctiv unul pe altul şi mâna caldă şi plinuţă a margrafei se cuibărise în a lui. Îi dădu repede drumul, stânjenit. De când începuse urmărirea nu se gândise la Hester deloc.

Domnişoara Pye ordonă mai multe schimbări ale cursului, pilotând oraşul adânc în labirinturile viforului. Trecu un ceas, apoi încă unul, şi treptat în Timonerie începu să se instaureze senzaţia unui răgaz. Puteau spera că Wolverinehampton nu va mai irosi combustibil încercând să-i urmărească în noapte, iar până la ivirea zorilor viscolul le va fi şters urmele. Domnişoara Pye îşi îmbrăţişă colegii, apoi pe timonier, şi în cele din urmă pe Tom.

— Am reuşit! exclamă ea. Am scăpat!

Freya radia de fericire. Profesorul Pennyroyal, simţind că primejdia trecuse, adormise undeva într-un colţ.

Tom o îmbrăţişă şi el pe navigatoare şi râse, fericit că scăpase cu viaţă şi foarte, foarte fericit să se afle la bordul acestui oraş, printre aceşti oameni cumsecade şi prietenoşi. Avea să vorbească cu Hester îndată ce se va termina viscolul şi o va face să înţeleagă că n-aveau nicidecum nevoie să-şi ia zborul imediat ce se vor termina reparaţiile lui *Jenny Haniver.* Aşeză mâna pe masa cu hărţi şi lăsă zvâcnirea constantă a motoarelor lui Anchorage să-i pulseze în palmă. Se simţea acasă.

•••

Într-un hotel ieftin din spatele cheiului aerian al suburbiei Wolverinehampton, cele cinci soţii ale lui Widgery Blinkoe se colorară în cinci nuanţe diferite de verde, toate la fel de dizgraţioase.

— Aaaaau! gemură ele ţinându-se de pântece lor delicate, în timp ce suburbia se legăna şi vira căutând furioasă prin viscol prada ce dispăruse fără urmă.

— N-am fost niciodată la bordul unui orăşel atât de *oribil*!

— Oare hotelul ăsta n-are niciun fel de amortizoare de şoc?

— La ce naiba te-ai gândit, bărbate, când ne-ai adus aici?

— Trebuia să-ţi închipui că n-o să dai de urma lui *Jenny Haniver* la bordul unei suburbii amărâte!

— Ce rău îmi pare că n-am fugit atunci cu nava dragului profesor Pennyroyal! Ştiţi, mă iubea la nebunie.

— Ce rău îmi pare că n-am ascultat-o pe mama!

— Cât aş vrea să fim înapoi în Arkangel!

Widgery Blinkoe avea grijă să-şi înfunde urechile cu biluţe de ceară ca să nu le mai audă văicărelile. Dar acum, scârbit şi înspăimântat, ducea şi el dorul confortului de acasă. Naiba să ia Furtuna Verde care-l trimisese după cai verzi pe pereţi! De săptămâni întregi bătea Pustiurile de Gheaţă, de parcă ar fi fost vagabond al cerului şi nomad al zăpezilor în acelaşi timp, aterizând pe toate oraşele unde ajungea ca să întrebe dacă nu ştia cineva unde era *Jenny Haniver.* Cei cu care vorbise în Novaia-Nijni îi spuseseră c-o văzuseră luându-şi zborul spre nord după prăbuşirea navelor de atac ale Furtunii Verzi, dar de atunci n-o mai zărise nimeni. Nenorocita de aeronavă părea pur şi simplu să se fi evaporat!

Se gândi în treacăt la orăşelul pe care Wolverinehampton tocmai încercase să-l înfulece – Anchorage. Dacă ar decola după ce viscolul se va potoli, probabil că l-ar putea găsi şi ajunge din urmă. Dar ce rost avea? Era sigur că cei doi tineri aviatori nu şi-ar fi putut aduce vechitura de aeronavă atât de departe în vest. În plus începea să se gândească serios că ar fi preferat să se confrunte cu asasinii Furtunii Verzi mai curând decât să-şi anunţe nevestele că trebuie să aterizeze în alt port prăpădit.

Era clar că sosise vremea pentru o schimbare de plan.

Scoase dopurile din urechi, la timp ca s-o audă pe nevasta numărul trei rostind pe un ton plângăcios:

— ... şi-acum, că şi-au ratat prada, bandiţii care conduc oraşul ăsta o să fie furioşi! O să fim ucise din vina lui Blinkoe!

— Nu mai bateţi câmpii! tună bărbatul, ridicându-se în picioare ca să le arate cine era capul familiei şi că nu-l tulbura o biată hăituială periculoasă prin viscol la bordul unei suburbii lipsite de civilizaţie. Nimeni n-o să fie ucis! Imediat ce se termină vijelia, o scoatem pe *Impuls Temporar* din hangar şi zburăm înapoi la Arkangel. O să vând Vânătorilor nişte informaţii despre câteva oraşe în care am poposit, aşa încât excursia noastră să nu ne lase cu buzunarele goale. Cât despre Furtuna Verde... o să vedem. Prin staţia de tranzit aerian din Arkangel

trec tot felul de aviatori. O să-i întreb pe toţi. Măcar unul dintre ei trebuie să ştie ceva despre *Jenny Haniver.*

Capitolul 15: Hester singură

Viscolul nu încetase. Vuietul ascuţit al vântului se auzea tot mai puternic. În partea de sus a oraşului, vijelia dărâmase câteva clădiri părăsite şi distrusese multe acoperişuri şi ferestre. Doi dintre muncitorii domnului Scabious, care se aventuraseră la proră pentru a priponi o armătură a punţii desfăcută de o rafală, fuseseră luaţi pe sus odată cu ea şi se pierduseră în întunericul din flancul de sub vânt al oraşului, deşi se ţinuseră strâns de cabluri, ca şi cum s-ar fi agăţat de un zmeu greu de mânuit.

Hester lucra alături de domnul Aakiuq în hangarul în care se afla *Jenny,* când nepotul lui năvăli înăuntru cu veşti despre urmărirea care începuse. Primul instinct fusese să alerge la Palatul de Iarnă ca să fie alături de Tom, dar când ieşi pe stradă, vântul o lovi atât de puternic, încât o izbi de peretele hangarului. Aruncă o privire spre zăpada viscolită de-a lungul platformelor de andocare pustii şi se convinse că nu putea înainta mai departe de casa şefului portului. Aşa că se luptară să ajungă acolo şi ea rămase în bucătăria familiei Aakiuq, aşteptând să treacă viforul. Fu poftită la masă şi mâncă tocană de alge şi ascultă poveşti despre alte furtuni, mult mai rele decât asta, din care bătrânul Anchorage reuşise să iasă aproape nevătămat.

Hester simţea recunoştinţă faţă de membrii familiei Aakiuq, fiindcă încercau s-o încurajeze, dar nu era naivă şi-şi dădea seama că, în spatele zâmbetelor lor bune, erau la fel de speriaţi ca ea. Nu doar din cauza goanei nefireşti, neaşteptate, contra furtunii, ci şi a gândului la prădătorul care aştepta să-i înghită pe toţi. „Nu acum!” gândi Hester, muşcându-şi degetele până la sânge. „Nu putem fi mâncaţi acum. Măcar încă o săptămână, câteva zile...”

Căci *Jenny Haniver* era aproape gata să zboare din nou: cârmele şi motoarele capsulate fuseseră reparate, anvelopa cârpită, celulele de gaz umplute; mai avea nevoie doar de un strat de vopsea şi de câteva reparaţii mici la instalaţia electrică

a nacelei. Ar fi fost o ironie teribilă a sorţii să fie mâncată înainte de a putea decola.

În sfârşit, telefonul ţârâi. Doamna Aakiuq alergă să răspundă şi se întoarse radiind de bucurie.

— Era doamna Umiak. A primit veşti de la Timonerie. Am scăpat de Wolverinehampton. Vom mai fugi o vreme, apoi vom arunca ancora şi vom aştepta ca viscolul să se termine. Se pare că dragul profesor Pennyroyal a sfătuit-o pe Luminăţia Sa să continuăm să navigăm, în ciuda furtunii. Ce gentleman cumsecade! Trebuie să mulţumim Zeilor Gheţii care ni l-au trimis aici. Şi Hester, draga mea, trebuie să-ţi spun că tânărul tău e-n siguranţă. S-a întors la Palatul de Iarnă.

Nu după mult timp sună şi Tom, spunându-i cam aceleaşi lucruri. Glasul îi suna spart şi nefiresc, de parcă ar fi ajuns la ea filtrat prin sute de metri de cabluri încâlcite tocmai de la palat. Tot atât de bine ar fi putut vorbi dintr-o altă dimensiune. El şi Hester mai schimbară câteva banalităţi.

— Aş vrea să fiu alături de tine, zise ea apoi, apropiindu-şi buzele de receptor şi vorbind încet, de teamă să n-o audă doamna Aakiuq.

— Cum? Ce-ai zis? Nu, mai bine stăm la adăpost fiecare. Freya mi-a spus că uneori în asemenea vijelii oamenii pot muri îngheţaţi pe stradă. Când Smew ne-a adus înapoi aici de la Timonerie, gândacul aproape a fost luat pe sus de o rafală!

— Acum îi zici pe nume – Freya?

— Cum?

— *Jenny* e aproape gata. Putem pleca la sfârşitul săptămânii.

— Ah... Bine...

Hester detecta ezitarea din vocea lui şi auzea în fundal glasuri sporovăind vesele. Părea că la palat erau o mulţime de oameni, sărbătorind.

— Dar poate mai zăbovim puţin, spuse el cu speranţă în glas. Mi-ar plăcea să mai stau la bord până ajungem în America şi apoi... în fine, mai vedem...

Hester zâmbi, smârcâi din nas şi încercă să vorbească, dar pentru o clipă nu izbuti. Vocea lui Tom suna atât de dulce şi atât de plină de dragoste pentru acest loc, încât ar fi părut nedrept să se supere pe el ori să-i spună că ea ar fi mers oriunde, numai pe Continentul Mort nu.

— Hester? zise el.

— Te iubesc, Tom.

— Nu te aud.

— Nu-i nimic. Ne vedem în curând. Vin să te văd îndată ce se opreşte viscolul.

•••

Însă viscolul nu dădu niciun semn că ar înceta. Anchorage mai lunecă încet spre apus câteva ceasuri, dornic să pună cât mai multă gheaţă între el şi Wolverinehampton, dar în acelaşi timp tot mai precaut. Acum nu mai trebuiau să se ferească doar de polinii şi de gheaţa subţire. Oraşul se apropia de coasta de nord-est a Groenlandei, unde prin crusta de gheaţă ieşeau munţi ce sfâşiau fundul oraşelor neprevăzătoare. Domnul Scabious reduse puterea de propulsie la jumătate, apoi din nou la jumătate. Reflectoarele scrutau întunericul, ca nişte degete albe prelungi ce încercau să înlăture perdelele de zăpadă. Câteva echipe de cercetaşi ieşiră pe sănii motorizate pentru a sonda gheaţa. Domnişoara Pye îşi consulta necontenit hărţile şi se ruga pentru un petic de cer senin ca să-şi confirme poziţia cu ajutorul stelelor. În sfârşit, deoarece rugăciunile navigatoarei nu primiseră răspuns, Anchorage fu obligat să oprească.

Încă o zi mohorâtă se târa fără vlagă. Hester stătea lângă soba soţilor Aakiuq şi se uita la fotografiile copiilor lor morţi rezemate de altarul familiei şi la colecţia de farfurii-suvenir agăţate pe perete, ce comemorau naşterile, căsătoriile şi aniversările Casei Rasmussen. Toate chipurile semănau cu Freya, care acum şedea probabil comod alături de Tom în Palatul de Iarnă. Poate că beau amândoi vin fiert cu scorţişoară şi discutau despre istorie şi cărţile lor preferate.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Se scuză că trebuie să se retragă, înainte ca soţii Aakiuq s-o întrebe ce se întâmplase, şi fugi sus pe trepte în boxa în care-i aranjaseră un pat. „De ce-aş merge mai departe cu ceva care mă face să sufăr atât de tare?” se întrebă. Ar fi fost mai uşor să-i pună capăt. Ar fi putut merge să-l găsească pe Tom, când s-ar fi potolit furtuna, şi să-i spună: *Gata, s-a terminat*! *Dacă vrei, n-ai decât să rămâi aici, cu Regina Zăpezilor asta a ta, puţin îmi pasă*...

Dar ştia că n-avea s-o facă. Tom era singurul lucru bun pe care-l avusese vreodată. Pentru Freya şi Tom era altceva; erau drăguţi, buni la inimă şi frumoşi, aveau multe, multe ocazii de a găsi iubirea. Pentru Hester n-avea să mai existe nimeni

altcineva, niciodată. „Mai bine ne mânca Wolverinehampton”, îşi zise în timp ce o cuprinse un somn însoţit de o migrenă. Dacă ajungeau sclavi, cel puţin Tom ar fi avut din nou nevoie de ea.

Se trezi la miezul nopţii. Viscolul încetase.

Hester îşi puse mănuşile, cagula contra gerului şi hainele groase şi coborî repede la parter. Din dormitorul soţilor Aakiuq se auzea un sforăit uşor. Se furişă pe lângă uşa lor deschisă. Deschise încet ecluza termică a bucătăriei şi păşi în frigul de afară. Luna atârna la orizont, spre sud, ca o monedă pierdută. La lumina ei, Hester vedea toate clădirile de pe nivelul superior acoperite cu o glazură de gheaţă, din care vântul modelase creste, filamente şi alte forme fantastice. De cablurile, macaralele şi podurile rulante ale portului aerian atârnau ţurţuri ce se loveau unii de alţii în briza uşoară, iar clinchetul lor umplea oraşul cu o muzică stranie, singurul sunet ce spărgea liniştea desăvârşită a zăpezii din jur.

Dorea să fie cu Tom. Dorea să împărtăşească cu el frumuseţea aceasta rece. Dacă ar fi fost singură cu el pe străzile pustii, i-ar fi spus ce simţea. Hester alerga fără oprire, căţărându-se cu rachetele de zăpadă împrumutate pe troiene care uneori erau mai înalte decât ea chiar şi în spaţiile adăpostite dintre clădiri. Gerul îi ardea faţa şi prin cagulă şi-i paraliza gâtlejul. Prin scările ce urcau din oraşul de jos se auzeau hohote de râs şi frânturi de muzică: districtul motoarelor sărbătorea izbăvirea lui Anchorage. Amorţită de frig, Hester urcă panta lungă către Palatul de Iarnă.

După ce trăsese vreo cinci minute de cordonul soneriei, Smew deschise uşa de la intrare.

— Îmi pare rău, zise ea, trecând hotărâtă prin ecluza termică direct în antreu, unde fu însoţită de o pală de aer rece. Ştiu că-i târziu, dar trebuie să-l văd pe Tom. Ştiu drumul, nu-i nevoie să mă conduci...

— Nu-i în camera lui, spuse Smew ţâfnos, înfăşurându-se mai strâns în cămaşa de noapte şi făcându-şi de lucru cu roţile ce acţionau ecluza termică. E în *Wunderkammer,* cu Luminăţia Sa.

— La ora asta?

Smew încuviinţă ursuz din cap.

— Luminăţia Sa nu doreşte să fie deranjată.

— Ei bine, o să fie deranjată, fie că-i place, fie că nu, bombăni Hester, împingându-l şi luând-o la fugă pe coridoarele palatului.

În timp ce alerga, încercă să-şi spună că era ceva absolut nevinovat. Tom şi fata asta, Rasmussen, probabil că nu făcuseră decât să se zgâiască la colecţia neasemuită de gunoaie vechi şi ciudate şi pierduseră noţiunea timpului. Probabil că-i va găsi adânciţi într-o conversaţie despre ceramica din secolul XXIII sau despre pietrele cu inscripţii în rune din Era Pălăriilor de Rafie...

Prin uşa deschisă a Cabinetului de Curiozităţi ieşea o lumină vie şi Hester încetini când se apropie. Se gândi că ar putea intra direct, cu un „Salut!" voios, dar ea nu era tocmai genul voios, ci mai degrabă cel care pândea în colţuri întunecoase. Găsi deci un colţ neluminat, îndărătul unuia dintre scheletele de Stalkeri, şi se puse la pândă. Îi auzea pe Tom şi pe Freya vorbind, însă nu destul de clar ca să înţeleagă despre ce anume. Tânărul râdea şi inima ei păru să se oprească, apoi să pornească din nou. Fusese o vreme, după căderea Londrei, când *ea* fusese singura persoană care-l putuse face să râdă.

Se strecură afară din ascunzătoare şi se furişă în *Wunderkammer.* Tom şi Freya se aflau în capătul opus, despărţiţi de Hester prin vreo şase vitrine prăfuite. Îi vedea neclar prin atâtea geamuri groase de sticlă, imaginea fiind ondulată ca reflexiile într-o oglindă distorsionantă. Stăteau foarte aproape unul de altul şi glasurile lor deveniseră duioase. Hester deschise gura să spună ceva, să scoată un sunet care să-i distragă, dar nu reuşi. Şi în timp ce-i privea, Freya se aplecă spre Tom şi ei doi se îmbrăţişară şi se sărutară. Hester încă nu putea scoate niciun sunet şi se uita la degetele albe ale Freyei mângâind părul negru al lui Tom şi la mâinile lui aşezate pe umerii ei.

Hester nu mai simţise un asemenea impuls sălbatic de a ucide pe cineva de când îl vânase pe Valentine. Se încordă, gata să apuce una dintre armele vechi ce atârnau pe perete şi să-i lovească pe amândoi, pe Tom – pe *Tom*! Îngrozită, se întoarse şi se năpusti orbeşte afară din muzeu. În arcada cu bolţi exista o ecluză termică prin care trecu în goană, ieşind în noaptea îngheţată.

Se aruncă într-un troian şi zăcu acolo, neajutorată, plângând în hohote. Încă şi mai cumplită decât sărutul în sine fusese reacţia terifiantă pe care o stârnise în ea. Cum de-i putuse trece prin minte să-l lovească pe Tom? Nu era vina lui! Fata aia îl vrăjise. Până la apariţia margrafei durdulii el nici nu se uitase

vreodată la altă fată. Hester ştia asta. Îşi închipui că ar ucide-o pe Freya. Dar la ce bun? Tom ar urî-o şi, de altfel, nu era vorba doar despre Freya. Tot oraşul ăsta îi furase inima. Se terminase. Îl pierduse. Ei nu-i mai rămânea decât să zacă în ger şi să moară, iar dimineaţă el îi va găsi trupul congelat şi o va regreta...

Totuşi Hester petrecuse prea mult timp supravieţuind ca să moară aşa simplu. După câteva clipe se ridică pe coate şi genunchi şi încercă să-şi potolească gâfâielile întrerupte, dureroase. Gerul îi ardea gâtlejul, îi crăpa buzele şi urechile. În mintea ei se încolăcea o idee ca un şarpe roşu.

Era un gând atât de cumplit, încât la început nici nu-i veni să creadă că-şi imaginase aşa ceva. Găsi o fereastră, şterse chiciura de pe geam şi se uită la propria-i reflexie abia vizibilă, întrebându-se: oare chiar ar putea face asta? Ar avea curajul? Însă n-avea de ales decât să-ncerce; era singura ei speranţă. Îşi ridică gluga, îşi puse la loc cagula şi, sub lumina lunii, porni prin zăpadă spre portul aerian.

•••

Pentru Tom, blocat în Palatul de Iarnă de furtuna de zăpadă ce izbea în ferestre şi cu Hester izolată în cealaltă parte a oraşului, fusese o zi ciudată. Dar seara se dovedise şi mai ciudată. Tânărul se afla în bibliotecă, încercând să se concentreze asupra uneia dintre cărţile lui Pennyroyal, când Smew apăru în costumaţie completă de şambelan şi-i spuse că margrafa dorea ca el să i se alăture la cină.

Judecând după expresia zugrăvită pe chipul lui, Tom îşi dădu seama că o asemenea invitaţie era o mare onoare. În camera sa găsi o ţinută de gală, proaspăt spălată şi atent călcată.

— A aparţinut fostului şambelan, îi zise Smew, ajutându-l să se îmbrace. Cred că este mărimea ta.

Tom nu purtase niciodată costum ceremonial şi când se privi în oglindă, văzu un tip chipeş şi sofisticat, care nu-i semăna deloc. Se simţi foarte agitat în timp ce-l urma pe Smew spre salonul privat al margrafei. Vântul părea să bată în obloane cu mai puţină forţă decât înainte, ceea ce-nsemna că viscolul slăbea în intensitate. Avea de gând să mănânce cât de repede posibil şi apoi să plece în căutarea lui Hester.

Dar a mânca repede nu era realmente posibil; nu la un dineu de gală. Îmbrăcat în uniformă de valet, Smew aducea felurile

unul după altul, apoi se grăbea înapoi în bucătărie, îşi punea boneta de bucătar-şef şi gătea altele, ori fugea în pivniţă să aducă încă o sticlă de vin roşu din podgoria oraşului Bordeaux-Mobil. De aceea, după câteva feluri de mâncare, Tom nu mai păru atât de nerăbdător să se scuze şi să iasă în viscol, deoarece Freya era o companie foarte plăcută şi se simţea minunat să fie singur cu ea. În seara asta strălucea, de parcă făcuse ceva foarte curajos invitându-l să cineze cu ea. Vorbea mai dezinvolt decât înainte despre familia ei şi despre istoria lui Anchorage, care începea cu strămoaşa ei, cu multe generaţii în urmă, Dolly Rasmussen – o elevă de liceu care avusese viziuni cu Războiul de Şaizeci de Minute înainte ca acesta să izbucnească şi care-şi călăuzise micul grup de adepţi în fuga din oraşul Anchorage original, chiar înainte de a fi vaporizat.

În timp ce Freya povestea, Tom o privea, observând că încercase să-şi aranjeze părul într-un mod realmente impresionant şi că purta rochia cea mai sclipitoare şi mai puţin mâncată de molii din câte avea. Oare pentru el îşi dăduse atâta osteneală? Ideea îl încântă, dar îl făcu să se simtă şi vinovat. Îşi luă ochii de la ea şi întâlni privirea dezaprobatoare a lui Smew, care tocmai debarasa farfurioarele pentru desert şi turna cafeaua.

— Mai este nevoie de ceva, Luminăţia Voastră?

Freya bău, privindu-l pe Tom peste marginea ceştii.

— Nu, mulţumesc, Smew. Poţi strânge. M-am gândit că Tom şi cu mine am putea merge la *Wunderkammer.*

— Desigur, Luminăţia Voastră. Vă voi însoţi.

Freya îl privi tăios.

— Nu-i nevoie, Smew. Te poţi retrage.

Tom simţi îngrijorarea servitorului. El însuşi se simţea puţin neliniştit, dar poate că vinul margrafei i se urcase la cap. Rosti:

— Atunci, poate într-o altă zi...

— Nu, Tom, spuse Freya atingându-i mâna cu vârful degetelor. Acum. În seara asta. Ascultă, viscolul s-a oprit. În lumina lunii, *Wunderkammer* va arăta splendid...

Într-adevăr, arăta minunat în lumina lunii, dar nu o întrecea în frumuseţe pe Freya. În timp ce fata îl conducea prin muzeul micuţ, Tom înţelese de ce locuitorii din Anchorage o iubeau şi o urmau. Ah, dacă Hester ar fi putut semăna mai mult cu ea! Îşi dădea seama că-i tot găsea scuze lui Hester, explicându-şi că

fata era aşa cum era doar din pricina întâmplărilor îngrozitoare pe care le trăise, dar şi Freya trecuse prin întâmplări îngrozitoare şi totuşi nu devenise morocănoasă şi furioasă.

Luna strălucea peste sticla smălţuită cu gheaţă, poleind cu lumina ei artefactele familiare. Folia de staniol strălucea în vitrină ca o fereastră către altă lume, iar când Freya se întoarse spre Tom în lumina vagă reflectată de ea, el ştiu că dorea s-o sărute. Chipurile păreau să le fie atrase de o forţă gravitaţională stranie şi când buzele lor se atinseră, Freya scoase un oftat slab de mulţumire. Se apropie de el şi braţele lui o cuprinseră fără să le fi comandat s-o facă. Tânăra emana un iz vag de transpiraţie, care la început păru neobişnuit, apoi dulce. Rochia se încreţea sub mâinile lui Tom şi gura ei avea gust de scorţişoară.

Apoi ceva – un zgomot slab dinspre uşă, o adiere de aer rece dinspre coridorul de dincolo – o făcu să ridice ochii şi Tom se forţă să o împingă la o parte cu blândeţe.

— Ce-a fost asta? întrebă Freya în şoaptă. Mi s-a părut că aud pe cineva...

Bucuros că avea o scuză să se îndepărteze de căldura trupului ei şi de parfumul ademenitor, Tom se întoarse spre uşă.

— Nu-i nimeni. Probabil conductele termice, care huruie încontinuu.

— Da, ştiu; e teribil de enervant. Sunt sigură că nu făceau aşa înainte să ajungem pe Banchiză... Se apropie din nou, întinzându-şi mâinile spre el. Tom...

— Trebuie să plec, zise el. E târziu. Îmi pare rău. Mulţumesc.

În timp ce urca grăbit treptele spre camera lui, se strădui să ignore gustul cald de scorţişoară al Freyei şi să se gândească la Hester. Biata Het! Când vorbise cu ea la telefon, i se păruse tristă. Ar fi trebuit să se ducă la ea. O să stea doar puţin întins în pat şi-o să-şi adune gândurile, apoi îşi va pune hainele groase şi va merge în port. Dar ce moale era patul ăsta! Închise ochii şi simţi cum camera se învârte cu el. Prea mult vin. Doar din cauza vinului o sărutase pe Freya; Hester era cea pe care o iubea. Dar atunci de ce se gândea tot timpul la Freya?

— Eşti idiot! spuse cu voce tare.

Conducta de deasupra capului său bolborosi de parcă ceva din interiorul ei îi dădu dreptate, dar Tom nu băgă de seamă deoarece deja adormise.

•••

Hester nu era singura care-i surprinsese pe Tom şi pe Freya sărutându-se. Skewer şi Gargle plecaseră la furat, iar Caul rămase singur în cabina de la prora melcului, comutând absent pe canalele de spionare, când deodată se opri la imaginea lor sărutându-se.

— Tom, prostule, şopti el.

Lui Caul îi plăcea cel mai mult la Tom bunătatea, o însuşire deloc preţuită acasă în Grimsby, unde băieţii mai mari erau încurajaţi să-i chinuiască pe cei mai mici. Aceştia creşteau şi ajungeau la rândul lor să-i facă să sufere pe alţi copii. *E un exerciţiu care le va fi de folos în viaţă,* spunea Unchiul. *Lovituri dure, asta-i tot ce primeşti pe lumea asta*! Dar poate că Unchiul nu întâlnise niciodată pe cineva ca Tom, care se purta bine cu ceilalţi oameni şi părea să nu aştepte altceva de la ei decât tot bunătate. Şi ce dovadă de bunătate mai clară putea dovedi decât să se apropie de Hester Shaw, făcând-o pe fata aceea urâtă, respinsă de toţi, să se simtă iubită şi dorită? Lui Caul i se părea aproape un semn de sfinţenie. I se părea oribil să-l vadă pe Tom sărutând-o pe Freya, trădând-o pe Hester, trădându-se pe sine însuşi, gata să renunţe la tot.

Probabil că era puţin gelos.

În cadrul uşii deschise din spatele cuplului, Caul întrezări un chip neclar; transfocă la timp ca s-o recunoască pe Hester în clipa în care se întorcea şi-o lua la fugă. Când reveni la ceilalţi doi, observă că se îndepărtaseră unul de altul; se uitau nesiguri spre uşă, vorbind între ei în şoaptă, stânjeniţi. *Târziu. Trebuie să plec.*

— Of, Hester!

Caul schimbă canalul cu *Wunderkammer,* comutând pe alte canale şi căutând-o pe Hester. Nu ştia de ce se simţea atât de tulburat de gândul la suferinţa ei. Poate că-l încerca o oarecare invidie, dar ştia că, dacă Hester ar fi făcut o prostie, Tom ar fi rămas cu Freya. Indiferent de motiv, mâinile îi tremurau în timp ce manevrau comenzile.

Nu o văzu pe Hester pe niciuna dintre camerele video amplasate în palat. Deplasă o cameră de rezervă aflată pe un acoperiş şi o roti de jur-împrejur, scrutând străzile şi intersecţiile. Urmele paşilor ei poticniţi scriseseră o frază lungă, neinteligibilă, pe pagina albă a bulevardului Rasmussen. Caul se apropie de ecrane, asudând uşor în timp ce muta în viteză

camerele video în poziţii noi în zona portului aerian. „Unde eşti, Hester?”

Capitolul 16: Zbor de noapte

Soţii Aakiuq încă dormeau. Hester se furişă în camera ei, luă din ascunzătoarea de sub saltea banii pe care Pennyroyal li-i dăduse în Airhaven şi plecă spre hangarul lui *Jenny.* Îndepărtă cum putu zăpada troienită la intrare şi se opri să deschidă uşa. Aprinse lămpile de lucru. Desluşi forma roşiatică a lui *Jenny Haniver,* cu scări proptite de motoarele capsulate, doar pe jumătate vopsite. Găurile din nacelă fuseseră acoperite cu panouri noi, nefinisate, asemenea unor petice de piele proaspăt întinse peste o rană recentă. Hester urcă la bord şi deschise radiatoarele. Apoi, lăsând nava să se încălzească, ieşi, îşi făcu loc cu dificultate prin zăpadă şi porni spre rezervoarele de combustibil.

Sus, în cupola întunecată a hangarului, se auzi un zăngănit.

•••

Lui Caul nu-i fusese greu să ghicească intenţiile fetei. Izbi cu putere pupitrul de comandă din faţa lui şi strigă:

— Hester, nu! Era beat! N-a vrut s-o facă!

Stând pe scaun în faţa ecranelor, Caul se simţea ca un zeu neputincios, capabil să vadă ce se petrecea în viaţa muritorilor, însă fără a putea interveni.

Numai că el avea posibilitatea asta. Dacă Tom ar fi ştiut ce se întâmpla, Caul era convins că ar fi venit direct în port şi i-ar fi explicat lui Hester, cerându-şi iertare, făcând-o să-nţeleagă. El mai văzuse cupluri împăcându-se şi ştia că nu era nevoie ca o despărţire stupidă să fie definitivă, însă numai dacă Tom ar fi ştiut.

Şi singura persoană care i-ar fi putut spune era Caul.

— Nu fi prost, îşi spuse furios, trăgându-şi mâinile de pe comenzile camerelor video. Ce-nseamnă pentru tine doi Uscaţi? Nimic! Nu merită să rişti pentru ei *Viermele cu Şurub.* Nu merită să treci peste cuvântul Unchiului.

Totuşi, se întinse din nou spre comenzi. Nu se putea abţine. Avea o răspundere.

Comută pe camera video aflată în dormitorul lui Tom şi o făcu să-şi lovească picioruşele de interiorul conductei în care stătea ascunsă, producând un zornăit. Tom dormea adânc, întins pe pat, cu gura deschisă, neavând habar că viaţa i se ducea de râpă.

„Lasă-l”, gândi Caul. „Ai încercat, nu l-ai putut trezi, s-a terminat. Nu mai contează”.

Reveni la Hester, apoi trimise rapid o cameră video prin conductele din vila unde operau Skewer şi Gargle, aruncând o ocheadă în fiecare încăpere, până-i găsi în bucătărie, vârând în saci vesela de argint. Camera ciocăni în pereţii conductei; trei ciocănituri, apoi o pauză, apoi alte trei. Întoarceţi-vă imediat! Siluetele neclare de pe ecran săriră-n sus, recunoscând codul, caraghioşi în graba lor neîndemânatică de a înhăţa ultimele prăzi şi a reveni la „navă”.

Caul mai ezită o clipă, blestemându-şi inima prea miloasă şi reamintindu-şi ce i-ar face Unchiul dacă cineva i-ar fi adus la cunoştinţă acţiunile sale. Apoi o luă la fugă, se căţără pe scară şi ieşi prin trapa melcului în oraşul tăcut.

•••

Hester se temuse că va găsi rezervoarele de combustibil îngheţate, dar nu prevăzuse ingeniozitatea celor opt sute de ani în care şefii portului din Anchorage inventaseră moduri de adaptare la gerul arctic. Combustibilul era amestecat cu antigel, iar comenzile pompei fuseseră adăpostite într-o clădire încălzită, lipită de rezervorul principal. Desprinse din cârlig furtunul de combustibil şi-i săltă pe umăr ştuţul greu, împleticindu-se înapoi la hangar şi trăgându-i buclele ce se descolăceau pe zăpadă în urma ei. Ajunsă în hangar, ataşă duza la o valvă de pe pântecul aeronavei, apoi se întoarse la clădirea pompei pentru a porni alimentarea. Furtunul prinse să tremure când combustibilul începu să gâlgâie prin el. În vreme ce se umpleau rezervoarele, Hester urcă la bord şi se pregăti de decolare. Luminile nacelei încă nu funcţionau, dar se orientă după lămpile de lucru de afară. Pe măsură ce comuta butoanele de pe consolele de comandă, instrumentele se trezeau la viaţă şi cadranele luminau puntea de navigaţie cu străluciri de licurici.

•••

Tom se trezi, mirat să constate că adormise. Capul îi zvâcnea şi avea senzaţia tulbure că în încăpere se mai află cineva, care se apleacă peste pat şi-i atinge fruntea cu degete reci.

— Freya? întrebă el.

Nu era însă margrafa. Se aprinse o lanternă cu lumină albăstruie ce lumină chipul palid al unui străin. Tom credea că-i ştia, măcar din vedere, pe toţi cei aflaţi la bordul lui Anchorage, dar nu recunoscu faţa albă şi părul bălai. Şi glasul i se păru ciudat, cu un uşor accent, impropriu celor din Anchorage.

— N-am timp să-ţi explic, Tom! Trebuie să vii cu mine. Hester e-n portul aerian. Vrea să plece fără tine!

— Cum? Tom dădu din cap, încercând să se scuture de ultimele rămăşiţe ale visului, sperând cumva că şi asta era una dintre ele; cine era băiatul ăsta şi ce tot spunea? De ce-ar face aşa ceva?

— Din cauza ta, idiotule! strigă necunoscutul. Smulse pătura de pe Tom şi-i aruncă hainele să se îmbrace. Cum crezi că s-a simţit când te-a văzut pupând-o pe Freya Rasmussen?

— N-am pupat-o! se apără Tom, consternat. A fost doar... Iar Hester n-avea cum să vadă... Şi tu de unde ştii toate astea?

Dar începea să se molipsească de atitudinea alarmată a necunoscutului. Se dezbrăcă de halat, îşi trase pe bâjbâite cizmele, îşi puse cagula şi vechea jachetă de aviator şi-l urmă pe băiat. Ieşiră din palat pe o uşă laterală pe care până atunci nici n-o observase. Noaptea era cumplit de friguroasă, oraşul părea un vis al iernii. Spre apus, cocoaşele munţilor Groenlandei se ridicau din gheaţă şi vârfurile lor ondulate păreau, în lumina zorilor, destul de aproape ca să le atingi. Aurora boreală ardea inegal peste acoperişuri şi în tăcerea din jur lui Tom i se părea că le aude trosnind şi zumzăind ca un cablu de înaltă tensiune într-o dimineaţă geroasă.

Necunoscutul îl conduse pe o scară ce cobora până la bulevardul Rasmussen, apoi pe un coridor de întreţinere şi din nou pe o scară ce urca spre portul aerian. Ieşiră în aer liber şi Tom văzu că se înşelase în legătură cu zgomotul. Gheaţa ce cădea de pe hangarul lui *Jenny* trosnea în timp ce cupola acoperişului se deschidea, iar zumzăitul aparţinea motoarelor capsulate ce pivotau în poziţia de decolare.

— Hester! strigă Tom, opintindu-se prin zăpadă.

Chiar atunci hangarul deschis fu inundat de luminile de zbor ale lui *Jenny,* ale căror reflecţii incendiară nămeţii. Tânărul auzi zăngănitul produs de căderea scării metalice sprijinite de nacelă. Percepu şi declicul triplu al desfacerii clamelor de andocare. Nu putea fi Hester, nu era posibil ca silueta pe care o vedea mişcându-se prin hublourile întunecate ale punţii de comandă să fie a ei. Se încordă, înotând printr-un ocean de zăpadă.

— Hester! Hester! zbieră Tom, încă nevenindu-i să creadă cu adevărat că ea decola.

N-ar fi avut cum să ştie de acel sărut stupid, nu-i aşa? Se supărase când îi spusese că voia să mai stea aici; nu făcea decât să-i dea o lecţie, asta era tot. Se luptă din toate puterile să-şi croiască drum prin troiene, cât de repede putea, dar când ajunsese la nici douăzeci de metri de hangar, *Jenny Haniver* se ridică spre cer şi viră spre sud-est, plutind rapid pe deasupra acoperişurilor şi îndepărtându-se spre pustiul de gheaţă nesfârşit.

— Hester! urlă Tom furios.

De ce nu-i spusese ea pur şi simplu ce simţea, ca o persoană normală, în loc să plece ca o vijelie? Vântul de apus se înteţea şi purta iute aeronava tot mai departe de el, aruncându-i în acelaşi timp zăpadă în ochi. Se întoarse să-şi caute însoţitorul misterios. Băiatul însă dispăruse. În schimb, domnul Aakiuq venea spre el poticnindu-se şi strigând:

— Tom? Ce s-a-ntâmplat?

— Hester! bâigui Tom cu o voce pierdută şi se lăsă să cadă-n zăpadă.

Îşi simţea lacrimile îmbibând lâna cu care-i era căptuşită cagula, în timp ce vedea cum lumina de poziţie de la pupa lui *Jenny,* fulg minuscul de căldură în uriaşul pustiu îngheţat, se făcea tot mai mică, sfârşind prin a se contopi cu aurora boreală.

Capitolul 17: După Hester

Tom se întoarse la palat, cu o senzaţie oribilă de gol în stomac. Trecuseră câteva ore de când *Jenny Haniver* decolase.

Domnul Aakiuq încercase s-o contacteze pe Hester prin radio, dar nu primise niciun răspuns.

— Poate că nu l-a deschis, zise şeful portului. Ori poate e defect; n-am apucat să verific toate dispozitivele. Şi nici nu-i destul gaz în anvelopă – am umplut-o doar ca să verific dacă celulele sunt intacte. Vai, de ce-o fi trebuit biata fată să plece aşa brusc?

— Nu ştiu de ce, răspunse Tom, dar ştia.

Ce păcat că nu-şi dăduse seama mai devreme cât de mult ura Hester locul ăsta! Ce păcat că, înainte de a se îndrăgosti de oraş, nu se întrebase ce simţea ea! Măcar dacă n-ar fi sărutat-o pe Freya! Sentimentul lui de vinovăţie se intensifica, transformându-se în furie. La urma urmei, *ea* nu se întrebase ce simţea *el.* Dacă lui îi plăcea aici, de ce să nu stea? Fusese egoistă. Doar fiindcă ura viaţa în oraş nu însemna că Tom trebuia să rămână toată viaţa fără adăpost, un vagabond al văzduhului.

Şi totuşi trebuia s-o regăsească. Nu ştia dacă ea îl va accepta din nou, nici măcar dacă el însuşi ar fi dorit-o, dar nu se putea ca totul să se termine în felul ăsta oribil şi confuz.

În timp ce urca grăbit şi ieşea în frigul de la nivelul superior, Tom auzea motoarele oraşului începând din nou să toarcă. Se îndreptă spre Palatul de Iarnă, împleticindu-se pe poteca făcută mai devreme prin zăpadă. Nu dorea s-o vadă pe Freya – i se strângea inima numai când se gândea la cele petrecute între ei în *Wunderkammer* –, dar margrafa era singura care avea autoritatea de a porunci ca oraşul să se întoarcă şi să pornească în urmărirea lui *Jenny Haniver.*

Tocmai trecea prin umbra prelungă aruncată de Timonerie când o arătare agitată, înveşmântată în mătase, deschise uşa cu o izbitură şi se repezi la el prin nămeţi.

— Tim! Tim, e adevărat? Lui Pennyroyal îi ieşeau ochii din orbite; îi strângea braţul ca un apucat. Am auzit că fata ta a plecat luându-şi zborul!

Tom încuviinţă, ruşinat.

— Dar fără *Jenny Haniver*...

Tom ridică din umeri.

— Poate că până la urmă voi veni cu dumneavoastră-n America, domnule profesor.

Se strecură pe lângă explorator şi fugi mai departe, lăsându-l pe Pennyroyal să vorbească singur în timp ce se întorcea gânditor la apartament:

— America! Ha, ha! Sigur că da! America!

În Palatul de Iarnă, Tom o găsi pe Freya aşteptându-l. Stătea întinsă pe o sofa în cea mai mică dintre sălile de primire, o încăpere nu mai mare decât un teren de fotbal, cu pereţii acoperiţi de atâtea oglinzi, încât o mie de Freya păreau să fie acolo şi o mie de Tom să dea buzna, uzi şi neîngrijiţi, picurând zăpadă pe pardoseala de marmură.

— Luminăţia Voastră, spuse el agitat, trebuie să ne-ntoarcem.

— Să ne-ntoarcem?

Freya se aşteptase la multe lucruri, dar nu la aşa ceva. Îmbujorată de bucurie la vestea plecării lui Hester, îşi imaginase cum avea să-l consoleze pe Tom, să-l asigure că totul este cum nu se poate mai bine, să-l facă să înţeleagă că-i era mult mai bine fără prietena aceea hidoasă şi că, în mod limpede, voia Zeilor Gheţii fusese ca el să rămână aici, în Anchorage, alături de ea. Îşi pusese cea mai frumoasă rochie pentru a-l ajuta să înţeleagă şi-şi lăsase descheiat nasturele de sus într-un fel ce-i descoperea un mic triunghi de piele moale, albă, chiar sub scobitura de pe gât. O făcea să se simtă palpitant de îndrăzneaţă şi de matură. Se aşteptase la multe, însă nu şi la asta.

— Oare cum ne-am putea întoarce? întrebă ea, pe jumătate râzând, în nădejdea că el făcea un fel de glumă. De ce ne-am întoarce?

— Dar Hester...

— Nu putem prinde din urmă o aeronavă, Tom! Şi de ce-am vrea s-o facem? Adică, ţinând cont că Wolverinehampton e pe-aici pe undeva, pe urmele noastre...

Dar tânărul nici măcar nu se uita la ea; ochii îi luceau, scăldaţi în lacrimi. Pe dibuite, Freya îşi încheie ultimul nasture de la rochie, cu o senzaţie de jenă, urmată curând de una de enervare.

— De ce mi-aş risca întregul oraş de dragul unei fete nebune plecate cu o aeronavă?

— Nu-i nebună.

— Se poartă nebuneşte.

— E supărată!

— Ei bine, şi eu sunt supărată! strigă Freya. Am crezut că-ţi pasă de mine! Ce s-a-întâmplat mai devreme n-a-nsemnat nimic? Am crezut c-ai uitat-o pe Hester. Ea nu-i nimeni! Nu-i decât un fir de praf în aer şi mă bucur că ţi-a dat papucii. Vreau să fii prietenul meu, al meu, al meu! Sper că-nţelegi ce onoare-nseamnă asta!

Tom se uită fix la ea şi nu ştiu ce să spună. Deodată o văzu aşa cum sigur o văzuse Hester: o fetiţă dolofană, răsfăţată, capricioasă, care se aştepta ca toată lumea să-i facă pe plac. Ştia că avea dreptate să-i refuze cererea, c-ar fi fost o nebunie să întoarcă oraşul din drum, dar faptul că avea dreptate o făcea cumva să pară şi mai nerezonabilă. Tom murmură ceva, îi întoarse spatele şi dădu să plece.

— Unde te duci? întrebă Freya cu un glas ascuţit. Cine-a spus că eşti liber? Nu ţi-am îngăduit să pleci!

Însă tânărul nu mai aşteptă îngăduinţa. Ieşi valvârtej din încăpere şi trânti uşa, lăsând-o pe Freya singură cu reflexiile ei, care-şi întorceau capetele încoace şi-ncolo în oglinzile tremurătoare, uitându-se una la alta cu o expresie nedumerită, ca şi cum ar fi întrebat: *Unde-am greşit*?

•••

Tom alergă pe coridoarele Palatului de Iarnă, fără să ştie încotro se îndrepta, abia observând încăperile pe lângă care trecea ori slabele hârşâituri şi râcâituri ce se auzeau uneori din conductele de ventilaţie şi din ţevile de încălzire. Din clipa în care căzuse din Londra, Hester fusese alături de el, îi purtase de grijă, îi spusese ce să facă, îl iubise în felul ei, aprig şi timid în acelaşi timp. Acum el o îndepărtase. Şi nici n-ar fi ştiut că pleacă dacă n-ar fi fost băiatul acela...

Pentru prima dată de când decolase *Jenny Haniver,* Tom se gândi la vizitatorul lui ciudat. Cine fusese? Cineva din districtul motoarelor, judecând după veşminte. (Îşi amintea straturi peste straturi de haine de culoare închisă, o jachetă mânjită cu ulei şi vaselină, cu nasturi de alamă de pe care se cojea vopseaua neagră.) Şi cum de ştiuse ce avea de gând Hester? Oare ea îl luase drept confident? Îi mărturisise lucruri pe care nu i le spusese lui Tom? Simţi un acces de gelozie straniu la gândul că Het şi-ar fi putut împărtăşi secretele cu altcineva.

Dar nu cumva băiatul ştia şi unde mergea ea? Tom trebuia să-l găsească şi să discute cu el. Ieşi în fugă din palat şi coborî pe

scara cea mai apropiată spre districtul motoarelor, alergând prin ceaţa şi bubuiturile Sferelor lui Scabious spre biroul şefului motoarelor.

•••

Agitat şi cu răsuflarea întretăiată de alergătură, Caul reveni la melc, unde era aşteptat de Skewer şi Gargle, care stăteau în dreptul trapei de acces în navă, cu armele şi cuţitele pregătite în caz că Uscaţii l-ar fi urmărit. Îl ajutară să intre şi nu-l lăsară să deschidă gura până se asigurară că nu-l pândise nimeni.

— Ce naiba a fost în capul tău? întrebă Skewer furios. Ce credeai că faci? Ştii că-i interzis să laşi un melc nesupravegheat. Cât despre faptul c-ai vorbit cu un Uscat! N-ai învăţat nimic în Hoţarium? Skewer îşi luă o voce nefirească, plângăcioasă, care – ghici Caul – încerca s-o imite pe a sa. *Tom*! *Tom*! *Repede, Tom*! *Te părăseşte*! Tâmpitule!

Caul se aşeză pe podeaua calei, cu spatele rezemat de un balot de haine furate, şi sentimentul insuccesului îl copleşi la fel de tare cum năvăleşte apa printr-o ecluză deschisă.

— Ai dat-o-n bară, zise Skewer, zâmbind brusc. *Realmente* ai dat-o-n bară. Preiau comanda navei. Unchiul va-nţelege. Când va auzi ce-ai făcut, îi va părea rău că nu mi-a dat mie comanda de la bun început. În seara asta-i trimit un peşte-mesaj ca s-afle tot ce s-a-ntâmplat. S-a zis cu trasul cu ochiul pentru tine, iubitor de Uscaţi ce eşti. Gata cu expediţiile de la miezul nopţii. S-a terminat cu visatul la margrafe – păi, ce, crezi că nu te-am văzut cum ţi se scurgeau ochii de fiecare dată când apărea pe ecrane?

— Dar, Skewer..., scheună Gargle.

— Tu să taci! i-o tăie Skewer, trăgându-i o scatoalcă zdravănă peste cap şi întorcându-se să-l pocnească şi pe Caul, care se ridicase să-i ia apărarea băieţaşului. Skewer părea foarte încântat de sine însuşi. Şi tu să taci, Caul. De azi înainte, pe melcul ăsta o să facem cum zic eu.

•

Domnul Scabious, a cărui casă de pe nivelul superior păstra prea multe amintiri dureroase, îşi petrecea aproape tot timpul în biroul său, o şandrama îngustă înghesuită într-un interstiţiu dintre doi piloni ce sprijineau etajul, în inima districtului motoarelor. Conţinea o masă de lucru, un fişet cu dosare, o cuşetă, un primus, un lighean mic, un calendar, o cană smălţuită

şi cam atât. Halatele de zi ale lui Scabious, atârnate de un cârlig, fluturară ca o aripă neagră când Tom deschise uşa. Omul stătea la birou, nemişcat ca o statuie a melancoliei. Licăritul cuptoarelor din districtul motoarelor era feliat de şipcile jaluzelelor de la fereastră, care-l marcau cu dungi de lumină şi de umbră. Doar ochii i se mişcau, ţintuindu-l pe Tom cu o privire de gheaţă.

— Domnule Scabious, gâfâi tânărul, Hester a plecat! A luat-o pe *Jenny* şi a plecat!

Şeful motoarelor aprobă din cap, privind fix peretele din spatele lui Tom, de parcă acolo s-ar fi proiectat un film pe care doar el îl putea vedea.

— Dac-a plecat, a plecat. De ce vii la mine?

Tom se lăsă să cadă greoi pe patul îngust.

— A venit la mine un băiat pe care nu l-am mai văzut până acum. Un băiat cu ten palid, cu părul blond, din districtele motoarelor, ceva mai tânăr decât mine. Părea să ştie totul despre Hester.

Scabious făcu pentru prima dată o mişcare, sărind în sus şi apropiindu-se repede de Tom. Avea pe chip o expresie ciudată.

— L-ai văzut şi tu?

Tom tresări, mirat de brusca izbucnire de interes a şefului motoarelor.

— Am crezut că mi-ar putea spune unde se duce Hester.

— La bordul acestui oraş nu există nimeni care să semene cu băiatul pe care-l descrii. Nimeni care să fie *viu.*

— Dar... dădea impresia că a vorbit cu ea. Dacă mi-aţi putea spune unde-l pot găsi...

— Nu-l poţi găsi pe Axel. Te va găsi el când va dori. Şi eu l-am văzut, însă doar de la distanţă. Ce ţi-a spus? Ţi-a spus ceva despre mine? Ţi-a dat vreun mesaj pentru tatăl lui?

— Pentru tatăl lui? Nu.

Scabious părea că nu-l ascultă. Se căută în buzunarul salopetei de lucru şi scoase o cutiuţă argintie, în care se afla o fotografie mică înrămată. Tom cunoştea mulţi oameni care aveau asupra lor astfel de mici altare portabile. În clipa în care Scabious îl deschise pe al lui, Tom aruncă o privire la fotografia dinăuntru. Văzu un tânăr solid, ca o versiune mai tânără a lui Scabious însuşi.

— Ah, zise el, ăsta nu-i băiatul pe care l-am văzut. Era mai mic şi mai slăbuţ...

Şeful motoarelor se trezi, dar numai pentru moment.

— Nu fi prost! se răsti el. Stafiile morţilor pot lua orice formă doresc. Pe vremuri şi Axel al meu era la fel de subţirel ca tine. Este absolut firesc să-ţi apară exact ca atunci, tânăr, chipeş, plin de speranţă.

Tom nu credea în fantome. Sau, cel puţin, nu credea că ar fi putut crede. *Nimeni nu se întoarce din Tărâmul fără Soare.* Aşa spunea Hester întotdeauna, iar el murmură propoziţia de câteva ori pentru sine ca să-şi dea curaj, în timp ce ieşea din biroul domnului Scabious şi urca treptele, devenite deodată întunecate, spre etajul superior. Băiatul nu putea fi un duh: Tom îl atinsese, îl mirosise, îi simţise căldura corpului. Lăsase urme de paşi când îl condusese către hangar, iar acelea aveau să-l dea de gol.

Dar când ajunse în portul aerian se pornise vântul şi zăpada viscolită se depunea peste tot. Urmele paşilor din jurul hangarului erau deja atât de şterse, încât devenise imposibil de spus câte picioare le lăsaseră şi dacă băiatul bizar fusese real, ori o stafie, ori doar un crâmpei de vis.

Capitolul 18: Aurul prădătorului

Hester era recunoscătoare că bătea vântul, fiindcă o îndepărta rapid de Anchorage. Dar în acelaşi timp se dovedi a fi capricios: uneori îşi schimba direcţia spre nord, răbufnind în rafale sălbatice, alteori slăbea şi înceta aproape de tot. Se vedea astfel nevoită să se concentreze pentru a o menţine pe *Jenny Haniver* pe acelaşi curs, ceea ce era bine, deoarece nu-i lăsa vreme să se mai gândească la Tom sau la ceea ce intenţiona să facă. Ştia că, dacă ar fi stat mai mult să se gândească fie la băiat, fie la acţiunile acelea, ar fi sfârşit prin a-şi pierde curajul, ar fi întors aeronava şi ar fi zburat înapoi spre Anchorage.

Şi totuşi, uneori, în timp ce picotea în faţa comenzilor, nu se putea împiedica să se întrebe ce făcea el. Oare îi părea rău că plecase? Măcar observase? Oare-l consola Freya Rasmussen?

„Nu contează”, îşi spuse. Curând, Hester avea să facă astfel încât totul să fie exact ca înainte şi tânărul avea să redevină al ei.

În ziua a doua reperă oraşul Wolverinehampton. După ce eşuase capturarea lui Anchorage, suburbia o luase spre sud şi avusese noroc, căci găsise o pradă: un grup de orăşele ce vânau balene, abătute de viscol de la cursul lor. Erau trei, fiecare mult mai mare decât Wolverinehampton, dar suburbia se năpustise rapid de la unul la celălalt, muşcând şi smulgând roţi de propulsie şi suporturi pentru tălpici, iar când o văzu Hester, tocmai se întorcea să le devoreze acolo unde zăceau schilodite. Se gândi că, după cum arăta, Wolverinehampton avea să fie ocupat să se înfrupte din prada lui cel puţin câteva săptămâni şi se bucură că n-avea să mai navigheze spre vest să-l ameninţe iarăşi pe Anchorage şi nici să-i încurce ei planurile.

Hester zbură tot mai departe, zile scurte şi nopţi lungi, aspre, întunecoase. În sfârşit, scrutarea febrilă a cadranului de radiolocaţie al lui *Jenny* fu răsplătită de semnalul oscilant al radiofarului unui oraş. Hester schimbă direcţia, semnalul deveni mai clar şi, câteva ore mai târziu, văzu în faţă, pe gheaţă, oraşul Arkangel care-şi devora propria pradă.

Portul aerian mare şi zgomotos al oraşului-prădător îi trezi un dor straniu după pacea din Anchorage, iar grosolănia dezinvoltă a personalului de la sol şi vamal o făcu să se gândească cu nostalgie la domnul Aakiuq. Cheltui jumătate din banii primiţi de la Pennyroyal pentru combustibil şi pe gaz de ascensiune, iar suma rămasă o ascunse în unul dintre compartimentele secrete pe care Anna Fang le instalase sub puntea lui *Jenny.* Apoi, simţindu-se dezgustată şi vinovată de ceea ce intenţiona să facă, o luă către Bursa Aerului, o clădire înaltă din spatele uzinei producătoare de combustibil, unde comercianţii se întâlneau cu negustorii oraşului. Când întrebă unde l-ar putea găsi pe Piotr Masgard, aviatorii o priviră cu dezaprobare şi o femeie scuipă pe punte la picioarele ei. După o vreme, unui negustor amabil păru să i se facă milă de ea şi o luă deoparte cu blândeţe.

— Arkangel nu-i ca alte oraşe, draga mea, îi explică el în timp ce o conducea către o staţie de lifturi. Bogaţii de aici nu locuiesc la etajele de sus, ci la mijloc, unde-i cel mai cald: într-un district numit Miezul. Tânărul Masgard are o vilă acolo. Trebuie să cobori la staţia Kael şi mai departe să întrebi.

O privi atent cum îşi cumpără bilet şi se urcă într-un lift ce cobora spre Miez. Apoi îşi potrivi hainele şi se grăbi să se întoarcă la prăvălia lui, în capătul opus al portului – o dugheană mare, ticsită cu tot felul de obiecte lipsite de gust, numită *Blinkoe – TehAnt şi Antichităţi.*

— Repede, nevestelor! zbieră el, năvălind în salonaşul din spatele magazinului. Îşi flutură braţele ca un semafor către cele cinci doamne Blinkoe, care-şi ridicară ochii din romanele şi broderiile lor. I-aici! Fata aia urâtă! Ca să vezi, de atâtea săptămâni alerg, caut şi-ntreb peste tot, şi-acum uite-o cum vine singură direct la noi, la Bursa Aerului! Obrăznicătura! Ce tupeu! Haideţi, repede, trebuie să fim gata!

Îşi frecă vesel mâinile, deja închipuindu-şi cum va cheltui recompensa primită de la şefii Furtunii Verzi când le-o va duce pe Hester împreună cu *Jenny Haniver.*

•••

Miezul era un loc bizar: o cavernă uriaşă dominată de huruitul motoarelor oraşului, plină de fum şi aburi, brăzdată de sute de galerii, pasarele, coridoare, şine de cale ferată şi puţuri de ascensoare. Clădirile erau înghesuite unele în altele, pe terase laterale sau cocoţate pe platforme, ori atârnau dedesubt ca nişte cuiburi de lăstuni. Sclavi cu zgărzi de fier la gât măturau trotuarele. Alţii mărşăluiau în coloane, biciuiţi de supraveghetori în salopete îmblănite, către districtele îngheţate de afară, pentru a executa munci epuizante. Hester încercă să nu se uite la ei, nici la doamnele bogate care ţineau în lesă băieţi de corvoadă, nici la bărbatul care lovea şi tot lovea un sclav care îl atinsese din greşeală când trecuse pe lângă el. Nu era treaba ei. Arkangel era oraşul în care cei puternici făceau ce-aveau chef.

Statui de fier ale zeului-lup Eisengrim străjuiau poarta reşedinţei lui Masgard. Înăuntru, în trepiede de fier, ardeau jeturi de gaz ce desenau pe pereţii marii săli de primire lumini tremurătoare şi umbre tăioase ca lama de cuţit. O tânără subţire şi mlădioasă ca o trestie, purtând zgardă de sclav împodobită cu pietre preţioase, o măsură pe Hester din cap până-n picioare şi o întrebă ce doreşte. Fata îi dădu acelaşi răspuns pe care-l dăduse şi gărzilor de afară:

— Deţin informaţii pe care vreau să le vând Vânătorilor din Arkangel.

În umbra de sub tavanul înalt se auzi un zumzăit de motor şi Masgard apăru coborând în picaj, călare pe o canapea de piele ce se legăna sub un balonaş. De sub tetieră se iţeau motoare capsulate minuscule. Era o navă-fotoliu, o jucărie pe care numai bogaţii şi-o permiteau. Bărbatul o dirijă aproape de Hester şi rămase plutind în aer în faţa ei, savurându-i expresia uimită. Sclava începu să-şi frece capul de vârful cizmei lui, asemenea unei pisici.

— Aha, zise el, te cunosc! Eşti tipa cu cicatrice din Airhaven. Ţi-ai amintit de oferta mea, nu-i aşa?

— Am venit să-ţi spun unde poţi găsi o pradă, zise Hester, străduindu-se să nu-i tremure glasul.

Masgard îşi aduse mai aproape fotoliul-zburător, făcând-o s-aştepte, urmărind cu atenţie jocul vinovăţiei şi al fricii pe chipul sluţit. Oraşul lui era prea mare ca să mai supravieţuiască fără ajutorul unor lepădături ca fata asta, motiv pentru care o ura.

— Ia zi! o întrebă în cele din urmă. Ce târguşor vrei să trădezi?

— Nu-i un târguşor, răspunse Hester. E un oraş. Anchorage.

Masgard încercă să pară în continuare fără chef, dar Hester îi observă în privire o sclipire de interes. Făcu tot posibilul ca s-o aţâţe.

— Trebuie să fi auzit de Anchorage, domnule Masgard. Este un oraş mare de gheaţă. Apartamentele sunt ticsite cu mobile luxoase şi accesorii elegante. Printre echipamentele sale se află cea mai mare roată de tracţiune de pe gheaţă şi un sistem fain de motoare TehAnt numite Sferele Scabious. Se îndreaptă spre Gheaţa de Vest, ocolind vârful Groenlandei.

— De ce?

Hester ridică din umeri. (Mai bine să nu spună nimic despre călătoria spre America; era prea greu de explicat şi prea greu de crezut.)

— Cine ştie? Poate a aflat despre existenţa vreunui sit cu TehAnt şi se duc să sape. Sunt sigură că vei găsi o metodă prin care să scoţi toate amănuntele de la tânăra şi frumoasa lor margrafă...

Masgard râncji.

— Julianna, pe care-o vezi aici, a fost fiica unui margraf până când marele Arkangel a înghiţit oraşul tăticului ei.

— Atunci imaginează-ţi ce adaos frumos la colecţia ta va fi Freya Rasmussen, zise Hester, care avea senzaţia că se află undeva în afara ei înseşi; nu simţea nimic, în afară de o vagă mândrie la gândul că putea fi atât de lipsită de inimă. Şi dacă vrei să iei pe drum o gustare, îţi pot preciza şi coordonatele lui Wolverinehampton, o suburbie-prădătoare care tocmai a-nfulecat o pradă nouă şi grăsună.

Interesul lui Masgard crescu. Auzise despre Anchorage şi Wolverinehampton de la Widgery Blinkoe, cu câteva zile în urmă, dar anticarul unsuros nu cunoştea actualul curs al lui Wolverinehampton. Cât despre Anchorage, Masgard nu era sigur dacă să dea crezare informaţiei că un oraş al gheţii ar fi fost văzut atât de departe în vest. Şi totuşi haimanaua asta zdrenţăroasă care zbura de colo-colo părea că ştie ce spune. Veştile ei, sprijinite şi de raportul lui Blinkoe, vor fi de ajuns pentru a convinge Consiliul să schimbe cursul. O lăsă pe Hester să aştepte puţin, aşa încât să-şi dea seama de gestul ei abject. Apoi deschise un sertar în braţul fotoliului zburător şi scoase un pergament gros, pe care-l semnă cu un stilou. Sclava îi înmână foaia lui Hester. Avea imprimat un antet cu litere gotice şi sigilii cu numele zeilor oraşului Arkangel: Eisengrim şi Thatcher.

— E o cambie, un bilet la ordin, îi explică Masgard, ambalând motoarele fotoliului şi ridicându-l ca să plece. Dacă informaţiile tale se dovedesc corecte, poţi veni să-ţi iei onorariul când îl mâncăm pe Anchorage. Dă-i secretarei mele detaliile necesare ca să-l completeze.

Hester clătină din cap.

— Nu fac asta pentru aurul prădătorului.

— Atunci pentru ce?

— La bordul lui Anchorage se află Tom Natsworthy, cel cu care m-ai văzut în Airhaven. Când veţi mânca oraşul, pe el mi-l vei da mie. Dar el nu trebuie să afle c-a fost un aranjament, ci să creadă că eu l-am salvat. Tot ce se găseşte la bordul oraşului ăla nenorocit vă aparţine, cu excepţia lui Tom. El este al meu. El e preţul pe care vi-l cer.

De sus, Masgard se holbă o clipă la Hester, sincer surprins. Apoi îşi dădu capul pe spate şi hohotele lui de râs umplură încăperea.

•••

În timp ce aştepta în staţie un ascensor care s-o readucă la portul aerian, Hester simţi cum trepidează plăcile ce acopereau puntea. Arkangel se punea în mişcare. Băgă mâna în buzunar, asigurându-se că avea acolo, pus bine, actul lui Masgard revizuit cu promisiunea pe care i-o făcuse. Cât de mult se va bucura Tom când o va vedea, venită să-l salveze din pântecele oraşului-prădător! Cât de uşor îi va fi ei să-l facă să uite de trecătoarea lui pasiune, sau mai bine-zis orbire, pentru margrafă, odată ce vor fi din nou împreună călătorind pe Drumurile Păsărilor!

Făcuse ceea ce trebuia să facă, de dragul lui Tom, şi nu mai exista cale de întoarcere. Nu-i rămânea decât să-şi ia câteva lucruşoare din *Jenny Haniver* şi să găsească undeva o cameră unde să aştepte pe durata drumului până la Anchorage.

Era deja noapte când ajunse în portul aerian şi fulgi de zăpadă dansau în jurul luminilor de aterizare de la intrarea în port. Din tavernele din spatele platformelor de andocare răzbăteau râsete răguşite şi o muzică ieftină, izbucnind mai tare când cineva deschidea o uşă. Lumina slabă a lămpilor din port proiecta băltoace de umbră sub marile nave comerciale amarate la chei, nave cu nume nordice: *Fram, Froud, Smaug.* Lui Hester începu să-i fie teamă pe măsură ce se apropia de platforma de andocare cu chirie mică unde o aştepta *Jenny.* Ăsta era un oraş primejdios şi ea se dezobişnuise să mai fie singură.

— Domnişoara Shaw?

Bărbatul o luă prin surprindere, apropiindu-se de ea dinspre partea ochiului orb. Dădu să-şi scoată cuţitul, apoi îl recunoscu pe negustorul cumsecade care o ajutase mai devreme.

— Te conduc până la nava ta, domnişoară Shaw. Pe aici bântuie negustori nomazi, nişte tipi brutali, sălbatici. O tânără neînsoţită nu-i în siguranţă. Vasul tău e *Jenny Haniver,* nu-i aşa?

— Da, aşa-i, zise Hester, întrebându-se de unde cunoştea numele ei şi al navei.

Bănui că bătrânul se interesase mai devreme ori o căutase în registrul din biroul portului.

— Deci ai vorbit cu Masgard? întrebă noul ei prieten. Presupun că asta are legătură cu brusca schimbare a direcţiei spre vest? I-ai vândut un oraş?

Hester aprobă din cap.

— Şi eu mă ocup tot cu aşa ceva, zise negustorul şi o izbi de un stâlp metalic de sub o navă comercială numită *Impuls Temporar.*

Fata îşi pierdu respiraţia, şocată şi surprinsă, şi încercă să tragă în piept destul aer încât să poată striga după ajutor. Simţi în ceafă o înţepătură ca de viespe. Negustorul se îndepărtă de ea, respirând greoi. O seringă de alamă luci în lumina ce venea dinspre taverne în timp ce o strecura înapoi în buzunar.

Hester încercă să-şi ducă mâna la gât, dar anestezicul îşi făcea efectul rapid şi membrele n-o mai ascultau. Vru să strige, însă nu izbuti să scoată decât un geamăt înfundat, fără cuvinte. Făcu un pas înainte şi căzu cu faţa la câţiva centimetri de cizmele bărbatului.

— Îmi pare extrem de rău, îl auzi spunând cu voce tremurătoare, îndepărtată, precum a lui Tom ultima dată când o auzise prelingându-se din telefon în sufrageria soţilor Aakiuq. Am cinci neveste de întreţinut, înţelegi, şi toate au gusturi scumpe şi mă cicălesc cumplit.

Hester gemu din nou, cu saliva curgându-i pe plăcile punţii.

— Nu te teme! continuă vocea. Doar vă duc, pe tine şi pe nava ta, la Cuibul Tâlharilor. Vor să te interogheze. Atâta tot.

— Dar Tom..., reuşi Hester să îngâne.

Apărură alte perechi de cizme: scumpe, luxoase, cizme de damă, cu ciucuri. Deasupra lui Hester se auzeau alte glasuri susurând.

— Eşti sigur că-i ea, Blinkoe?

— Pfui! Ce urâtă e!

— Nu va da nimeni doi bani pe ea!

— Zece mii, bani lichizi, când o predau celor din Cuib, zise Blinkoe infatuat. O duc la bordul propriei ei nave şi remorchez nava de serviciu a *Impulsului* ca să m-aducă înapoi acasă. Mă-ntorc cât ai zice peşte, c-un sac de bani. Aveţi grijă de magazin cât sunt plecat, dragele mele.

— N-nu! încercă Hester să articuleze, deoarece, dacă o lua, n-ar mai fi fost aici ca să-l poată salva pe Tom; el ar fi fost înghiţit odată cu restul oraşului Anchorage şi de toate aranjamentele ei s-ar fi ales praful...

În vreme ce bătrânul scotocea ca să găsească cheile lui *Jenny,* Hester se sili din răsputeri, dar nu reuşi să facă nicio mişcare, să scoată un sunet ori măcar să clipească. Dură totuşi mult până

când îşi pierdu cunoştinţa, şi asta fu partea cea mai rea, căci înţelegea tot ce se petrecea în timp ce negustorul şi soţiile sale o târau la bordul lui *Jenny Haniver* şi începeau pregătirile de decolare.

PARTEA A II-A

Capitolul 19: Camera memoriei

Un val de apă rece ca gheaţa o trezi pe Hester. Jetul o împinse pe pardoseala rece de piatră şi o izbi de peretele alb de faianţă. Fata icni şi ţipă. Gura i se umplu de apă şi părul ud îi acoperi faţa, astfel încât nu putea să vadă nimic, iar când îl dădu cu degetele la o parte, oricum nu era mare lucru de văzut: doar o încăpere albă, rece, luminată de un singur glob cu argon, şi bărbaţi în uniforme albe care o ţintuiau la podea cu furtunurile.

— Ajunge! strigă un glas de femeie şi potopul încetă.

Bărbaţii se întoarseră să agaţe ajutajele furtunurilor de un suport metalic înşurubat în perete. Hester se înecă, înjură şi vomită apă pe podea, unde se scurse formând un vârtej printr-o gură de drenaj centrală. Îi reveneau în minte crâmpeie de amintiri confuze: se afla în Arkangel cu un negustor; se trezea în cala rece, udă a lui *Jenny* şi-şi dădea seama că era legată cobză. Se zbătea, încerca să ţipe, apărea negustorul, parcă cerându-şi scuze, şi din nou înţepătura ca de viespe în gât, apoi întuneric. O drogase şi o ţinuse inconştientă în timp ce o transportase din Arkangel în locul acesta, orice o fi fost el...

— Tom! gemu fata.

Picioare încălţate în bocanci se apropiară împroşcând-o. Hester ridică ochii mârâind, aşteptându-se să-l vadă pe negustor, dar nu era el, ci o femeie tânără, îmbrăcată în alb, purtând pe piept un ecuson de bronz care o indica drept angajată cu rang inferior a Ligii Antitracţiune şi având pe braţ o brasardă brodată cu un fulger verde.

— Îmbrăcaţi-o! lătră ea.

Bărbaţii o înşfăcară pe Hester de părul ud, ridicând-o în picioare. Nu se obosiră să o şteargă cu vreun prosop, ci îi băgară cu forţa membrele inerte într-o salopetă cenuşie fără nicio formă. Fata abia putea sta în picioare; nici vorbă să se poată opune. Fu împinsă, desculţă, afară din camera de duş, apoi de-a lungul unui coridor umed şi rece, cu subalterna în frunte. Pe

pereţi existau afişe cu imagini de aeronave atacând oraşe şi tineri chipeşi şi tinere frumoase în uniforme albe privind un răsărit de soare dincolo de un deal verde. Bocancii câtorva soldaţi aflaţi în trecere răsunară sub plafonul scund. Majoritatea celor îmbrăcaţi în uniforme erau doar cu puţin mai vârstnici decât Hester, dar toţi purtau săbii la şold, brasarde cu fulgerul şi afişau expresia de infatuare senină a celor ce ştiu că au dreptate.

La capătul pasajului se afla o uşă metalică, iar dincolo de ea o celulă, o încăpere înaltă, îngustă ca un mormânt, cu o singură fereastră amplasată foarte sus. Pe tavanul de beton ce se fărâmiţa şerpuiau conducte termice, care nu furnizau însă căldură. Hester dârdâia de frig, nereuşind să se usuce în salopeta ce-i zgâria pielea. Cineva îi aruncă o haină mai groasă; dându-şi seama că de fapt îi aparţinea, se îmbrăcă recunoscătoare.

— Celelalte unde sunt? întrebă, dar nu reuşi să se facă înţeleasă, din pricină că-i clănţăneau dinţii, iar gura, deja strâmbată de cicatrice, îi era încă amorţită de efectul drogurilor negustorului. Celelalte haine ale mele.

— Ghetele, zise subalterna, luându-le din mâna unui bărbat şi aruncându-i-le lui Hester. Celelalte le-am ars. Nicio grijă, barbaro, n-o să mai ai nevoie de ele.

Uşa se închise şi o cheie se răsuci în broască, apoi zgomotul bocancilor se pierdu pe culoar. Hester auzea marea vuind undeva dedesubt, lovindu-se de un ţărm stâncos. Se zgribuli de frig şi începu să plângă. Nu pentru ea, nici măcar pentru Tom, ci pentru hainele ce-i fuseseră arse: vesta în buzunarul căreia avea o fotografie a lui Tom şi eşarfa roşie la care ţinea atât de mult fiindcă el i-o cumpărase în Peripatetiapolis. Acum nu-i mai rămăsese de la el absolut nimic.

Treptat, întunericul din ferestruica înaltă se prefăcu în cenuşiu spălăcit. Uşa se deschise cu un zăngănit şi un bărbat se răsti la ea:

— Sus, barbaro! Comandanta te aşteaptă.

•••

Comandanta aştepta într-o încăpere spaţioasă, curată, cu pereţii zugrăviţi în forme vagi de delfini şi sirene, cu o fereastră circulară prin care se vedea marea aspră ca o răzătoare de brânză. Stătea în spatele unui birou mare din oţel. Degetele ei

cafenii băteau darabana pe un dosar gălbui, schiţând ritmuri maniacale. Se ridică doar când o salutară gărzile care o aduseseră pe Hester.

— Puteţi pleca, le ordonă ea.

— Dar, doamnă comandant..., încercă să se împotrivească unul dintre soldaţi.

— Cred că mă pot descurca cu o barbară sfrijită.

Aşteptă până când ieşiră gărzile, apoi ocoli încet biroul şi se apropie de Hester, fără s-o scape o clipă din ochi.

Hester mai văzuse privirea aceea feroce, întunecată, căci comandanta nu era alta decât Sathya, apriga protejată a Annei Fang din Batmunkh Gompa. Reîntâlnirea nu o surprinse în mod deosebit. Din clipa în care ajunsese pe Anchorage, viaţa ei împrumutase logica stranie a visului, iar acum, la capătul ei, i se părea cumva firesc să se afle în prezenţa unui chip familiar, neprietenos. Trecuseră doi ani şi jumătate de la ultima lor întâlnire, dar Sathya părea să fi îmbătrânit cu mult mai mult; chipul îi devenise încruntat, aspru, şi ochii negri aveau o expresie pe care Hester n-o putea descifra, de parcă mânia, mândria, vinovăţia şi teama se amestecaseră şi se transformaseră în altceva.

— Bun venit în bază, zise ea cu răceală.

Hester îi întoarse privirea.

— Ce loc e ăsta? Unde suntem? Nu ştiam că Liga voastră mai are vreo bază rămasă în nord, de când Spitzbergen a fost halit.

Sathya se mulţumi să zâmbească.

— Nu ştii aproape nimic despre noi, domnişoară Shaw. Deşi Consiliul Superior a retras forţele Ligii din teatrul arctic, unii dintre noi nu acceptăm înfrângerea cu atâta calm. Furtuna Verde a păstrat câteva baze în nord. Având în vedere că nu vei mai pleca vie de aici, îţi pot spune că baza se află pe Insula Cuibul Tâlharilor, la aproximativ trei sute douăzeci de kilometri de vârful sudic al Groenlandei.

— Grozav, făcu Hester. Ai venit aici de dragul climei, nu?

Sathya o pălmui zdravăn, lăsând-o năucă şi cu răsuflarea tăiată.

— Sub cerurile astea a crescut Anna Fang, se răsti ea. Părinţii ei făceau comerţ pe-aici înainte să fie înrobiţi de Arkangel.

— Aha. Deci din motive sentimentale, mormăi Hester.

Se încordă, aşteptând altă lovitură, care însă nu sosi. Sathya se întoarse cu faţa la fereastră.

— Ai distrus una dintre unităţile noastre în trecătoarea Drachen acum trei săptămâni, spuse ea.

— Doar fiindcă mi-au atacat nava, replică Hester.

— Nu e nava ta, ridică glasul cealaltă. Este... A fost a Annei. Aţi furat-o în noaptea în care a murit Anna, tu şi iubitul tău barbar, Tom Natsworthy. Apropo, el unde este? Nu-mi spune că te-a părăsit?

Hester ridică din umeri.

— Şi ce făceai singură la bordul lui Arkangel?

— Doar trădam Vânătorilor câteva oraşe.

— Asta pot crede. Ai trădarea în sânge.

Hester se încruntă. Oare Sathya o târâse până aici doar ca să-i spună mojicii despre părinţii ei?

— Dacă vrei să spui că aş semăna cu mama, ei bine, a fost o prostie din partea ei să dezgroape MEDUSA, dar nu cred că a trădat efectiv pe cineva.

— Nu, încuviinţă Sathya. Pe când tatăl tău...

— Tata era fermier! strigă Hester, simţind o mânie ciudată.

Cum îşi permitea femeia asta să insulte amintirea bietului ei tată mort, care niciodată nu făcuse nimănui decât bine!?

— Minţi! strigă Sathya. Tatăl tău e Thaddeus Valentine.

Afară, zăpada cădea ca zahărul cernut prin sită pentru glazură. Hester vedea aisberguri brăzdând cenuşiul dur al mării. Spuse cu glas pierit:

— Nu-i adevărat!

Sathya scoase din dosarul de pe birou o foaie de hârtie.

— Ăsta e raportul înaintat de Anna către Consiliul Superior al Ligii în ziua în care te-a adus la Batmunkh Gompa. Ce scrie despre tine? Citeşte aici: *Doi tineri*: *un încântător Ucenic Istoric din Londra, cu totul inofensiv şi o biată fată desfigurată despre care sunt sigură că-i fiica pierdută a Pandorei Rae şi a lui Thaddeus Valentine.*

Hester protestă:

— Tatăl meu a fost David Shaw, din Insula Stejarilor...

— Mama ta a avut mulţi iubiţi înainte de a se mărita cu Shaw, zise Sathya cu răceală în glas. Valentine a fost unul dintre ei. Eşti copilul lui. Anna n-ar fi scris niciodată aşa ceva dacă n-ar fi fost sigură.

— Tatăl meu a fost David Shaw, scânci Hester, dar ştia că nu era adevărat.

O ştiuse în inima ei, în aceşti ultimi doi ani, încă de când privirea ei o întâlnise pe a lui Valentine deasupra trupului Katherinei, fiica lui muribundă. Între ei sclipise un fel de înţelegere, ca un arc electric, o recunoaştere pe jumătate pe care ea o strivise pe cât de repede şi de ferm putuse, deoarece nu voia să-l accepte pe el drept tată. Totuşi, undeva în adâncul inimii, ea înţelesese. Nu era de mirare că nu fusese capabilă să-l ucidă.

— Anna s-a înşelat în legătură cu voi, nu? întrebă Sathya întorcându-se spre fereastră. Ninsoarea se oprise; petice de soare pătau marea cenuşie cu picăţele de un cenuşiu mai deschis. Tu nu erai deloc pierdută, iar Tom nu era inofensiv. Aţi fost amândoi înţeleşi cu Valentine, aţi fost tot timpul aliaţi. V-aţi folosit de bunătatea Annei ca să pătrundeţi în Batmunkh Gompa şi să-l ajutaţi să ne facă praf Flota Aeriană.

— Nu! se împotrivi Hester.

— Ba da. Aţi ademenit-o pe Anna într-un loc unde o puteaţi ucide, apoi i-aţi furat nava.

Hester clătină din cap cu putere.

— Cât de tare greşeşti!

— Nu mai minţi! strigă Sathya, întorcându-se din nou spre ea.

Avea lacrimi în ochi.

Hester încercă să-şi amintească noaptea aceea din Batmunkh Gompa. Totul era înceţoşat, fuseseră flăcări, o alergare continuă, dar avea impresia că Sathya nu făcuse chiar ce trebuia. În ciuda limbajului ei războinic, Sathya o lăsase pe draga ei Anna să lupte singură cu Valentine, iar el o omorâse. Hester ştia foarte bine că asemenea lucruri nu ţi le puteai ierta. Fie ţi le ştergeai din memorie, fie te lăsai pradă disperării.

Ori găseai pe altcineva pe care să dai vina. De pildă, pe fiica lui Valentine.

Sathya continuă:

— Vei plăti pentru ce-ai făcut. Dar mai întâi, eventual, poţi ajuta să mai repari câte ceva.

Luă o armă de pe birou şi arătă cu un gest o uşiţă din capătul Camerei. Hester se îndreptă într-acolo, fără să-i pese prea tare unde mergea, ori dacă Sathya avea s-o împuşte. „*Fiica lui* Valentine”, gândi ea. „Fiica lui Valentine iese pe uşă. Fiica lui

Valentine coboară nişte trepte de fier. Fiica lui Valentine". Nu era de mirare că avea un asemenea caracter. Nu era de mirare că fusese în stare să-i vândă lui Arkangel un oraş plin de oameni cumsecade, fără cea mai mică mustrare de conştiinţă. Era fiica lui Valentine şi-i semăna tatălui ei.

Scările duceau la un tunel, apoi într-un fel de anticameră. Doi gardieni o priviră pe Hester cu indiferenţă prin vizoarele de plasticlă cu tentă fotoprotectoare ale căştilor în formă de cochilie de crab. Un al treilea ins stătea de pază lângă o uşă grea de oţel. Era un omuleţ cu ochii roşii ca de iepure, ce-şi rodea nervos unghiile. Lumina lămpilor cu argon de pe pereţi ricoşa pe chelia lui în reflexii strălucitoare. Între sprâncene avea desenată o roată roşie.

— Un Inginer! se miră Hester. Un Inginer din Londra! Credeam c-au murit toţi...

— Câţiva au supravieţuit, zise Sathya. După ce Londra a explodat, mi s-a încredinţat comanda escadronului însărcinat cu căutarea supravieţuitorilor scăpaţi din epavă. Cei mai mulţi au fost trimişi ca sclavi în lagărele de muncă, mult în spatele teritoriului Ligii. Dar când l-am interogat pe doctorul Popjoy şi am aflat la ce lucrase, mi-am dat seama că ne poate ajuta.

— La ce să v-ajute? Credeam că Liga detestă TehAnt!

— Întotdeauna în Ligă au existat unii care au considerat că, pentru a învinge oraşele cu tracţiune, trebuie să folosim împotriva lor propriile maşinării infernale. După ceea ce ne-aţi făcut tu şi tatăl tău la Batmunkh Gompa, vocile lor au început să se facă auzite mai tare. S-a format o societate secretă a tinerilor ofiţeri: Furtuna Verde. Când le-am spus despre Popjoy, i-au înţeles imediat potenţialul şi au fost de acord să mă lase să înfiinţez baza asta.

Inginerul îşi arătă dinţii mari şi galbeni într-un rânjet nervos şi spuse:

— Vasăzică, asta e Hester Shaw? S-ar putea să ne fie de folos. Da, da. Cineva care a fost „la locul crimei", ca să zic aşa. Prezenţa ei în Mediul Mnemonic ne-ar putea furniza exact declanşatorul pe care-l căutam.

— Dă-i drumul! se răsti Sathya.

Hester îşi dădu seama că şi ea era extrem de nervoasă.

Popjoy trase o serie de manete de pe uşă şi zăvoarele electromagnetice masive se retraseră cu zăngănituri înfundate,

ca nişte clame de andocare ce se desprind. Gărzile se încordară; în timp ce comutau siguranţele, din pâlniile încărcătoarelor armelor lor automate de mare calibru ieşeau spirale de abur. Măsurile de securitate nu erau concepute însă pentru a ţine pe cineva afară, îşi dădu seama Hester. Erau menite să ţină ceva înăuntru.

Uşa se deschise brusc.

Camera Memoriei, avea să afle fata mai târziu, era un rezervor de combustibil dezafectat, unul dintre zecile de globuri de oţel ce zăceau prin diverse colţuri în Cuibul Tâlharilor. La prima vedere părea doar o incintă uriaşă, cu pereţi ruginiţi ce se curbau în sus pentru a forma o cupolă şi în jos pentru a forma un bol. Pe pereţi erau bannere cu portrete, fotografii din Londra, Arkangel şi Marsilia, o pictură pe mătase din Batmunkh Gompa într-o ramă de abanos. Cadre de film cu imagini disparate se repetau întruna pe nişte panouri albe: o fetiţă cu codiţe blonde râzând într-o poiană, o tânără ce trăgea dintr-o pipă cu coada lungă şi sufla fumul spre camera foto.

Fără să ştie de ce, lui Hester i se făcu deodată frică.

De jur-împrejurul criptei sferice se afla suspendată o galerie; o pasarelă îngustă făcea legătura între ea şi o platformă din mijloc, pe care stătea o siluetă înveşmântată într-o sutană cenuşie, ca o călugăriţă.

Hester încercă să dea înapoi, în timp ce Sathya şi Popjoy păşeau pe pasarelă, dar un gardian o împinse înainte. Sathya ajunse prima pe platforma centrală şi atinse braţul siluetei care aştepta acolo. Plângea în tăcere. În lumina difuză, lacrimile îi străluceau pe obraji.

— Ţi-am adus un cadou, draga mea, rosti ea cu blândeţe. O vizitatoare. Cineva de care precis îţi aminteşti.

Silueta se întoarse, gluga cenuşie a sutanei căzu şi Hester văzu că era – ba nu, că *fusese cândva* – Anna Fang.

Capitolul 20: Noul model

Doctorul Popjoy făcuse treabă bună pentru stăpânii lui actuali.

Desigur, el şi colegii Ingineri studiaseră mulţi ani tehnologia Stalkerilor. Învăţaseră destule analizându-l pe Shrike, ucigaşul

pentru recompense mecanizat care o adoptase pe Hester odinioară. Îşi făcuseră chiar şi Stalkeri proprii. Hester văzuse plutoane de Oameni Înviaţi mărşăluind pe străzile Londrei în noaptea în care se declanşase MEDUSA. Dar a compara creaturile acelea stupide cu cea care stătea acum în faţa ei era ca şi cum ai fi comparat un balon vechi şi prăpădit pentru transportul de mărfuri cu un iaht Serapis Cloud nou-nouţ.

Zveltă, aproape graţioasă şi nu mult mai înaltă decât fusese domnişoara Fang când trăia, avea faţa ascunsă de o mască mortuară din bronz a aviatoarei, iar conductele şi cablurile ce-i ieşeau din craniu fuseseră strânse cu grijă în spatele capului. Zvâcnirile slabe, ciudate, ale capului şi mâinilor, în vreme ce o examina pe Hester păreau atât de omeneşti, încât fata îşi închipui o clipă că Inginerul reuşise s-o aducă pe Anna înapoi.

Sathya începu să vorbească, repede şi tensionat.

— Încă nu-şi aminteşte, dar o va face. Încăperea asta îi ţine loc de memorie, până îşi va redobândi propriile amintiri. Am strâns fotografii ale tuturor celor pe care i-a cunoscut, ale tuturor locurilor unde a fost şi ale oraşelor împotriva cărora a luptat, ale iubiţilor şi duşmanilor ei. Totul va reveni la normal. N-a fost înviată decât de câteva luni şi...

Se opri brusc, de parcă ar fi înţeles că torentul ei de pălăvrăgeală optimistă făcea doar şi mai oribilă oroarea faptei comise. Ecoul cuvintelor reverberă în interiorul vechiului rezervor de combustibil:

— Şi... şi... şi... şi...

— Zei şi zeiţe! exclamă Hester. De ce n-ai putut-o lăsa să se odihnească-n pace?

— Fiindcă avem nevoie de ea! urlă Sathya. Liga şi-a pierdut direcţia. Avem nevoie de alţi conducători. Anna era cea mai bună dintre noi. Ne va arăta drumul spre victorie.

Stalkerul îşi flexă mâinile şi din vârful fiecărui deget îi ieşi câte o lamă subţire: clic, clic, clic.

— Asta nu-i Anna, zise Hester. Nimeni nu se mai întoarce din Tărâmul fără Soare. Poate că supusul tău Inginerul o fi reuşit să-i ridice în picioare cadavrul şi să-l facă să umble, dar nu-i ea. Am cunoscut odată un Stalker. Ei nu-şi amintesc cine au fost când trăiau, nu sunt aceleaşi persoane. Fiinţa aia e moartă. Iar când le bagi în cap o maşinărie TehAnt, creezi alt individ. E ca un chiriaş nou care s-ar muta într-o casă goală...

Popjoy chicoti.

— Nu mi-am dat seama că sunteţi expertă, domnişoară Shaw. Bineînţeles, v-aţi referit la vechiul model de Shrike, un produs de calitate inferioară, foarte primitiv. Înainte de a instala maşinăria Stalker în creierul domnişoarei Fang, am programat-o să-i caute centrii memoriei. Am convingerea că-i vom putea declanşa din nou amintirile ce zac îngropate acolo. Acesta este scopul camerei în care ne aflăm: să stimulăm subiectul cu mementouri constante ale vieţii sale trecute. Totul depinde de găsirea declanşatorului mnemonic potrivit: un miros, un obiect, un chip. Şi aici interveniţi dumneavoastră.

Sathya o împinse pe Hester în faţă până ajunse la câţiva centimetri de noul Stalker.

— Uite, draga mea! rosti ea veselă. Uite! Ea este Hester Shaw! Fiica lui Valentine! Îţi aduci aminte cum ai găsit-o în Lumea de Afară şi ai adus-o la Batmunkh Gompa? Era acolo când ai murit.

Stalkerul se aplecă în faţă. În umbra din spatele măştii de bronz, o limbă neagră, moartă, umezi buze veştede. Vocea era o şoaptă uscată, un vânt de noapte ce sufla prin văi de piatră.

— N-o cunosc pe tânăra asta.

— Ba da, Anna! insistă Sathya, teribil de răbdătoare. Trebuie s-o cunoşti! Încearcă să-ţi aminteşti!

Stalkerul ridică privirea, apoi scană sutele de portrete de pe pereţii, podeaua şi tavanul închisorii sferice. Acolo se aflau părinţii Annei Fang, şi Stilton Kael, care fusese stăpânul Annei pe vremea când era sclavă în atelierele de valorificare a obiectelor recuperate din Arkangel, Valentine, căpitanul Khora ori Pandora Rae, dar nu exista nicio imagine cu chipul desfigurat al lui Hester. Îşi focaliză din nou ochii mecanici asupra fetei şi ghearele lungi zvâcniră.

— N-o cunosc pe această fată. Eu nu sunt Anna Fang. Mă faci să-mi pierd timpul, micuţo Născută-o-Singură-Dată. Vreau să plec din locul ăsta.

— Bineînţeles, Anna, dar trebuie să încerci să-ţi aminteşti. Înainte de a te duce acasă, trebuie să redevii tu însăţi. Toată lumea din teritoriile Ligii te iubea; când vestea că te-ai întors se va răspândi, toţi se vor ridica şi te vor urma.

— Hm! Doamnă comandant, murmură Popjoy, dându-se înapoi spre punte. Cred c-ar trebui să ne retragem acum...

— Nu sunt Anna Fang, zise Stalkerul.

— Doamnă comandant, realmente cred că...

— Anna, te rog!

Instinctiv, Hester o apucă pe Sathya şi o trase înapoi. Ghearele cosiră la doi centimetri de gâtul ei. Garda îşi ridică automatul şi Stalkerul ezită doar atât cât toţi să aibă timp să fugă, traversând puntea. Când ajunseră la uşă, bărbatul aflat la post afară trase o manetă roşie şi grea. Se aprinseră câteva lumini roşii de avertizare, însoţite de un zumzet electric.

— Nu sunt Anna Fang! o auzi Hester strigând, în vreme ce se bulucea după ceilalţi în anticameră.

Aruncând o ultimă privire înapoi în clipa dinainte ca gărzile să trântească uşa şi s-o încuie, o văzu urmărind-o, cu ghearele scânteind şi mişcându-se spasmodic.

— Fascinant, zise Popjoy, notându-şi ceva pe un caiet. Fascinant. Privind retrospectiv, poate că a fost un pic imprudent să-i montăm degetele-coase atât de devreme...

— Care-i problema cu ea? se interesă Sathya.

— E greu de spus cu certitudine, recunoscu Popjoy. Presupun că noile componente cu funcţie de căutare de memorie, pe care i le-am adăugat la creierul de bază de tip Stalker, intră în conflict cu instinctele tactice şi agresive.

— Vrei să spui că-i nebună? întrebă Hester.

— Haideţi, domnişoară Shaw, „nebună” e un termen inutil. Aş prefera să spun că fosta domnişoară Fang este „sănătoasă mintal într-un mod diferit”.

— Biata Anna, şopti Sathya, scărpinându-se pe gât cu vârful degetelor.

— Nu vă faceţi griji pentru Anna, rosti Hester. Anna a murit. Bieţii de *voi,* vrei să zici. Aveţi o maşină de ucis dementă, iar armele voastre de doi bani n-o vor putea ţine închisă la infinit. Poate să coboare de pe platforma aia! Poate să ajungă la uşă şi...

— Puntea e electrificată, domnişoară Shaw, zise Popjoy pe un ton hotărât. Toată armătura de sub platformă este electrificată. Partea interioară a uşii este de asemenea electrificată. Până şi Stalkerilor le displac şocurile electrice intense. Cât despre arme, sunt destul de sigur că fosta domnişoară Fang încă nu înţelege noua forţă de care dispune; încă se teme de ele. Acesta poate fi

un semn că într-adevăr deţine amintiri remanente din încarnarea ei anterioară, umană.

Sathya îi aruncă o privire în care se zărea un licăr de speranţă.

— Da. Da, doctore. Nu trebuie să renunţăm. O vom aduce din nou pe Hester aici.

Se întoarse zâmbind, dar Hester observă panica în privirea din spatele ochelarilor lui Popjoy. Era clar, bărbatul n-avea absolut nicio idee cum să restabilească amintirile aviatoarei moarte. Cu siguranţă până şi Sathya trebuia să-şi dea seama în curând că încercarea de a-şi readuce prietena înapoi din Tărâmul fără Soare n-avea nicio şansă. Iar când eşecul îi va deveni evident, nu va mai avea niciun motiv s-o ţină pe Hester în viaţă.

„O să mor aici”, gândi ea, în timp ce gărzile o duceau înapoi şi o închideau în celulă. „Ori mă omoară Sathya, ori chestia aia dementă. N-o să-l mai văd pe Tom niciodată şi n-o să-l mai pot salva. O să moară şi el, blestemându-mă, în subteranele sclavilor din Arkangel”.

Se sprijini de perete şi se lăsă să alunece încet, până căzu în genunchi. Auzea marea lovindu-se de stâncile Cuibului Tâlharilor, rece ca glasul noului Stalker. Vedea cum cad bucăţele de vopsea şi de ciment din tavanul mâncat de umezeală al celulei, iar zgomotele slabe, un fel de foşnituri, din vechile conducte termice îi aminteau de Anchorage. Se gândi la domnul Scabious, la Sathya şi la actele disperate, nebuneşti, pe care le fac oamenii ca să nu se despartă de cei pe care-i iubesc.

— Vai, Tom! Vai, vai, Tom! plânse apoi în hohote, închipuindu-şi-l liniştit şi fericit în Anchorage, fără să-i treacă prin minte că ea îl asmuţise pe marele Arkangel pe urma lui.

Capitolul 21: Minciuni şi păianjeni

Trecu o săptămână, apoi încă una şi încă una. Anchorage cotise spre vest, târându-se de-a lungul coastei nordice a Groenlandei. Patrule pe sănii fuseseră trimise pentru a cerceta drumul şi a sonda gheaţa. Până acum niciun oraş nu mai ajunsese aici, iar domnişoara Pye n-avea încredere în hărţile ei.

Freya se simţea ca şi cum s-ar fi rătăcit într-un teritoriu neexplorat. De ce era atât de nefericită? Cum de mersese totul atât de prost, când părea să meargă atât de bine? Nu înţelegea de ce Tom nu voia să fie cu ea. „Imposibil”, gândi în timp ce ştergea de praf mijlocul oglinzii din camera ei de toaletă ca să se poată privi, „imposibil să-i fie încă dor de Hester! Nu se poate s-o prefere pe ea şi nu pe mine!”

Uneori, în timp ce se smiorcăia plângându-şi de milă, punea la cale planuri complicate pentru a-l recuceri. Alteori se înfuria şi tropăia pe coridoarele prăfuite, bolborosind toate cuvintele pe care ar fi *trebuit* să le spună atunci când se certau. O dată sau de două ori se trezi gândindu-se dacă nu s-ar fi cuvenit să dea ordin ca Tom să fie decapitat pentru înaltă trădare, dar călăul din Anchorage (un domn foarte vârstnic şi demodat, al cărui post fusese pur convenţional) murise şi el, iar Freya se îndoia că Smew ar fi putut măcar ridica securea.

•••

Tom se mutase din apartamentul din Palatul de Iarnă într-o locuinţă părăsită dintr-o clădire mare şi goală de pe bulevardul Rasmussen, nu departe de portul aerian. Fără *Wunderkammer,* ori măcar biblioteca margrafei, care să-i ofere o ocupaţie, îşi petrecea zilele plângându-şi nefericirea şi întrebându-se cum s-o aducă pe Hester înapoi sau măcar să afle unde plecase.

Nu exista nicio cale de a părăsi Anchorage, cel puţin asta ştia sigur. Se ţinuse de capul domnului Aakiuq să-l echipeze pe *Graculus* pentru o călătorie lungă, dar *Graculus* era doar un remorcher şi nu zburase niciodată mai departe de un kilometru de portul aerian. Domnul Aakiuq susţinea că i-ar fi fost imposibil să monteze pe el rezervoarele mari de combustibil de care ar fi avut nevoie dacă ar fi trebuit să-l ducă pe Tom înapoi în est.

— Pe lângă asta, adăugase şeful portului, cu ce le-ai umple? Am verificat nivelul combustibilului în rezervoarele din port. N-a mai rămas aproape nimic. Nu-nţeleg. Aparatele arată c-ar fi tot pline, dar recipientele sunt aproape goale.

Combustibilul nu era singurul lucru care dispăruse. Neconvins de pălăvrăgeala lui Scabious despre duhuri, Tom coborâse în districtul motoarelor ca să-ntrebe dacă ştia cineva ceva despre misteriosul prieten al lui Hester. Nimeni nu ştia nimic, dar toţi păreau să aibă de spus câte o poveste despre siluete întrezărite prin colţuri ale districtului unde n-ar fi trebuit să se afle nimeni şi

despre unelte lăsate undeva după sfârşitul zilei de muncă şi niciodată regăsite. Dispăruseră obiecte din vestiare şi camere zăvorâte, iar un rezervor de combustibil de pe strada Bursei de Căldură se golise, deşi indicatoarele arătau că ar fi fost aproape plin.

— Ce se-ntâmplă? întrebase Tom. Cine putea lua toate astea? Credeţi că la bord se află cineva despre care nu ştim? Cineva care să fi rămas în secret după ciumă, pentru a-şi umple buzunarele?

— Bată-te norocul, tinere, râseseră muncitorii din districtul motoarelor. Cine să fi rămas pe un oraş ca ăsta dacă nu ca s-o ajute pe Luminăţia Sa să-l ducă în America? N-ar avea cum să plece, nu s-ar fi putut duce nicăieri cu lucrurile furate ca să le vândă.

— Atunci cine...?

— Duhurile, răspunseseră oamenii, clătinându-şi capetele şi mângâindu-şi amuletele pe care le purtau la gât. Banchiza a fost dintotdeauna bântuită. Duhurile vin la bord şi le joacă renghiuri celor vii. Toată lumea ştie.

Tom nu era la fel de sigur. În districtul motoarelor exista într-adevăr ceva bizar. Uneori când mergea singur pe străzile sale murdare, avea senzaţia ciudată că era urmărit. Nu pricepea totuşi ce nevoie ar fi avut duhurile de ulei, unelte, combustibil pentru zbor şi fleacuri din muzeul margrafei.

•••

— Ne-a ginit, se întristă Skewer privind ecranele într-o seară în care Tom cerceta clădiri pustii de la marginea districtului motoarelor. Ăsta ştie.

— Nu ştie, interveni Caul plictisit. Doar bănuieşte. Şi nici măcar nu ştie exact *ce* bănuieşte, ci are doar o vagă idee că se petrece ceva.

Skewer îl privi mirat, apoi izbucni în râs.

— Da’ bine mai ştii tu ce e-n capul lui!

— Zic doar că nu-i cazul să-ţi faci griji în ceea ce-l priveşte, asta-i tot, mormăi Caul.

— Iar eu spun că-i cazul şi că poate ar trebui să-l radem. Facem să pară un accident. Ce zici de asta?

Caul nu răspunse nimic, refuzând să muşte momeala. Era adevărat că hoţomanii fuseseră nevoiţi să fie mult mai grijulii de când îşi începuse Tom investigaţiile, iar asta-i întârzia. Skewer

era dornic să le dovedească celorlalţi că fusese îndreptăţit să preia comanda şi hotărât ca, atunci când avea să ducă *Viermele cu Şurub* înapoi acasă, Unchiul să-l vadă burduşit cu prăzi. Dar, cu toate că el şi Caul urcau în oraş aproape în fiecare noapte, nu îndrăzneau să fure nimic bătător la ochi, de teamă să nu stârnească şi mai mult bănuielile lui Tom. Fuseseră nevoiţi chiar să-şi scoată furtunurile-mreană din rezervoarele de combustibil aflate în portul aerian, ceea ce avea să devină curând o problemă, întrucât peştii-mesaj şi majoritatea sistemelor *Viermelui cu Şurub* funcţionau cu combustibil furat.

Partea din Caul care gândea precum Băieţii Pierduţi ştia că Skewer avea dreptate. Un cuţit implântat între coastele lui Tom pe o stradă lăturalnică, trupul azvârlit peste bord din galeria de la pupă, şi furtişagul obişnuit putea fi reluat. Dar cealaltă parte din el, cea mai miloasă, nu putea îndura gândul acesta. Ar fi vrut ca Skewer să renunţe pur şi simplu şi să se întoarcă în Grimsby, lăsându-l pe el singur aici să se uite la Tom, Freya şi ceilalţi. Uneori se gândea chiar să se predea; să se lase la mila celor din Anchorage. Numai că, de când se ştia, i se spusese că Uscaţii *n-au milă.* Instructorii care-l învăţaseră meseria în Hoţarium, tovarăşii lui, vocea Unchiului pe care-o auzea şoptind în difuzoarele din cantina din Grimsby, toţi spuneau acelaşi lucru: că oricât de civilizaţi puteau fi Uscaţii, oricât de confortabile păreau oraşele lor, oricât de drăguţe erau fetele, ei i-ar fi făcut cele mai îngrozitoare lucruri unui Băiat Pierdut, dacă l-ar fi prins.

Acum Caul nu mai era sigur că toate astea erau adevărate, totuşi n-avea curajul să urce şi să afle. Şi ce-ar fi zis? *Salut, mă cheamă Caul. Pân-acum am tot furat de la voi*...

Telegraful din fundul cabinei prinse să ţăcăne frenetic, întrerupându-l din gândurile sale. Şi Caul şi Skewer tresăriră la zgomotul brusc, iar Gargle, care devenise mai înspăimântat ca oricând sub conducerea neîndurătoare a lui Skewer, scânci de frică. Micul aparat îşi agita picioruşele de alamă în sus şi-n jos ca un greier mecanic, iar o panglică lungă de hârtie albă perforată porni să iasă printr-o fantă din capacul de plasticlă. Undeva mult sub Anchorage înota un peşte-mesaj sosit din Grimsby, emiţând în sus, prin gheaţă, un fascicul de semnale.

Cei trei băieţi se priviră între ei. Rareori se întâmpla aşa ceva. Nici Caul, nici Skewer nu mai fuseseră vreodată la bordul vreunui melc care să primească un mesaj de la Unchiul.

Surprins, Skewer uită o clipă de noul lui rol şi se uită îngrijorat la Caul.

— Ce crezi c-ar putea fi? S-o fi-ntâmplat ceva acasă?

— Tu eşti acum căpitanul, răspunse Caul. Mai bine verifică.

Skewer traversă cabina, îl dădu la o parte pe Gargle şi apucă banda de hârtie ce se încolăcea, studiind cu ochii mijiţi tiparul perforat. Zâmbetul îi dispăru.

— Ce-i, Skew? întrebă Gargle nerăbdător. E de la Unchiul?

Skewer încuviinţă din cap, ridică ochii, apoi se uită din nou la hârtie, ca şi când i-ar fi venit greu să creadă ceea ce citea acolo.

— Sigur că-i de la Unchiul, tâmpitule. Zice că ne-a citit rapoartele. Trebuie să ne-ntoarcem imediat la Grimsby. Şi spune să-l luăm cu noi pe Tom Natsworthy.

•••

— Domnule profesor Pennyroyal!

În ultimele săptămâni marele explorator devenise scump la vedere în Anchorage. Nu mai ieşise deloc din reşedinţa lui; nu mai apăruse nici măcar la întâlnirile Comitetului Director. *Sunt răcit*! explicase el cu glas înăbuşit când Freya îl trimisese pe Smew să-i bată la uşă. Însă în noaptea aceea, chiar în clipa în care Tom ieşea de pe scara ce ducea la districtul motoarelor, pe bulevardul Rasmussen, zări silueta cunoscută, cu turban, a lui Pennyroyal, înaintând cu greu prin zăpadă.

— Domnule profesor Pennyroyal! strigă el din nou, luând-o la fugă şi ajungându-l din urmă aproape de colţul clădirii Timoneriei.

— A, Tim! zâmbi năuc Pennyroyal. Avea vocea nesigură şi braţele încărcate cu sticle de vin roşu ieftin pe care tocmai le luase de la un restaurant părăsit numit „Nosh o’ the North”. Mă bucur să te revăd. N-ai vreo veste bună despre aeronava aia?

— Ce aeronavă?

— O păsărică mi-a şoptit că l-ai întrebat pe Aakiuq despre remorcherul lui aerian, *Rahatus* sau cum naiba-i zice. Dacă ar putea fi folosit ca să scăpăm de pe tărâmurile astea boreale şi s-o zbughim înapoi la civilizaţie.

— Au trecut săptămâni de-atunci, profesore.

— Da?

— Nu s-a putut face nimic.

— Ah. Păcat.

Se aşternu o tăcere stânjenitoare. Pennyroyal se clătina uşor.

— Vă caut de ceva vreme, zise Tom în sfârşit. Voiam să vă întreb ceva. Ca explorator şi ca istoric.

— Da? întrebă Pennyroyal prevăzător. Bine. Hai să urcăm.

Reşedinţa oficială a Navigatorului-şef Onorific se degradase rău de când o văzuse Tom ultima oară. Vrafuri de foi şi mormane de veselă murdară crescuseră precum ciupercile pe fiecare suprafaţă plană, pe podea zăceau mototolite haine scumpe, iar canapeaua era înconjurată cu şiruri de sticle goale – rămăşiţe după un naufragiu, plutind pe o maree de vin.

— Bun venit, intră, zise Pennyroyal uşor pierdut, făcându-i semn cu mâna să se aşeze pe un scaun şi cotrobăind printre resturile de pe birou după un tirbuşon. Aşadar, cu ce te pot ajuta?

Tom clătină din cap. Suna ca o neghiobie, acum, că o spunea cu glas tare.

— Vedeţi, începu el, hm... În călătoriile dumneavoastră aţi auzit vreodată relatări despre intruşi aflaţi la bordul oraşelor gheţii?

Lui Pennyroyal aproape că-i scăpă sticla pe care o ţinea în mână.

— Intruşi? Nu! De ce? Doar nu vrei să spui c-ar fi cineva aici la bord...

— Nu. Nu-s sigur. Poate. Cineva tot fură diverse chestii şi nu văd de ce-ar fi cineva dintre oamenii Freyei, care pot avea orice doresc; n-au niciun motiv să fure.

Pennyroyal deschise vinul şi trase o duşcă lungă direct din sticlă. Păru să-i calmeze nervozitatea.

— Poate am cules vreun parazit, zise el.

— Ce vreţi să spuneţi?

— N-ai citit *Oraşele-zigurat ale Zeului-şarpe,* relatarea mea palpitantă a unui voiaj prin Nuevo-Maya? se interesă Pennyroyal. Are un capitol întreg despre oraşe-parazit: *Las Ciudades Vampiras.*

— N-am auzit niciodată de oraşe-parazit, rosti Tom neîncrezător. Vreţi să spuneţi că se hrănesc cu resturi?

— A, nu! Pennyroyal se aşează alături de el, suflându-i în faţă un damf greţos de vin. Un oraş poate fi prădat în multe moduri. Aceste orăşele-vampir se ascund în gunoaiele din Lumea de Afară până când un oraş al gheţii trece pe deasupra lor. Atunci sar şi se prind de burta lui cu nişte ventuze gigantice de

sucţiune. Bietul oraş se rostogoleşte mai departe, neavând habar ce duce agăţat de abdomen; dar în acest timp oamenii-parazit se furişează la bord şi golesc rezervoarele de combustibil, îi fură echipamentele, îi omoară oamenii unul câte unul şi-i răpesc fetele frumoase pentru a le vinde în pieţele de sclavi din Itzal ca jertfe aduse zeilor-vulcani. Până când, în cele din urmă, oraşul-gazdă se opreşte cu o smucitură: din el n-a mai rămas decât o cochilie goală, o coajă, văduvit de motoare, cu toţi locuitorii ucişi ori capturaţi, iar orăşelul-vampir, sătul, se târăşte în căutare de alte prăzi.

Tom se gândi o vreme la ceea ce auzise.

— Dar asta-i imposibil! zise în cele din urmă. Cum ar putea un oraş să nu ştie că are un orăşel întreg atârnat sub el? Cum ar putea să nu-i vadă nimeni pe toţi oamenii ăia mişunând de colo-colo şi furând lucruri? E absurd! Şi... cum aţi zis? *Ventuze de sucţiune*?

Pennyroyal păru şocat.

— Ce spui, Tom?

— Spun că... le-aţi inventat. La fel ca toate chestiile alea din *Gunoi*? *Pe naiba*! Şi construcţiile antice pe care aţi zis că le-aţi văzut în America... Pe Marele Quirke! Tom simţi deodată că i se făcuse frig, deşi în apartament era înăbuşitor de cald. De fapt, aţi *fost* măcar vreodată în America? Ori şi asta aţi inventat?

— Sigur c-am fost! strigă Pennyroyal revoltat.

— Nu vă cred!

Vechiul Tom, educat să-i onoreze pe cei mai vârstnici şi să-i respecte pe toţi istoricii, n-ar fi îndrăznit niciodată să rostească asemenea lucruri, ba nici chiar să le gândească. Trei săptămâni fără Hester îl schimbaseră mai mult decât îşi dădea seama. Stând în picioare, privi în jos la faţa umflată, asudată a lui Pennyroyal şi ştiu că bărbatul minţea.

— N-a fost decât o ficţiune, nu-i aşa? Tot voiajul dumneavoastră în America a fost o poveste, ţesută din născocirile aviatorilor şi din legenda hărţii dispărute a anticului Snøri Ulvaeusson, hartă care oricum n-a existat probabil niciodată.

— Cum îţi permiţi, domnule? Pennyroyal se ridică cu greu în picioare, gesticulând cu sticla goală. Cum îţi permiţi dumneata, un simplu Ucenic Istoric, să mă insulţi? Află că toate cărţile mele s-au vândut în peste o sută de mii de exemplare! Traduse în

douăsprezece limbi diferite! Sunt foarte apreciat: „Genial, superb, credibil, îţi taie respiraţia” – *Gazeta de Shuddersfield.* „O poveste magnifică” – *Anunţul Publicitar din Panzerstadt Coblenz.* „Lucrările lui Pennyroyal sunt o gură de aer proaspăt în lumea plicticoasă a istoriei practice” – *Vafa săptămânală din Wantage*...

Tom avea nevoie de o gură de aer proaspăt, dar nu de genul pe care-l putea oferi Pennyroyal. Trecu pe lângă istoricul ce se umfla-n pene, coborî în fugă scările şi ieşi în stradă. Nu era de mirare că Pennyroyal se arătase dornic s-o vadă reparată pe *Jenny Haniver* şi atât de tulburat când Hester plecase. Toată vorbăria lui despre locuri cu verdeaţă fusese o minciună! Ştia prea bine că Freya Rasmussen îşi ducea oraşul la pieire.

Începu să alerge spre Palatul de Iarnă, dar nu ajunse prea departe când se răzgândi. Freya nu era persoana potrivită căreia să-i spună toate astea. Doar mizase totul pe călătoria spre vest. Dacă ar fi alergat la ea şi i-ar fi spus că Pennyroyal se înşelase de la început, i-ar fi rănit mândria, iar Freya avea multă mândrie de rănit. Mai rău, ar fi putut crede că nu era decât un şiretlic din partea lui Tom pentru a o determina să-şi întoarcă din drum oraşul, aşa încât el s-o caute pe Hester.

— Domnul Scabious! zise Tom cu glas tare.

Scabious nu crezuse niciodată prea mult în profesorul Pennyroyal. Scabious îl va asculta. Se întoarse şi o luă la fugă spre scara pe care coborî. În timp ce trecea pe lângă clădirea Timoneriei, Pennyroyal se aplecă peste balcon şi strigă după el:

— „Un talent uimitor!” – *Revista Frezorului de Roţi.*

Dedesubt, în întunericul fierbinte din districtul motoarelor, totul bubuia şi zăngănea în ritmul motoarelor ce duceau oraşul către dezastru. Tom opri câţiva muncitori şi-i întrebă unde-l putea găsi pe Scabious. Arătară din capete spre pupă, în vreme ce-şi atingeau discret amuletele.

— S-a dus să-şi caute fiul, ca-n fiecare noapte.

Tom o luă din nou la fugă, pe străzi tăcute, ruginite, unde nu se mişca nimic. Ori aproape nimic. În clipa în care trecu pe sub una dintre lămpile cu argon ce se bălăbăneau deasupra, zări cu colţul ochiului o aşchie de lumină reflectată de sclipirea unei mişcări în gura unui puţ de ventilare. Se opri, respirând greu, cu inima zvâcnind şi părul zbârlit pe mâini şi pe ceafă. În panica produsă de minciunile lui Pennyroyal, uitase de intruşi. Acum

toate teoriile lui despre ei, pe jumătate încropite, îl asaltară din nou. Ventilatorul părea gol şi destul de inofensiv, dar cu certitudine acolo fusese ceva, ceva care se ştia vinovat şi care o tulise repede înapoi în umbră exact când fusese zărit. Şi cu certitudine acel ceva se afla încă acolo, urmărindu-l.

— Ah, Hester, şopti el, dintr-odată foarte speriat.

Îşi dorea ca ea să fie aici ca să-l ajute. Hester ar fi ştiut ce să facă în situaţia asta. Tom însă habar n-avea, nu de unul singur. Încercă să-şi închipuie ce-ar fi făcut ea în locul lui. Se forţă să meargă înainte, fără să privească spre ventilator, până când fu sigur că, indiferent ce s-ar fi ascuns acolo, nu-l mai putea vedea.

— Cred că ne-a văzut, zise Caul.

— Nici pomeneală! rânji Skewer cu dispreţ.

Caul ridică din umeri nemulţumit. Toată seara îl urmăriseră pe Tom cu camerele video, aşteptându-l să ajungă într-un loc suficient de izolat şi suficient de aproape de *Viermele cu Şurub* încât să poată executa misteriosul ordin al Unchiului. Niciodată până acum nu urmăriseră un Uscat atât de aproape, un timp atât de îndelungat, şi ceva pe chipul lui Tom în momentul în care se uitase spre camera video îl neliniştea pe Caul.

— Haide, Skew, spuse el, chiar nu-ţi dai seama? Cu timpul n-are cum să nu le pună pe toate cap la cap: zgomotele pe care le aude, senzaţia că-i urmărit... Şi oricum bănuia mai demult ceva...

— Ei nu văd niciodată! răspunse Skewer hotărât.

Mesajul ciudat al Unchiului îl agitase şi, confruntat cu sarcina de a-l urmări pe Tom, fusese nevoit să admită că Gargle se dovedise cel mai bun operator de camere video dintre ei şi-i încredinţase lui comenzile. Se agăţa de ideea că era superior Uscaţilor, ca şi când ea ar fi rămas ultima certitudine din lume.

— Poate că se uită, dar nu văd niciodată. N-au spirit de observaţie cum avem noi. Uite, vezi? Ce ţi-am spus? A trecut pe lângă. Un Uscat idiot!

•••

Nu fusese un şobolan. Toţi şobolanii din Anchorage muriseră şi oricum chestia aceea părea ceva mecanic. Tom se furişa prin umbre înapoi spre ventilator. La un moment dat văzu o lumină sclipind din ceva metalic. Un obiect bulbucat, de mărimea unui pumn, sprijinit pe multe picioruşe. Ochiul unic al lentilei unei camere video.

Se gândi la băiatul misterios care venise la el în noaptea când plecase Hester şi cum părea să ştie tot ce se petrecea în portul aerian şi în Palatul de Iarnă. Oare câte asemenea chestii erau, mişunau şi spionau prin conductele oraşului? Şi de ce asta îl urmărea chiar pe el?

•••

— Unde-a dispărut, Gargle? Găseşte-l!

— Cred că l-am pierdut, răspunse puştiul, panoramând cu camera în dreapta şi-n stânga.

— Ai grijă! îl avertiză Caul, punându-şi mâna pe umărul băieţandrului. Tom e încă pe-aici pe undeva, sunt sigur.

— Ce, acum ai abilităţi supranaturale? îl zeflemisi Skewer.

•••

Tom respiră adânc, apoi se aruncă asupra ventilatorului. Chestia metalică se răsuci, încercând să se retragă în puţul întunecos. Bucuros că purta încă mănuşile groase, Tom o apucă de picioruşele ce se zbăteau şi trase.

•••

— Ne-a prins!

— Înfăşoară cablul! Trage-o înăuntru!

•••

Opt picioare de oţel. Tălpi cu magneţi. Un corp blindat bătut în nituri. Lentila de ciclop, zumzăind în timp ce încerca să focalizeze pe el. Semăna atât de mult cu un păianjen gigantic, încât Tom îi dădu drumul, ferindu-se de ea, aşa cum zăcea pe punte cu picioarele-n sus, agitându-le neajutorată. Apoi cablul subţire care-i ieşea din capătul din spate se întinse şi începu s-o tragă înapoi prin gura de ventilare cu un zăngănit. Tom sări după ea, dar nu destul de repede încât s-o prindă. Cu o smucitură, dispozitivul ce semăna cu un crab dispăru rapid în puţ, iar el rămase să asculte zuruitul tot mai slab pe care-l făcea pe măsură ce era târâtă departe în adâncul oraşului.

Tom se ridică în picioare, cu inima bătându-i nebuneşte. Cine ar fi putut să fie proprietarul unui asemenea dispozitiv? Cine ar fi vrut să-i spioneze pe locuitorii din Anchorage? Îşi aminti de povestea lui Pennyroyal despre oraşe-vampir şi dintr-odată nu i se mai păru chiar atât de neverosimilă. Se sprijini de perete ca să-şi recapete respiraţia, apoi o rupse la fugă.

— Domnule Scabious! strigă el. Ecourile se rostogoleau pe străzile tubulare, ori se pierdeau sub bolţile întunecate, jilave, bântuite. Domnule Scabious!

•••

— Iar l-am pierdut! Nu! Dincolo! Camera doişpe...

Gargle comuta frenetic de la o cameră la alta. Din difuzoarele cabinei se auzea, cu un timbru de tinichea, vocea lui Tom strigând: *Domnule Scabious*! *Nu-i o stafie*! *Ştiu de unde vine*!

— Cred că se duce spre galeria de la pupă.

— Trebuie să punem mâna pe el! Repede! zbieră Skewer, cotrobăind prin sertare şi scoţând o armă şi o plasă. O să ne dea de gol! Ne-omoară Unchiul! Pe bune, chiar ne-omoară! Pe toţi zeii, urăsc chestia asta! Suntem hoţi, nu răpitori! Ce naiba s-a gândit Unchiul? Nu ne-a mai cerut niciodată să răpim Uscaţi; nu adulţi, în orice caz...

— Unchiul Ştie Cel Mai Bine, îi reaminti Gargle.

— Mai taci din gură!

— Mă duc eu, interveni Caul.

Situaţia de criză îl calmase. Ştia ce trebuie făcut şi ştia cum avea s-o facă.

— Nu fără mine! zbieră Skewer. N-am încredere-n tine să urci singur acolo, iubitor de Uscaţi ce eşti!

— Bine. Caul deja ieşea prin tambuchi. Dar mă laşi pe mine să-l prind. Mă cunoaşte, ai uitat?

•••

— Domnule Scabious?

Tom se năpusti afară în galeria de la pupa. Luna răsărise şi atârna pe cerul din spatele oraşului, iar roata de propulsie îi arunca reflexiile pe plăcile punţii. Băiatul stătu locului, aşteptând în licăririle lunii ca o stafie cenuşie.

— Ce mai faci, Tom? întrebă Caul.

Părea neliniştit şi puţin timid, dar prietenos, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume ca ei să se întâlnească acolo. Tom îşi înăbuşi un ţipăt mic de surpriză.

— Cine eşti? întrebă el, dându-se înapoi. Dispozitivele alea ca nişte crabi... probabil c-aveţi o grămadă. Se târăsc prin oraş şi supraveghează totul. De ce? Cine eşti?

Băiatul îşi întinse mâna într-un gest rugător, implorându-l să se oprească.

— Mă cheamă Caul.

Tom îşi simţi gura uscată. Crâmpeie din povestea stupidă a lui Pennyroyal îi răsunau în minte ca o alarmă: *Îi ucid pe locuitori, oraşul rămâne doar o cochilie goală, o coajă, totul este distrus*...

— Nu te speria, zise puştiul rânjind, de parcă ar fi ştiut ce gândeşte Tom. Suntem doar nişte spărgători şi acum ne-ntoarcem acasă. Dar tu trebuie să vii cu noi. Aşa zice Unchiul.

Apoi se întâmplară mai multe lucruri simultan. Tom se întoarse să fugă şi o plasă metalică subţire, aruncată de pe o consolă de deasupra lui, căzu peste el şi-l doborî. În aceeaşi clipă în care îl auzi pe Caul strigând *Skew*! *Nu*!, o altă voce ţipă *Axel*? şi Tom ridică ochii şi-l văzu pe Scabious încremenit în capătul galeriei, neputându-şi lua ochii de la chipul băiatului blond şi plăpând pe care-l luase drept duhul fiului său. Apoi, în umbrele de deasupra luci lama unei flăcări albastre şi se auzi pocnitura unui pistol cu gaze, ricoşeul sunând ca urletul unui câine lovit. Scabious înjură şi se aruncă într-o parte ca să se adăpostească, iar pe galeria de la pupă sări jos un al doilea băiat, mai mare decât Caul, cu părul lung, negru, biciuindu-i faţa. El şi Caul îl ridicară amândoi pe Tom, care încă se zbătea să scape din plasă. O luară la fugă şi apoi îl împinseră spre intrarea unei căi de acces slab luminate.

Era foarte întuneric şi pavajul vibra şi huruia puternic. Conducte groase răsăreau din plăcile punţii şi se înălţau spre umbrele de deasupra precum copacii unei păduri de metal. Undeva înapoia lor rămăseseră strălucirea slabă a lunii şi glasul îndurerat al domnului Scabious, care striga furios:

— Hei, tinere! Opreşte-te! Întoarce-te!

— Domnule Scabious! urlă Tom, zgâriindu-şi faţa de firele dure, încrucişate, ale plasei metalice. Sunt paraziţi! Hoţi! Sunt...

Răpitorii îi dădură drumul să cadă pe punte fără multe fasoane. Se rostogoli şi-i văzu ghemuindu-se în spaţiul dintre două conducte. Mâinile lungi ale lui Caul apucaseră o secţiune a plăcilor punţii şi o deschideau; era o trapă camuflată.

— Opriţi-vă! zbieră Scabious, acum mai aproape, o umbră alunecând printre conductele de la pupă.

Camaradul lui Caul îşi ridică pistolul cu gaze şi trase a doua oară, găurind o conductă din care ţâşni un nor de abur alb.

— Tom! se auzi Scabious ţipând de departe. Mă duc după ajutoare!

— Domnule Scabious! se tângui Tom.

Dar Scabious plecase. Tom îl auzea strigând după ajutor undeva într-un tunel alăturat. Capacul gurii de acces era deschis, iar prin el ieşea o coloană de lumină albastră ce se pierdea în aburi. Caul şi celălalt băiat îl luară şi-l azvârliră prin deschizătură. Tom se prăbuşi pe o scară de tambuchi ce ducea în jos spre o încăpere scăldată în lumină slabă albăstruie şi căzu ca un sac de cărbuni aruncat într-o pivniţă, aterizând dureros pe podeaua dură. Răpitorii coborâră şi ei tropăind pe scara metalică şi trapa de deasupra se închise.

Capitolul 22: Viermele cu şurub

O cală de navă, cu tavanul rotund, ticsită cu obiecte furate ca o burtă ghiftuită. Becuri albastre în colivii de sârmă. Miros de umezeală, mucegai şi oameni nespălaţi.

Tom se chinui să se ridice în capul oaselor. În timpul căderii, o mână îi ieşise din plasă, dar exact în clipa în care îşi dădu seama de asta şi înainte de a se putea elibera cu totul, Caul îi prinse braţele la spate şi Skewer se lăsă pe vine în faţa lui. Skewer băgase în teacă pistolul cu gaze, însă avea în mână un cuţit: o lamă scurtă din metal cu marginea zimţată. Acum apăsă pumnalul de gâtul lui Tom; lama lucea în lumina albastră.

— Nu, te rog! scânci Tom.

De fapt, nu credea că străinii îşi dăduseră atâta osteneală să-l răpească doar ca acum să-l ucidă. Însă lama era rece, iar Skewer avea în ochii de culoarea cositorului o lucire sălbatică.

— Nu, Skewer, zise Caul.

— Doar ca să ştie, explică Skewer îndepărtând încet cuţitul. Doar ca să-i fie clar ce se întâmplă dacă-i vine chef să încerce să se elibereze.

— Are dreptate, continuă Caul, ajutându-l pe Tom să se ridice în picioare. N-ai cum să scapi, aşa că mai bine să nu-ncerci. N-o să-ţi fie prea comod dacă ne obligi să te-ncuiem într-un container de marfă... Scoase o sfoară din buzunar şi-i legă mâinile lui Tom. Asta-i doar până plecăm din Anchorage. Dacă te porţi frumos, te dezlegăm.

— Plecaţi din Anchorage? întrebă Tom, urmărindu-i degetele care strângeau nişte noduri complicate. Unde mergeţi?

— Acasă, răspunse Caul. Unchiul vrea să te vadă.

— Cine-i unchiul?

În peretele metalic din spatele lui Caul se deschise brusc o uşă circulară, ca diafragma unui aparat foto. Prin ea văzu o încăpere înţesată cu panouri de echipamente cu aspect dubios şi un al treilea băiat, surprinzător de mic, care urla:

— Skewer, trebuie să PLECĂM!

Caul rânji către Tom, îi aruncă un *Bun venit la bordul Viermelui cu Şurub*! şi se repezi în cealaltă încăpere. Tom îl urmă, împins înainte de mâna fermă a lui Skewer. Vizuina aceasta ciudată, luminată în albastru, nu era vreun subsol ascuns al lui Anchorage, aşa cum crezuse iniţial, dar în mod limpede nu era nici vreunul dintre oraşele-parazit ale profesorului Pennyroyal. Era un vehicul, iar asta era sala lui de comandă: o cabină în formă de semilună, cu console de cadrane şi manete de jur-împrejur şi hublouri bombate ce dădeau spre o întunecime învolburată. Pe şase ecrane ovale de deasupra butoanelor pâlpâiau imagini albastre, cu rezoluţie slabă, din Anchorage: Sferele Scabious, galeria de la pupă, bulevardul Rasmussen, un coridor din Palatul de Iarnă. Pe al cincilea ecran se vedea Freya Rasmussen dormind liniştită. Pe al şaselea, Scabious conducea o ceată de muncitori de la motoare spre trapa secretă.

— O să ne prindă! zise speriat cel mai mic dintre hoţi.

— Bine, Gargle. E vremea să plecăm.

Caul se întinse către o consolă cu manete. Păreau improvizaţii, la fel ca totul de la bordul navei, şi toate scârţâiau când trăgea de ele, deşi funcţionau. Una câte una, imaginile de pe ecran se micşorară, devenind puncte albe. Cabina se umplu cu un şuierat metalic produs de cablurile camerelor video ce infestaseră conductele de aerisire şi ţevile instalaţiilor de încălzire şi de canalizare din Anchorage precum cârceii unei buruieni ce năpădeşte totul, iar acum erau trase rapid înapoi. Tom îşi închipui locuitorii din tot oraşul care ridicau ochii surprinşi de zornăituri şi de huruiturile bruşte din ţevile lor de încălzire. În cabină, zgomotul bobinelor pe care se înfăşurau cablurile se intensifică, apoi se auzi un scrâşnet asurzitor, ce încetă cu o serie de bubuituri înfundate produse de crabii traşi cu forţă în locaşurile lor din fuzelaj, peste care se închideau capacele blindate. În timp ce se stingeau ecourile ultimului crab

retras, Tom auzi alte bubuituri, mai slabe: Scabious şi muncitorii lui din districtul motoarelor loveau cu ciocane şi târnăcoape în trapa de camuflaj.

Caul şi Skewer stăteau la comenzi unul lângă altul, iar mâinile lor se mişcau rapid şi sigur peste consolele cu nenumărate butoane. Tom, care avusese întotdeauna mare grijă de instrumentele lui *Jenny Haniver,* era şocat de starea în care se aflau acestea: ruginite, zgâriate şi murdare, manete scrâşnind în fantele lor, cadrane crăpate, scântei albastre ţâşnind de fiecare dată când se comuta un întrerupător. Însă cabina prinse să bâzâie şi să trepideze, acele cadranelor indicatoare săriră brusc şi Tom văzu că toată chestia asta, aparent rablagită, totuşi funcţiona. Maşinăria, indiferent ce-o fi fost ea, era în stare să-l răpească din Anchorage înainte ca Scabious şi ceilalţi să-l poată salva.

— Coborâm! răcni Skewer victorios.

Auzi un sunet nou, asemănător celui făcut de clamele de amarare ale lui *Jenny Haniver* când se decuplau de la un doc. Apoi simţi o senzaţie oribilă de prăbuşire, în timp ce *Viermele cu Şurub* cădea liber din ascunzişul său de sub pântecele lui Anchorage. Lui Tom i se întoarse stomacul. Ca să nu se prăbuşească, apucă un mâner de pe peretele din spatele lui. Oare asta era o aeronavă? Dar nu zbura, ci doar cădea. Urmă un zgâlţâit puternic în clipa în care nava se lovi de gheaţa de sub oraş. Tălpile de alunecare trecură fulgerător pe lângă ferestre, pe jumătate ascunse de un jet de mâzgă cenuşie, apoi oraşul dispăru brusc şi Tom văzu vasta întindere de gheaţă luminată de lună.

Gargle îşi verifică instrumentele.

— Gheaţă subţire în direcţia est prin nord-est, jumătate-est, cam la zece kilometri, spuse el cu glas piţigăiat.

•••

Dacă Tom nu avea încă decât o idee vagă despre mărimea şi forma *Viermelui cu şurub,* în schimb, paznicii de pe puntea superioară a lui Anchorage îl puteau vedea limpede în lumina lunii atunci când ţâşni de sub oraş, evitând milimetric roata de propulsie. Era un păianjen de metal, înalt cât o casă, cu corpul susţinut de opt picioare hidraulice, fiecare dintre ele terminându-se cu o talpă lată, discoidală, prevăzută cu gheare. Din orificiile de evacuare de pe laturile sale ieşea un fum negru,

produs de motoarele ce-l făceau să alerge înapoi spre est, pe urmele lăsate de tălpicile lui Anchorage.

— Un parazit! strigă Scabious, năpustindu-se afară, pe o platformă de întreţinere aflată deasupra roţii propulsoare, ca să-l vadă cum se îndepărtează.

Simţea cum creşte în el mânia, clocotind şi rupând zăgazurile şi lacătele cu care îşi zăvorâse şi reprimase sentimentele începând din clipa morţii fiului său. Un parazit spurcat se agăţase de oraşul lui, asemenea unei căpuşe. Iar un hoţoman, o puşlama de parazit, îl păcălise făcându-l să creadă că Axel al lui se întorsese.

— O să-i oprim! urlă el către oamenii lui. Le arătăm noi ce-nseamnă să fure din Anchorage! Comunicaţi Timoneriei să întoarcă! Umiak, Kinvig, Kneaves, după mine!

•••

Înfigându-şi în gheaţă bolţurile de cârmit de la tribord, Anchorage întoarse. La început cei de pe punte nu putură vedea nimic din pricina perdelelor de zăpadă scânteietoare ridicate în aer de tălpile ce glisau razant. Apoi parazitul apăru din nou, la vreun kilometru şi jumătate în faţă, virând spre nord-est. Oraşul acceleră în urmărirea sa, în timp ce oamenii lui Scabious traseră de fălcile enorme, care se deschiseră scrâşnind, şi curăţară gheaţa formată pe dinţii lor de oţel. Razele proiectate de reflectoare măturau zăpada din faţă; în lumina lor, umbra strâmbă a parazitului se alungea înainte, alergând odată cu el. Mai aproape, tot mai aproape, până când fălcile clănţăniră lângă pupa navei fugărite, închizându-se pe un norişor de fum de eşapament.

— Încă o dată! zbieră Scabious, stând în picioare pe puntea de jos, aflată în gâtlejul oraşului. De data asta-l prindem!

Dar Windolene Pye îşi privea hărţile şi văzu că oraşul gonea spre o zonă marcată de echipele de cartografi cu cruciuliţe roşii, un loc unde apa oceanului era acoperită cu o pojghiţă de gheaţă prea subţire pentru a susţine greutatea unui oraş. În aceeaşi clipă transmise, prin telegraful ce comunica la districtul motoarelor, comanda OPRIRE COMPLETĂ! Motoarele lui Anchorage îşi inversară turaţia pentru a da înapoi, toate ancorele se înfipseră în gheaţă şi oraşul se opri trepidând, cu o smucitură ce făcu să cadă de pe acoperişuri o ploaie neagră de

ţigle, şi o terasă întreagă cu clădiri părăsite şi ruginite de pe nivelul de sus să se prăbuşească cu zgomot.

Maşinăria-parazit gonea mai departe pe picioroangele metalice, intrând pe gheaţa înşelătoare. Scabious îl urmărea printre fălcile deschise ale lui Anchorage şi o văzu încetinind şi oprindu-se de asemenea, undeva în faţă.

— Ha! L-am împins pe gheaţa subţire. N-are curaj să meargă mai departe. E-al nostru acum!

O luă la fugă, printr-un tunel larg, spre garajul unde echipele de prospectori ţineau săniile, înşfăcând din mers, de la unul dintre oamenii lui, o carabină de vânat lupi. Cineva îi aduse o sanie şi porni motorul. Sări apoi la bordul ei şi acceleră spre jgheabul de ieşire, în timp ce în faţa lui se deschidea o uşă de oţel. Ajuns pe gheaţă, coti pe lângă fălcile oraşului şi se aruncă spre uriaşul păianjen metalic, acum încolţit. În spatele lui veneau în alte sănii, în iureş nebun, doisprezece camarazi scoţând răcnete de luptă.

•••

Tom privea prin ferestrele melcului, mijindu-şi ochii pentru a-i feri de lumina reflectoarelor din Anchorage. Deja auzea strigătele salvatorilor săi, trosniturile carabinelor care trăgeau în aer, huruitul răguşit al motoarelor săniilor ce se năpusteau pe gheaţă în direcţia lui.

— Dacă-mi daţi drumul, o să pun o vorbă bună pentru voi, le promise el celor care-l răpiseră. Scabious nu-i un tip rău. O să vă trateze cu blândeţe dacă-i înapoiaţi obiectele furate din districtul motoarelor. Ştiu că Freya n-o să vă pedepsească nici ea.

Micuţul Gargle părea gata să se lase convins, aruncând priviri înfricoşate de la Tom, la săniile ce se apropiau rapid. Totuşi Skewer rosti doar *Taci*!, în timp ce mâinile lui Caul dansau pe console. Cu o zguduitură, *Viermele cu Şurub* se puse din nou în mişcare, lăsându-şi corpul bombat tot mai jos, până când fuzelajul atinse gheaţa. Din cală ieşiră glisând lame de fierăstrău rotitoare ce începură să taie gheaţa. Jeturi de apă fierbinte ţâşniră spre ea, ridicând nori de aburi furioşi. Cu mişcări stângace ale picioarelor, *Viermele* se învârti pe loc, decupându-şi o ieşire de urgenţă. Când decupajul fu complet, lamele se retraseră în cală şi maşinăria se împinse în jos, dând dopul de

gheaţă la o parte şi forţându-şi corpul să plonjeze în apa de dedesubt.

•••

La nicio sută de metri distanţă Scabious privea ce se petrecea. Conducând sania cu genunchii, îşi luă mâinile de pe comenzi şi ridică puşca, dar glontele ricoşă pe fuzelajul blindat şi se îndepărtă pe deasupra gheţii ţiuind ca o albină rătăcită. Hubloul bulbucat al parazitului se scufundă dispărând din vedere. Valuri mici clipociră deasupra lui, împroşcând nişte graifere magnetice şi câteva porturi pentru camere video. Unul câte unul, picioarele lungi se pliară în orificiile lor şi apoi nava dispăru în ocean.

Scabious opri sania şi azvârli carabina. Prada îi scăpase, luându-i cu ea pe Tom şi băieţii-paraziţi, iar el habar n-avea încotro o luase, nici cum ar fi putut-o urmări. *Bietul Tom,* se gândi, deoarece, în ciuda aerului său morocănos, îl îndrăgise pe tânărul aviator. Bietul Tom. Şi bietul Axel, care era mort, mort, mort, iar duhul lui se dovedea până la urmă că nu bântuia punţile lăturalnice ale lui Anchorage. *Nimeni nu se întoarce din Tărâmul fără Soare, domnule Scabious.*

Acum îi părea bine că purta o cagulă împotriva frigului. Îi împiedica pe oamenii lui să vadă lacrimile ce-i curgeau pe obraji, în timp ce-şi parcau săniile alături de-a lui şi alergau să se uite la gaura pe care parazitul fugar o tăiase în gheaţă.

Nu că ar mai fi fost ceva de văzut acolo. Doar un ochi rotund de apă şi valurile ce-i plesneau marginile cu sunete asemenea unor aplauze sarcastice.

•••

Pe Freya o treziseră hurducăturile oraşului şi zgomotul sticlelor de şampon şi al borcanelor cu săruri de baie ce cădeau de pe poliţele unde le abandonase şi se spărgeau pe ciment. Îl tot sunase pe Smew, dar acesta nu venise şi în final fusese nevoită să se aventureze singură în afara Palatului de Iarnă, fiind poate prima margrafă ce făcea asta din vremea lui Dolly Rasmussen până acum.

În Timonerie toată lumea vorbea despre crabi-fantomă şi băieţi-paraziţi. Abia când totul se sfârşi, Freya înţelese că Tom dispăruse.

N-o putea lăsa pe Windolene Pye şi oamenii ei s-o vadă plângând. Se grăbi să plece de pe punte şi să coboare scările.

Domnul Scabious tocmai le urca, cu zăpada şi apa picurând de pe el în timp ce-şi scotea mănuşile de protecţie şi cagula contra frigului. Era îmbujorat şi mai plin de viaţă decât îl văzuse vreodată după ciumă, de parcă descoperirea parazitului îl eliberase de ceva. El aproape că-i zâmbi.

— Ce aparat uimitor, Luminăţia Voastră! A forat stratul de gheaţă şi-a trecut prin el. Ce-i al lor e-al lor, ai naibii, trebuie s-o recunoaştem! Mai auzisem legende despre paraziţi de pe Gheaţă Înaltă, dar crezusem mereu că nu-s decât poveşti de adormit copiii. Acum îmi pare rău că n-am fost mai descuiat la minte.

— L-au luat pe Tom, rosti Freya cu glas stins.

— Da. Îmi pare rău. Era un tânăr curajos. A încercat să mă avertizeze în legătură cu ei, dar l-au prins şi l-au târât în nava lor.

— Oare ce-i vor face? şopti ea.

Şeful motoarelor o privi, apoi clătină din cap şi-şi scoase pălăria în semn de respect. Nu era sigur ce intenţii ar fi putut avea cu tânărul aviator echipajul unui aparat-vampir-parazit-păianjen-tăietor-de-gheaţă, dar nu credea că putea fi ceva bun.

— Oare nu putem face nimic? întrebă Freya cu o voce rugătoare. N-am putea săpa după ei, ori fora, ori altceva? Ce-ar fi ca parazitul ăsta să iasă din nou la suprafaţă? Ar trebui să aşteptăm aici şi să veghem...

Scabious clătină din cap.

— S-a dus, Luminăţia Voastră. Nu mai putem zăbovi aici.

Freya icni de parcă ar fi primit o palmă. Nu era obişnuită ca ordinele să-i fie puse la îndoială.

— Dar Tom e prietenul nostru! Nu-l voi abandona aşa, pur şi simplu!

— E doar un băiat, Luminăţia Voastră. Aveţi un oraş întreg la care trebuie să vă gândiţi. Din câte ştim, Wolverinehampton e încă pe urmele noastre. Trebuie să plecăm imediat.

Freya clătină din cap, dar ştia că inginerul-şef al motoarelor avea dreptate. Nu întorsese oraşul din drum ca să meargă după Hester când Tom o implorase, şi nu putea nici acum să-l întoarcă pentru Tom, indiferent cât de mult ar fi vrut s-o facă. Măcar dacă s-ar fi purtat mai drăguţ cu el în ultimele săptămâni! Măcar dacă ultimele cuvinte pe care i le adresase n-ar fi fost atât de reci şi de tăioase!

— Haideţi, rosti blând Scabious şi-i întinse mâna.

Freya se uită la ea o clipă, surprinsă, apoi o apucă şi urcară scările împreună. Pe punte era linişte. Oamenii se întoarseră s-o privească şi tăcerea lor îi spunea că vorbiseră despre ea până-n clipa aceea.

Se smiorcăi, îşi şterse ochii cu mâneca şi spuse:

— Domnişoară Pye, te rog, pune-ne în mişcare!

— În ce direcţie, Luminăţia Voastră? întrebă încet domnişoara Pye.

— Spre apus, rosti Freya. America.

— Pe Clio! pufni Pennyroyal, ghemuit aproape neobservat într-un colţ. Pe Poskitt!

Motoarele porneau; Freya le simţea vibraţiile huruind prin grinzile Timoneriei. Îl împinse la o parte pe Scabious şi merse în partea din spate a punţii, de unde privi înapoi peste pupa oraşului ce începea să se mişte, lăsând în spate urmele săniilor ei şi o gaură perfect rotundă ce începuse deja să se acopere din nou cu un strat subţire de gheaţă.

Capitolul 23: În adâncurile ascunse

Trecură zile, deşi i-ar fi fost greu să spună câte. Slaba lumină albăstruie de la bordul *Viermelui cu Şurub* dădea impresia că timpul se oprise la ora patru fără un sfert într-o după-amiază ploioasă de noiembrie.

Tom dormea într-un colţ al calei, pe un maldăr de cuverturi şi de tapiserii furate din vilele din Anchorage. Uneori visa că păşea mână-n mână cu cineva de-a lungul coridoarelor colbuite din Palatul de Iarnă şi se trezea, neştiind dacă fusese Hester ori Freya. Să fi fost oare cu putinţă ca el să n-o mai revadă nicicând pe niciuna dintre ele?

Îşi închipuia cum ar fi să evadeze, să ajungă la suprafaţă şi să pornească în căutarea lui Hester, dar *Viermele* înota prin canioanele luminoase de sub gheaţă şi nu era nicio scăpare. Îşi închipuia cum ar fi să reuşească, luptându-se, să ajungă în cabina de comandă şi să trimită semnale către Anchorage, avertizând-o pe Freya de minciunile lui Pennyroyal. Dar chiar şi presupunând c-ar fi izbutit să-şi dea seama care dintre

maşinăriile alea ruginite era radioul, răpitorii nu l-ar fi lăsat niciodată să se apropie de el.

Băieţii se fereau de Tom. Skewer era distant şi ostil, iar când Tom se afla prin preajmă se încrunta mânios, îşi dădea ifose şi vorbea foarte puţin. Îi amintea de Melliphant, bătăuşul fanfaron care-l ameninţase pe vremea când era ucenic. Cât despre Gargle, care nu putea avea mai mult de zece-unsprezece ani, el nu făcea decât să se holbeze la Tom cu ochii lui rotunzi când credea că nu era văzut. Numai Caul părea uneori dispus să vorbească – ciudatul şi pe jumătate-prietenosul Caul –, dar până şi el se dovedea precaut şi refuza să răspundă la întrebările lui Tom.

— O să-nţelegi când ajungem acolo, era tot ce se mărginea să zică.

— Unde?

— Acasă. La baza noastră. Unde stă Unchiul.

— Dar cine-i unchiul tău?

— Nu e unchiul meu; e doar Unchiul. E şeful Băieţilor Pierduţi. Nimeni nu-i cunoaşte numele adevărat, nici de unde a venit. Am auzit o poveste că odinioară ar fi fost un om important la bordul lui Breidhavik, ori Arkangel, ori al altuia dintre oraşele alea, dar a fost dat afară, cine ştie de ce, şi atunci s-a apucat de furat. E un geniu. El a inventat melcii şi videocamerele-crabi, tot el ne-a găsit şi a construit Hoţariumul ca să ne antreneze.

— V-a găsit? Unde?

— Nu ştiu, recunoscu Caul. Peste tot. În diverse oraşe. Melcii fură şi copii, pentru a fi educaţi ca Băieţi Pierduţi, exact la fel cum fură şi orice altceva de care Unchiul are nevoie. Oricum, eram atât de mic când m-au luat, încât nu-mi mai aduc aminte nimic. Niciunul dintre noi nu-şi mai aminteşte.

— Dar e îngrozitor!

— Nu, nu e, râse Caul.

Întotdeauna sfârşea prin a râde. Era amuzant şi-n acelaşi timp frustrant să-ncerce să-i explice cuiva din afară viaţa pe care de când se ştia o luase ca pe ceva de la sine-nţeles. Cum l-ar fi putut face să-nţeleagă pe Tom că faptul de a fi fost luat în Hoţarium fusese o onoare şi că el ar fi preferat de o mie de ori să fie un Băiat Pierdut decât un Uscat plicticos?

— O să-nţelegi când ajungem acolo, promise el apoi (fiindcă era îngrijorat la gândul că mergea acasă, unde trebuia să-i dea

explicaţii Unchiului) schimbă subiectul şi întrebă: Cum e de fapt Freya în realitate? Crezi că într-adevăr Pennyroyal nu ştie drumul spre America?

— Ba-l ştie, răspunse Tom cu tristeţe. Oricine are măcar jumătate de creier poate desluşi din hărţile vechi o rută spre America. Problema e că a minţit, probabil, despre ce se poate găsi la capătul acelei rute. Nu cred că tărâmul verde există decât în închipuirea profesorului Pennyroyal.

Întoarse capul, regretând că nu reuşise s-o avertizeze pe Freya de temerile lui înainte să fi fost capturat de Băieţii Pierduţi. Poate că acum Anchorage ajunsese deja atât de departe, încât oricum n-ar mai fi avut destul combustibil să se întoarcă din drum.

— Nu se ştie niciodată, zise Caul. Atinse braţul lui Tom, dar apoi îşi retrase mâna repede, ca şi când atingerea unui Uscat l-ar fi ars. Totuşi în legătură cu paraziţii a avut într-un fel dreptate.

•••

Sosi apoi o zi (sau poate era noapte) când Tom fu deşteptat din visele lui agitate de strigătele lui Caul:

— Tom! Am ajuns acasă!

Se ridică cu greu din cuibul de textile furate şi se grăbi să se uite, dar când ajunse în cabina de comandă constată că *Viermele cu Şurub* se afla încă adânc sub apă. Ecoul unui ţiuit repetitiv se auzea dintr-un aparat. Ocupat cu instrumentele lui, Skewer ridică scurt privirea şi spuse:

— E semnalul de ghidaj de la radiofarul Unchiului!

Tom avu senzaţia unui viraj sau a unei răsuciri când „melcul” îşi schimbă cursul. Dincolo de ferestre întunericul pălea treptat, transformându-se într-un albastru crepuscular, şi tânărul îşi dădu seama că nu se mai aflau sub banchiză, ci în marea deschisă. Vedea lumina soarelui strălucind printr-o suprafaţă ondulată la câteva sute de metri deasupra capului, pe unde treceau fundurile unor aisberguri gigantice ca nişte munţi răsturnaţi. Apoi în negura din faţă începură să se contureze alte forme: rampe şi grinzi metalice acoperite cu alge, lama încrustată cu scoici a unei elice uriaşe, o câmpie înclinată, plină de mâl, unde şiruri de blocuri ruginite ieşeau din stratul de noroi şi murdărie. Asemenea unei aeronave care ar zbura deasupra

unui peisaj de canioane şi terase de stâncă, *Viermele cu Şurub* naviga peste străzile unui oraş-plutitor enorm, acum scufundat.

— Bun venit în Grimsby, spuse Skewer, virând spre nivelul superior.

Tom auzise de Grimsby. De fapt, toată lumea auzise de Grimsby. Cea mai mare şi mai fioroasă dintre plutele-prădătoare din Atlanticul de Nord fusese scufundată de gheţurile în derivă în timpul Iernii de Fier de acum nouăzeci de ani. Copleşit de uimire, Tom se uita prin hublourile „melcului”: bancuri de peşti ce pluteau sclipind printre casele moarte, temple şi clădiri uriaşe de birouri împodobite cu ghirlande de alge. Şi apoi, printre nuanţele de gri, albastru şi negru, apăru una caldă, aurie. Gargle scoase un chiot, iar Skewer rânji, împingând înainte manşele *Viermelui* şi ridicându-l peste marginea etajului cel mai de sus a oraşului.

Tom icni involuntar. În faţă se vedeau strălucind lumini în ferestrele Primăriei şi oameni mişcându-se înăuntru, făcând clădirea imersată să pară plăcută, primitoare, ca o casă luminată într-o noapte de iarnă.

— Ce e asta? se miră el. Cum de...?

— E casa noastră, răspunse Caul.

Până acum rămăsese tăcut, speriat de primirea de care va avea parte, dar se simţea mândru că Grimsby îl impresionase pe Tom, care văzuse totuşi atâtea alte oraşe.

— Unchiul l-a construit! interveni Gargle.

Viermele alunecă în parterul Primăriei, acum inundat cu apă, apoi se strecură printr-o reţea întortocheată de tuneluri tubulare, în care trebui să aştepte ca o mulţime de uşi automate să i se deschidă înainte şi să se închidă în urma lui. Sistemul de ecluze cu apă şi aer era menit să ţină uscat restul clădirii. Tom însă nu ştia şi fu atât surprins, cât şi uşurat când „melcul” ieşi la suprafaţă şi rămase într-un bazin, sub o cupolă înaltă.

Zgomotul motoarelor încetă, dar de afară se auzeau zăngăniturile şi clinchetele metalice unor braţe de andocare ce-l apucau pe *Vierme* şi-l ridicau din apă. O trapă din tavanul cabinei se deschise cu un fâşâit. Caul aduse o scară şi o sprijini în deschizătură.

— Treci tu primul, îi spuse lui Tom.

Tânărul se căţără şi ieşi pe spinarea lată a „melcului”, unde rămase locului, inspirând aerul rece cu miros de amoniac şi uitându-se în jur.

„Melcul” ieşise printr-o gaură rotundă din podeaua unei încăperi uriaşe, pline de ecouri, care putuse fi cândva sala mare de consiliu a oraşului Grimsby. (Pe tavan era pictat spiritul Darwinismului Urban – o tânără înaripată, destul de dolofană –, care le arăta părinţilor oraşului un viitor prosper.) Zeci de alte intrări asemănătoare presărau podeaua largă şi deasupra fiecăreia se întindea braţul unei macarale complicate de andocare. De câteva braţe atârnau „melci” şi Tom fu uluit să vadă cât de şubrede păreau navele; arătau ca improvizate din resturi găsite la îndemână. Unele erau evident în curs de reparare, dar muncitorii ce lucrau la ele (nişte băieţi tineri, majoritatea de vârsta lui Caul şi a lui Skewer sau doar puţin mai mari) îşi părăsiseră posturile şi se adunau în jurul *Viermelui cu Şurub.* Toţi se uitau la Tom.

Tom îi privi şi el, bucuros de prezenţa lui Caul, care urcase şi se oprise alături. Nici în cele mai dure oraşe pe care le vizitase cu *Jenny Haniver* nu văzuse vreun grup care să arate aşa ostil. Inşi de vârsta lui, musculoşi, cu priviri aspre, băieţi mai mici decât Gargle, toţi se holbau la el cu priviri pe jumătate dispreţuitoare, pe jumătate temătoare. Toţi aveau părul zburlit, neîngrijit, iar puţinii destul de mari încât să aibă barbă nu se oboseau să se radă. Hainele lor erau combinaţii nepotrivite, prost asortate, de obiecte prea mari şi prea mici: uniforme desperecheate, şaluri, eşarfe şi bonete de damă, costume de scafandri şi căşti de aviatori, huse de pânză pentru acoperitul ceainicelor şi strecurători de paste ce slujeau drept şepci. Arătau de parcă ar fi fost împroşcaţi cu fragmente din explozia unui talcioc.

De deasupra capului se auziră câteva pârâituri, apoi sunetul strident, modulat, de feedback. Toate feţele se întoarseră în sus. Din difuzoarele cu caneluri fixate de macaralele de andocare se revărsă un val de paraziţi, apoi o voce care părea să vină de peste tot în acelaşi timp:

— Aduceţi-l la mine pe Uscat, băieţi, spuse vocea. Vreau să discut cu el chiar acum.

Capitolul 24: Unchiul

Grimsby nu era tocmai cum s-ar fi aşteptat Tom să fie bârlogul subacvatic al unei căpetenii de infractori. Era prea frig şi mirosea prea tare a mucegai şi a varză fiartă. Clădirea recuperată şi adaptată, ce părea fermecătoare din exterior, era de fapt înghesuită, mizerabilă, ticsită ca un depozit de fier vechi cu un talmeş-balmeş de prăzi adunate de-a lungul multor ani de jefuit. Coridoarele erau împodobite cu tapiserii furate, ale căror desene bogate erau brodate acum cu noi modele de mucegai. Pe rafturi, în nişe şi firide întunecoase, abia întrezărite prin uşile încăperilor şi atelierelor pe lângă care treceau, Tom văzu mormane de îmbrăcăminte, teancuri de cărţi şi documente în curs de descompunere, podoabe şi bijuterii, arme şi unelte, manechine luate din magazine de lux, ochelari de protecţie, volanţi, baterii şi becuri, componente mari şi unsuroase pentru diverse maşinării, smulse din pântecele oraşelor.

Şi pretutindeni mişunau video camere-crabi. Tavanele erau pline de aparatele mici ce se târau pe ele; colţurile întunecate scânteiau de picioarele lor ca nişte catalige. Aici n-aveau nevoie să se ascundă; se ghemuiau pe stive de veselă ori coborau pe vitrine şi dulapuri, traversau în viteză draperii şi pereţi tapetaţi şi atârnau de cablurile electrice grele, cu aspect periculos, agăţate de ziduri ca nişte ghirlande. Ochii lor ciclopici sclipeau şi zumzăiau, urmărindu-l pe Tom, însoţit de Caul şi de Skewer de-a lungul unor scări interminabile, până sus, unde se afla biroul Unchiului. A locui în Grimsby însemna a trăi mereu sub ochii lui.

Iar Unchiul îi aştepta, bineînţeles. Când intrară în cabinetul lui de lucru, el se ridică din fotoliu ca să-i întâmpine, sub lumina sutelor de ecrane de supraveghere. Era un bărbat scund şi slab, livid fiindcă trăia de atâta timp ascuns de lumina soarelui. O pereche de ochelari în formă de semilună se sprijinea pe nasul subţire. Purta mănuşi fără degete, o pălărie cu cinci colţuri, o tunică împodobită cu fireturi ce ar fi putut aparţine pe vremuri unui general, unui portar sau unui liftier, un halat de mătase al cărui tiv mătura podeaua prăfuită, pantaloni de bumbac gălbui şi papuci de casă în formă de iepuraşi. Şuviţe rare de păr alb îi atârnau pe umeri. Din buzunare îi ieşeau cărţi pe care băieţii le şutiseră pentru el la nimereală de pe rafturile librăriilor din

oraşele prădate. Bărbia îi era acoperită cu o bărbuţă căruntă în care rămăseseră agăţate firimituri.

— Caul, dragul meu băiat! murmură el. Mulţumesc că l-ai ascultat atât de prompt pe bietul tău Unchi şi l-ai adus pe Uscat acasă în condiţii atât de bune. Înţeleg că nu i-aţi făcut niciun rău, da? N-a suferit nicio vătămare?

Amintindu-şi ce făcuse în Anchorage şi rapoartele despre el pe care cu siguranţă Skewer le expediase deja acasă, Caul era prea speriat ca să poată răspunde. Skewer rosti ţâfnos:

— E viu şi nevătămat, Unchiule, exact aşa cum ai ordonat.

— Excelent, excelent, toarse Unchiul satisfăcut. Şi Skewer... Micul Skewer. Înţeleg că şi tu ai avut de lucru.

Skewer încuviinţă din cap, dar înainte să poată vorbi, Unchiul se aruncă asupra lui, plesnindu-l atât de tare, încât Skewer se poticni şi, surprins, căzu pe spate cu un geamăt copilăresc de durere. Unchiul îl mai lovi cu piciorul de câteva ori. Sub feţele lor vesele de iepuraşi, papucii aveau vârfuri de oţel.

— Cine te crezi, zbieră el, să te faci singur căpitan fără să-ţi ordon eu? Ştii ce păţesc băieţii care nu m-ascultă, da? Ţii minte ce i-am făcut tânărului Sonar de pe *Remora* când a-ncercat o şmecherie ca a ta?

— Da, Unchiule, se smiorcăi Skewer. Dar n-am fost eu de vină, Unchiule. Caul a vorbit cu un Uscat! Am crezut că regulile...

— Aşadar, Caul a-ncălcat puţin regulile, zise Unchiul cu glas schimbat, dintr-odată blând, lovindu-l din nou cu piciorul pe Skewer. Sunt un om rezonabil. Nu mă deranjează dacă băieţii mei au iniţiativă. La urma urmei, tânărul Caul nu s-a deconspirat unui amărât de Uscat oarecare, nu-i aşa? Ci prietenului nostru Tom!

În tot acel timp, Unchiul se învârtise în jurul lui Tom, apropiindu-se de el, iar acum îşi întinse o mână rece şi umedă şi-l apucă de bărbie, întorcându-i chipul spre lumină.

— N-o să te ajut, rosti Tom. Dacă ai de gând să ataci Anchorage, sau altceva de genul ăsta, n-o să te ajut.

Unchiul râse încet, sinistru.

— Să atac Anchorage? Nu, Tom, nu-i ăsta planul meu. Băieţii mei sunt hoţi, nu războinici. Fură şi observă. Urmăresc. Ascultă. Îmi trimit rapoarte despre ce se petrece la bordul oraşelor, despre ce se spune acolo. Da. Aşa-mi feresc băieţii de necazuri în timp ce jefuiesc. Aşa se face că n-au fost prinşi niciodată.

Primesc o grămadă de rapoarte, le studiez, le compar, le confrunt, îmi notez informaţiile şi le pun cap la cap. Caul nume care apar te miri unde şi se repetă. Cum ar fi Hester Shaw. Sau Thomas Natsworthy.

— Hester? zise Tom, dând să sară în faţă, dar fiind oprit de Caul. Ce-ai auzit despre Hester?

În umbrele din spatele fotoliului Unchiului, două gărzi, surprinse de mişcarea bruscă a lui Tom, îşi scoaseră săbiile. Unchiul le făcu semn cu mâna să se retragă.

— Deci rapoartele lui Caul erau corecte? întrebă el. Eşti prietenul lui Hester Shaw? Iubitul ei?

Glasul său căpătă un ton scârbos, linguşitor, şi Tom simţi că roşeşte când încuviinţă din cap. Unchiul îl privi o clipă, apoi chicoti:

— Aeronava aia mi-a atras atenţia de la început. *Jenny Haniver.* Un nume pe care-l cunoşteam. Da, da. Nava cotoroanţei ăleia, Anna Fang, nu-i aşa?

— Anna a fost prietena noastră, zise Tom.

— Prietenă, ai?

— A murit.

— Ştiu.

— Într-un fel, am moştenit-o pe *Jenny.*

— Aţi moştenit-o? Unchiul râse prelung, pe înfundate. Îmi place cum sună asta, Tom! Moştenită! După cum vezi, şi eu am aici o grămadă de chestii pe care şi noi le-am moştenit, eu şi băieţii mei. Îmi pare rău că nu te-am luat acum zece ani, Tom, aş fi putut face din tine un adevărat Băiat Pierdut.

Râse din nou şi se duse să se aşeze înapoi în fotoliu.

Tom se uită la Caul, apoi la Skewer, care între timp se ridicase de jos, purtând pe faţă amprenta roşie a palmei Unchiului. „De ce-l suportă?” se întrebă Tom. „Toţi sunt mai tineri şi mai voinici decât el; de ce ascultă de ordinele lui?” Dar răspunsul licărea pe pereţi de jur-împrejurul lui, pe ecrane de toate formele şi mărimile, jefuite chiar de ei, pe care se mişcau imagini albăstrui ale vieţii în Grimsby, în timp ce din difuzoare susurau slab conversaţii surprinse de microfoane. Cine ar fi putut contesta puterea Unchiului, când bărbatul ştia tot ce spuneau şi făceau ei?

— Ai spus ceva despre Hester, îi reaminti el, făcând eforturi să fie politicos.

— Informaţiile, Tom, spuse Unchiul, ignorându-l. Imaginile transmise de camerele de supraveghere dansau în lentilele ochelarilor să-i Informaţiile. Astea-s cheile. Rapoartele pe care mi le trimit pungaşii mei se potrivesc între ele ca piesele unui mozaic. Probabil că ştiu mai multe despre ce se petrece în Nord decât oricine altcineva. Şi sunt atent la micile amănunte curioase. La schimbări. Schimbările pot fi primejdioase.

— Dar Hester? întrebă din nou Tom. Ştii ceva despre ea?

— De pildă, zise Unchiul, există o insulă, Cuibul Tâlharilor, nu departe de aici. Era pe vremuri bârlogul lui Loki cel Roşu şi al bandei lui de piraţi ai cerului. Loki nu era un tip rău. Nu ne-a deranjat niciodată. Ocupam nişe diferite în lanţul trofic. Dar acum s-a dus. A mierlit-o. A fost ucis. Pe insula lui s-a instalat acum o gaşcă de Antitracţionişti. Furtuna Verde, aşa-şi spun. O facţiune radicală. Terorişti. Scandalagii. Ai auzit vreodată de Furtuna Verde, Tom Natsworthy?

Tom, gândindu-se tot la Hester, străduindu-se să găsească un răspuns, îşi aminti că Pennyroyal urlase ceva despre o Furtună Verde în timp ce goneau peste munţii Tannhäuser, dar de atunci se întâmplaseră atâtea încât nu-şi mai aducea aminte niciun cuvânt.

— Nu cred, răspunse el.

— Ei bine, tipii ăştia au auzit de tine, spuse Unchiul, aplecându-se în faţă în fotoliu. Altfel de ce-ar fi plătit un spion ca să vă caute nava? Şi de ce-ar fi prietena ta acum musafira lor?

— Hester e cu ei? exclamă Tom. Eşti sigur?

— Exact aşa am spus, nu? Unchiul sări iar în picioare, frecându-şi mâinile şi trosnindu-şi articulaţiile degetelor în timp ce se învârtea în jurul lui Tom. Deşi poate că „musafir” nu-i chiar cuvântul potrivit. Nu s-ar putea spune că stă prea confortabil. Şi nu-i nici tocmai fericită. E închisă într-o celulă, singură. Doar când şi când e scoasă pentru câte ceva – interogatorii, torturi, lucruri din astea...

— Dar cum a ajuns acolo? De ce? Ce vor de la ea?

Tom era agitat. Nu ştia dacă Unchiul spunea adevărul ori glumea într-un fel crud pe seama lui. Nu se putea gândi decât la Hester, prizonieră, suferind.

— Nu pot să rămân aici! continuă el. Trebuie să merg la Cuibul ăsta şi să-ncerc s-o ajut...

Unchiului îi reveni zâmbetul pe buze.

— Sigur că asta trebuie să faci, dragul meu. Tocmai de asta te-am adus aici, nu-i aşa? Noi doi avem interese comune. Te vei duce şi o vei salva pe biata fetiţă din Cuib. Iar eu şi băieţii mei te vom ajuta.

— De ce? întrebă Tom. O fi avut el o fire încrezătoare – mult prea încrezătoare, spunea mereu Hester –, dar nu era chiar atât de naiv încât să aibă încredere în Unchiul. De ce ai vrea să ne ajuţi pe mine şi pe Hester? Ce-ai avea de câştigat?

— Ce întrebare bună! Unchiul chicoti, frecându-şi mâinile, cu încheieturile pocnind ca nişte petarde. Hai să mâncăm. Masa e servită în Sala Hărţilor. Caul, băiete, vii cu noi. Iar tu, Skewer, şterge-o.

Skewer se fofilă afară ca un câine pedepsit, iar Unchiul îi scoase din sala cu ecrane pe ceilalţi doi, pe o ieşire din spate. Urcară pe o scară răsucită până ajunseră într-o încăpere plină, din podea până-n tavan, cu rafturi de lemn. Hărţi rulate sau împăturite fuseseră îndesate până la refuz în fiecare ungher. Băieţi cu înfăţişare tristă şi bolnăvicioasă – care nu fuseseră acceptaţi ca pungaşi şi li se interzisese să lucreze în „melci” – se căţărau pe rafturi, căutând hărţile şi planurile stradale de care Unchiul avea nevoie ca să-şi pregătească noile spargeri ori punându-le la loc pe cele deja studiate. „Aici va sfârşi micul Gargle, săracul”, gândi Caul, deoarece ştia că, după rapoartele pe care le primise din Anchorage, Unchiul nu-l va mai trimite niciodată pe băieţel la furat. Se întristă o clipă, închipuindu-şi cum Gargle avea să-şi petreacă restul vieţii ţopăind din raft în raft ca un păsăroi jalnic pe nişte arbori de pergament ori meşterind camerele video cu care bărbatul îi spiona pe toţi.

Unchiul se instală în capul mesei şi comută un mic ecran-vizor portabil aflat lângă farfuria lui, astfel încât să poată continua să-şi supravegheze băieţii chiar şi în timp ce mânca.

— Staţi jos! strigă el, făcând cu mâna un gest generos spre mâncarea pusă pe masă şi scaunele libere. Mâncaţi! Mâncaţi!

În Grimsby nu exista de mâncare decât ceea ce furau Băieţii Pierduţi, iar ei luau doar chestii pe care le mănâncă băieţii care n-au pe nimeni să-i bată la cap cu regimuri echilibrate şi să le interzică gustările între mese. Biscuiţi cu cremă dubioasă, ciocolată ieftină cu gust de săpun, sandvişuri cu şuncă din care se scurgea grăsimea, rondele subţiri de pâine făcută din alge, unse din belşug cu o chestie în culori ţipătoare, pahare de vin cu

gust ciudat şi aspect de combustibil de aeronavă. Singura concesie făcută ideii de dietă sănătoasă era un castron cu spanac fiert aşezat în centrul mesei.

— Totdeauna am grijă ca băieţii să aducă şi ceva verdeţuri, explică Unchiul, servindu-i cu spanac. E bun ca să ne ferească de scorbut.

Conţinutul polonicului căzu cu un pleoscăit în farfuria lui Tom. Arăta precum ceva tocmai scos dintr-o hazna.

— M-ai întrebat de ce vreau să vă ajut, zise Unchiul, mâncând repede şi vorbind cu gura plină, în timp ce ochii îi fugeau mereu spre ecranul-vizor. Ei bine, Tom, uite care-i treaba. E mult mai greu să spionezi un loc precum Cuibul Tâlharilor decât un oraş. În urmă cu câteva luni, am amplasat acolo un post de ascultare, totuşi încă nu ştim ce pune la cale Furtuna Verde. Sunt puşi pe treabă serioasă. Abia dacă am reuşit să strecurăm înăuntru o cameră-crab şi n-am curaj să trimit acolo vreun băiat; sunt nouă şanse din zece să fie prins de santinele. Aşa că m-am gândit să te trimit pe tine. Tu ai o şansă s-o salvezi pe Hester, iar eu – să aflu ceva despre Cuib.

Tom îl privi cu stupoare:

— Bine, dar băieţii tăi au experienţă, sunt antrenaţi pentru spargeri. Dacă ei nu pot pătrunde fără a fi prinşi, ce te face să crezi că aş putea eu?

Unchiul râse.

— Nu contează dacă eşti prins. Cel puţin nu pentru mine. Oricum, tot aş afla o mulţime de lucruri despre sistemul lor de securitate, chiar şi numai urmărindu-te până te prind. Şi, chiar dacă te-ar interoga, tot nu le-ai putea divulga niciunul dintre secretele mele. N-ai idee exact unde se află Grimsby. Nu ştii nici câţi „melci” am. Şi probabil oricum nu te-ar crede. Mai curând va părea c-ai acţionat de unul singur, din dragoste pentru iubita ta. Ce drăguţ!

— Sună ca şi când ai fi sigur că mă vor prinde.

— Nu sunt chiar sigur, protestă Unchiul. Dar trebuie să fim pregătiţi pentru orice eventualitate. Cu puţin noroc şi ceva ajutor de la băieţii mei, intri, îţi iei fata şi ieşi. Şi uite-aşa, peste câteva zile, o să stăm din nou aşezaţi toţi la masa asta şi-o s-o ascultăm pe Hester povestindu-ne ce planuri militare secrete are Furtuna Verde pe aici prin emisfera mea.

Unchiul îşi îndesă în gură o mână de floricele de porumb şi-şi îndreptă din nou atenţia spre ecran, trecând lent de pe un canal pe altul. Caul se uita mâhnit în propria farfurie, şocat de ceea ce insinua Unchiul. Se părea că nu voia altceva decât să-l folosească pe Tom ca pe un fel de cameră-crab pe două picioare, de sacrificiu, de care se putea dispensa fără regrete.

— Nu mă duc! spuse Tom.

— Cum aşa, Tom?! ţipă Unchiul, ridicând privirea.

— Cum aş putea merge? Vreau s-o ajut pe Hester, dar ar fi o nebunie! Cuibul ăsta al Tâlharilor pare a fi o fortăreaţă. Sunt istoric, nu luptător din trupele de comando!

— Dar trebuie să mergi, insistă Unchiul. Fiindcă acolo e închisă Hester. Am citit amărâtele de rapoarte ale lui Caul şi Skewer despre tine. Ştiu cât de mult o iubeşti. Cum te-ai chinuit singur de când a plecat din cauza ta. Ia gândeşte-te! Îţi va părea încă şi mai rău dacă nu-ncerci s-o salvezi acum, când ai o şansă. Probabil că-i realmente torturată chiar în clipa asta. Nici nu vreau să-mi închipui la ce orori o supun cei din Furtuna Verde. Ştiai că o acuză c-ar fi ucis-o pe biata Anna Fang?

— Dar nu-i adevărat! E ridicol!

— Poate că da. Poate că asta le şi spune săraca Hester celor din Furtuna Verde care-o interoghează. Dar mă-ndoiesc să-i dea crezare. Şi chiar dacă până la urmă ar ajunge la concluzia că-i nevinovată de moartea Annei, tot e puţin probabil să-i ceară scuze şi să-i dea drumul, nu crezi? Îi trag un glonte-n cap şi-o aruncă de pe stânci în ocean. Ţi-o poţi închipui, Tom? O vezi în faţa ochilor? Bine. Obişnuieşte-te cu asta. Căci dacă nu-ncerci s-o ajuţi acum, o vei vedea de fiecare dată când vei închide ochii, tot restul vieţii.

Tom îşi împinse scaunul înapoi şi se îndepărtă de masă. Ar fi vrut să privească pe fereastră, să vadă altceva decât rânjetul strâmb, răutăcios al Unchiului, dar în Sala Hărţilor nu existau ferestre şi oricum nu era nimic altceva de văzut în afară de apa rece şi acoperişurile unui oraş scufundat. Pe un panou de lângă uşă fusese agăţată o hartă enormă ce reprezenta Cuibul Tâlharilor, împreună cu relieful fundului mării din jur, brăzdat de şanţuri adânci şi creste ascuţite. Tom o privi lung, întrebându-se unde era Hester şi prin ce trecea, undeva într-una dintre clădirile de pe vârful insulei marcate pe hartă cu pătrăţele

albastre. Închise ochii, dar ea îl aştepta în întunericul din spatele pleoapelor, exact aşa cum îl asigurase Unchiul.

Era numai vina lui. Dacă n-ar fi sărutat-o pe Freya, Het n-ar fi plecat din Anchorage aşa cum făcuse şi n-ar fi fost capturată de agenţii Furtunii Verzi. Şi Freya era în pericol, dar ea se afla foarte departe şi Tom nu putea face nimic pentru a-i veni în ajutor oraşului ei. Însă pe Hester o putea ajuta. Avea o şansă din zece s-o salveze.

Se linişti cum putu şi se întoarse să-l înfrunte pe Unchiul, încercând ca glasul să-i sune ferm şi fără nicio nuanţă de teamă:

— Bine. Mă duc.

— Grozav! chicoti bătrânul şi bătu din palme cu mâinile încotoşmănate în mănuşi groase. Ştiam că te vei duce! Caul te va însoţi la Cuib la bordul *Viermelui cu Şurub* mâine dimineaţă la prima oră.

Privind scena, Caul se simţi sfâşiat de două emoţii contradictorii în acelaşi timp, aşa cum nu mai simţise niciodată: teamă pentru Tom, bineînţeles, dar şi jubilare, întrucât fusese atât de speriat că Unchiul îl va pedepsi pentru ceea ce făcuse în oraşul Freyei; dar uite că era în continuare comandantul *Viermelui.* Se ridică şi se apropie de Tom, care, abătut, se sprijinea de spătarul scaunului, holbându-se la propriile mâini şi tremurând.

— E în regulă, încercă el să-l liniştească. N-o să fii singur. Acum eşti cu Băieţii Pierduţi. O să te ducem acolo şi-o să te scoatem din nou cu Hester. Totul va fi bine.

Unchiul schimbă rapid mai multe canale pe ecranul-vizor, deoarece nu se ştia niciodată ce drăcii mai puteau scorni împieliţaţii de băieţi dacă nu erau permanent supravegheaţi. Apoi, rânjind spre Tom şi spre Caul, le umplu din nou paharele cu vin ca să le alunece mai uşor pe gât combinaţia de jumătăţi de adevăr şi de minciuni sfruntate cu care-i aburise.

Capitolul 25: Cabinetul doctorului Popjoy

Pentru Hester timpul trecea greu. În Cuibul Tâlharilor nu era mare diferenţă între zi şi noapte, cu excepţia faptului că, din când în când, micul dreptunghi al ferestrei plasate sus în

peretele celulei trecea de la negru la cenuşiu. Odată pătrunse până la ea lumina lunii aproape pline şi înţelese că probabil trecuse mai bine de o lună de când îl părăsise pe Tom.

Se aşeza într-un colţ, mânca atunci când gardienii împingeau hrana în celulă printr-o clapetă rabatabilă din uşă, se lăsa pe vine deasupra unei găleţi de tinichea când natura o cerea. În mâzga de pe pereţi, desenase cât mai fidel cu putinţă o hartă cu cursul oraşelor Arkangel şi Anchorage, încercând să calculeze unde şi când marele oraş-prădător avea să-şi ajungă din urmă prada. Dar cel mai mult se gândea la faptul că ea era fiica lui Valentine.

Erau zile în care-şi dorea să-l fi ucis când avusese prilejul, altele în care-şi dorea ca el să fi fost încă în viaţă, întrucât ar fi vrut să-l întrebe multe. O iubise pe mama ei? Ştiuse cine era Hester? De ce ţinuse atât de mult la Katherine şi nu-i păsase de celălalt copil al lui?

Uneori uşa se deschidea violent şi soldaţii veneau s-o ia şi s-o ducă în Camera Memoriei, unde o aşteptau Sathya, Popjoy şi chestia aceea care fusese Anna Fang. O fotografie uriaşă, urâtă, cu chipul lui Hester fusese adăugată celorlalte portrete de pe pereţii încăperii mnemonice, totuşi Sathya părea să creadă că era utilă şi prezenţa lui Hester în persoană acolo, în vreme ce ea îi repeta cu răbdare Stalkerului impasibil poveşti despre viaţa Armei Fang. Mânia faţă de Hester părea să i se fi stins, ca şi cum o parte din ea şi-ar fi dat seama că fata aceasta subnutrită, cu chipul sluţit, nu putea fi cu adevărat asasina nemiloasă din Londra pe care şi-o închipuise. La rândul ei, Hester începea să înţeleagă treptat tot mai multe despre Sathya şi de ce era atât de hotărâtă s-o readucă la viaţă pe aviatoarea moartă.

•••

Sathya se născuse pe pământul gol, într-o tabără de squatteri[4] ce trăiau în grote cu perdele în loc de uşi. Bordeiele fuseseră săpate în peretele unui vechi şanţ lăsat de şenile, undeva în sudul brăzdat de oraşe al Indiei. În sezonul uscat, familia ei era nevoită, la fiecare câteva luni, să-şi părăsească hruba şi să fugă pentru a nu fi striviţi sub şenilele vreunui oraş aflat în trecere, Chidanagaram, Gutak sau Juggernautpur[5]. Când începeau ploile, lumea dispărea, topită în nămolul de sub tălpile

[4] Rezidenţi ilegali ce ocupă un spaţiu părăsit/neocupat fără a plăti chirie, a-l cumpăra ori a avea alt drept legal de a locui acolo. (n.tr.).

lor goale. Toţi vorbeau despre ziua în care se vor muta într-o aşezare statică din munţi, dar pe măsură ce creştea, Sathya începea să înţeleagă că în realitate călătoria aceea nu va avea loc niciodată. Simpla luptă pentru supravieţuire îi consuma tot timpul şi toată energia.

Apoi sosise nava aeriană. Era o aeronavă roşie, pilotată de o aviatoare înaltă, cu suflet bun, frumoasă, care făcuse o escală pentru reparaţii în drum spre nord după o misiune în insula Palau Pinang. Copiii din tabără se adunaseră în jurul ei, fascinaţi, ascultând avizi poveşti despre activitatea Ligii Antitracţiune. Anna Fang scufundase singură un întreg oraş-plutitor ce ameninţa să atace Cele O Sută de Insule. Purtase bătălii cu cercetaşii-aerului din Paris şi Cittàmotore şi amplasase bombe devastatoare în sălile motoarelor din alte oraşe flămânde.

Retrasă timid în spatele mulţimii, Sathya văzuse pentru prima oară că nu trebuia să-şi trăiască tot restul vieţii ca un vierme. Putea să lupte şi ea.

O săptămână mai târziu, aflată în zbor la bordul lui *Jenny Haniver,* undeva la jumătatea drumului spre Tienjing, capitala Ligii, domnişoara Fang auzi zgomote în cală şi o găsi pe Sathya ghemuită printre obiectele depozitate acolo. Fiindu-i milă de fată, Anna îi plăti studiile pentru a fi pregătită ca aviator al Ligii. Sathya munci din greu, învăţă bine şi deveni repede comandantul unei escadrile din Flota Aeriană a Nordului. În fiecare lună, îşi trimitea trei sferturi din soldă în sud pentru a-şi ajuta familia, dar rareori se gândea la cei rămaşi acasă. Liga reprezenta acum familia ei, iar Anna Fang îi era mamă, soră şi prietenă bună şi înţeleaptă.

Şi cum răsplătise Sathya toată bunătatea aceea? Se căţărase împreună cu un comando al Furtunii Verzi până la peşterile de gheaţă de pe Muntele Zhan Shan, unde Liga îşi înmormânta marii războinici, şi furase trupul îngheţat al aviatoarei. Apoi o adusese aici, în Cuibul Tâlharilor, şi-l lăsase pe Popjoy să-şi pună în aplicare asupra sa alchimia lui oribilă. Hester nu se putea împiedica să simtă tot mai multă milă faţă de Sathya când o vedea cum se străduieşte să-i smulgă Stalkerului amintiri

[5] Joc de cuvinte, „Juggernaut” (de la sanscritul *Jagannātha* – „stăpânul lumii”, unul dintre numele zeului Krishna în poemele epice indiene antice) semnifică o forţă nemiloasă, distructivă, de neoprit, colos, dar este şi marca unui camion de mare tonaj. (n.tr.).

inexistente. *Eu nu sunt Anna Fang,* insista mereu şi mereu chestia aia sinistră, cu o voce uscată şi tăioasă ca iarba de pe dunele de nisip. Uneori se înfuria şi erau nevoiţi să plece. La un moment dat au trecut câteva zile fără nicio şedinţă şi mai târziu Hester află că Stalkerul omorâse un gardian şi încercase să evadeze din Cameră.

În una dintre zilele bune, când creatura părea mai abordabilă, coborâră împreună, tot grupul, printr-un coridor blindat ce ducea de la Camera Memoriei la hangarul unde fusese andocată *Jenny Haniver.* Înghesuită în spaţiul strâmt al nacelei, Hester fu obligată să reconstituie tot ce-şi putea aminti din cele două scurte călătorii făcute împreună cu aviatoarea, iar Sathya relată din nou povestea veche despre cum Anna îşi construise aeronava, şterpelind piesă cu piesă din magazia de vechituri din Arkangel, unde muncea ca sclavă, asamblând-o pe *Jenny* în secret, sub nasul brutei care-i era stăpân.

Stalkerul îşi aţinti asupra ei ochii reci, verzi, şi şopti:

— Nu sunt Anna Fang. Pierdem timpul. M-ai construit ca să conduc Furtuna Verde, nu să lâncezesc aici. Vreau să distrug oraşe.

•••

Într-o noapte, Sathya intră singură în celula lui Hester. Expresia speriată, rătăcită, chinuită de pe chipul femeii era mai intensă ca oricând şi avea sub ochi cearcăne vineţii. Îşi muşcase unghiile până la sânge. În clipa când se ridică să-şi întâmpine vizitatoarea, lui Hester îi trecu fulgerător prin minte o idee ciudată: „Ea este într-o închisoare pe care *şi-a făcut-o* singură”.

— Vino, rosti scurt Sathya.

O conduse pe Hester prin tuneluri în care domnea bezna, până la un laborator ticsit cu stative pline de eprubete. Doctorul Popjoy stătea aplecat la un banc de lucru. Capul chel îi strălucea în lumina unei lămpi cu argon în timp ce meşterea la o maşinărie delicată. Sathya fu nevoită să-l strige pe nume de câteva ori, până când el mormăi, mai făcu nişte ajustări şi catadicsi să se îndepărteze de munca lui.

— Doctore, vreau ca Hester să vadă totul, zise Sathya.

Popjoy îşi aţinti privirea asupra fetei şi ochii lui roz clipiră a mirare.

— Sunteţi sigură că este un lucru înţelept? Dacă s-ar afla... Dar presupun că domnişoara Shaw nu va pleca vie de aici, nu-i aşa? Cel puţin nu în înţelesul convenţional!

Scoase apoi nişte sunete fornăite, ce puteau fi interpretate ca râsete, şi le făcu semn celor două vizitatoare să înainteze. Urmând-o pe Sathya printre bancurile de lucru, Hester văzu că Popjoy avea în faţă un creier de Stalker.

— O maşinărie remarcabilă, nu, draga mea? exclamă el cu mândrie. Bineînţeles, are nevoie de un cadavru pe care să-l infesteze. Deocamdată, aşa cum zace aici, nu-i decât o jucărie inteligentă, dar stai să-l bag într-un trup ţeapăn! Un pumn de substanţe chimice, un pic de electricitate şi... *bingo*!

Porni să danseze agil prin laborator, printre stative cu retorte de sticlă, carne moartă pusă în borcane şi bucăţi de Stalker pe jumătate asamblate. Pe un stand în formă de T se afla cocoţată o pasăre mare, moartă, ce-i privea pe vizitatori cu ochi verzi strălucitori. Când Popjoy întinse mâna spre ea, îşi întinse aripile zdrenţuite şi deschise ciocul.

— După cum vedeţi, zise Inginerul, mângâind-o, nu mă limitez la a învia fiinţe omeneşti. Păsări-Stalker prototip se rotesc deja pe cerul de deasupra bazei noastre, dar am şi alte idei – o pisică-Stalker, poate şi o balenă-Stalker ce-ar putea plasa explozibil sub un oraş-plutitor. Între timp, am făcut mari progrese în domeniul învierii oamenilor...

Hester îi aruncă o uitătură Sathyei, dar femeia n-o privea, mulţumindu-se să-l urmeze pe Popjoy către o uşă aflată în spatele încăperii. Era prevăzută cu încuietoare magnetică asemănătoare celor de pe uşa Camerei Memoriei. Degetele lungi ale Inginerului alergară ca nişte picioare de păianjen peste tastele de culoarea fildeşului şi introduseră un cod. Dispozitivul de blocare zumzăi, iar uşa se deschise către o peşteră de gheaţă unde statui ciudate aşteptau sub huse de plastic.

— Vedeţi voi, vechilor constructori de Stalkeri le lipsea darul imaginaţiei, explică Popjoy în timp ce se agita cu răsuflarea întretăiată prin camera de congelare încăpătoare, dezvelindu-şi creaţiile. Faptul că un Stalker are nevoie de un sistem nervos şi de un creier omenesc nu-nseamnă că el trebuie neapărat să fie limitat la o formă umană. De ce să se mulţumească doar cu două braţe şi cu două picioare? De ce doar doi ochi? De ce să mai aibă gură? N-ar face decât să-l încurce. Ăştia nu mănâncă,

nici nu i-am construit ca să poată purta o conversaţie plină de spirit...

Odată îndepărtate foliile de plastic îngheţate, apărură centauri blindaţi cu plăci de oţel, având douăzeci de braţe şi şenile în loc de picioare, Stalkeri-păianjeni cu picioare terminate prin gheare şi turele cu mitraliere în burţi, Stalkeri cu ochi suplimentari în abdomene. Pe o placă aproape de intrare zăcea ceva neterminat, făcut din cadavrul bietului Widgery Blinkoe.

Hester duse mâna la gură, simţind că i se pune un nod în gât.

— E individul care m-a drogat pe Arkangel!

— Era doar un agent plătit, zise Sathya. Ştia prea multe. Am pus să fie lichidat în noaptea în care te-a adus aici.

— Şi dacă toate nevestele lui vin după el?

— Tu ai veni să-l cauţi pe Blinkoe, dacă ai fi nevasta lui? întrebă Sathya.

Nici măcar nu se uita la spionul mort; privirea îi era aţintită asupra celorlalţi Stalkeri şi a lui Popjoy.

— În fine..., zise Popjoy vioi, trăgând înapoi husele peste Stalkerii ţepeni. Mai bine ieşiţi înainte ca băieţii ăştia să se supra-încălzească. Există un mic risc de a se descompune înainte de a învia.

Hester rămăsese încremenită, incapabilă să se mişte, dar Sathya o trase înapoi în laborator în timp ce rostea:

— Mulţumesc, doctore Popjoy, totul a fost foarte interesant.

— Cu plăcere, scumpa mea doamnă, replică Inginerul schiţând o înclinare galantă. Cu mare plăcere întotdeauna. Şi sunt sigur că-n curând vom găsi un mod de a restaura memoria Annei, prietena dumneavoastră... La revedere! Iar dumitale, domnişoară Shaw, adio! Abia aştept să lucrez cu dumneata după ce vei fi executată.

Ieşiră din laborator, coborâră printr-un tunel scurt şi deschiseră o uşă către o pasarelă ruginită suspendată pe peretele abrupt al falezei. Vântul se năpustea vuind în jos peste gheaţa de pe culme. Hester încercă să-şi dea seama din ce direcţie bate, dar i se făcu rău şi fu nevoită să se aplece peste balustradă ca să vomite.

— M-ai întrebat de ce Furtuna Verde mă sprijină în ceea ce fac aici, zise Sathya. Acum ai aflat. De fapt, nu-i interesează Anna. Vor ca Popjoy să le construiască o armată de Stalkeri, cu care să

acapareze puterea în interiorul Ligii şi să pornească război împotriva oraşelor.

Hester îşi şterse gura şi privi în jos spre vălmăşagul limbilor albe de spumă ce se prelingeau prin spaţiile înguste dintre stânci.

— De ce-mi spui asta? întrebă ea.

— Fiindcă vreau să ştii. Fiindcă, atunci când bombele vor începe să cadă şi Stalkerii Furtunii Verzi vor fi dezlănţuiţi, vreau ca cineva să ştie că nu-i vina mea. Am făcut totul pentru Anna. Numai pentru ea.

— Dar Anna ar fi detestat toate astea. N-ar fi vrut război.

Sathya clătină din cap cu tristeţe.

— Anna credea că nu trebuie să atacăm oraşele decât dacă ne atacă ele. N-a agreat niciodată ideea că locuitorii oraşelor ar fi toţi barbari; spunea că ei sunt doar greşit îndrumaţi. Am crezut că după ce îşi va reveni, ne va arăta tuturor o cale nouă, ceva mai puternic decât vechea Ligă şi nu atât de feroce ca Furtuna Verde. Dar Furtuna devine tot mai puternică pe zi ce trece, noii ei Stalkeri sunt aproape gata, iar Anna e tot pierdută...

Hester simţi cum chipul i se schimonoseşte într-un zâmbet sarcastic şi se întoarse repede înainte ca Sathya să-l observe. Accepta greu faptul că aceste scrupule morale veneau din partea cuiva care-l ucisese pe bătrânul Blinkoe fără să clipească. În acelaşi timp însă vedea că avea o oportunitate. Îndoielile Sathyei erau ca o bară ce se clătina în gratiile ferestrei unei închisori; o slăbiciune pe care ar fi putut s-o exploateze.

— Ar trebui să avertizezi Liga. Trimite un mesager la Consiliul Superior şi spune-le ce fac aici prietenii tăi.

— Nu pot, rosti Sathya. Dacă ar afla, Furtuna m-ar ucide.

Hester continuă să privească spre marea de dedesubt, simţind pe buze stropii săraţi.

— Ce-ar fi dacă ar evada un prizonier? întrebă ea. Nu te-ar putea acuza nimeni pentru asta, nu-i aşa? Dacă un prizonier care ştie ce se petrece aici ar scăpa, ar fura o aeronavă şi ar zbura cu ea, n-ar fi nicidecum vina ta.

Sathya ridică dintr-odată ochii şi Hester se simţi tremurând la perspectiva bruscă de a evada. Ar putea scăpa de aici! Ar mai fi vreme să-l salveze pe Tom. Se simţi mândră de modul cum

profita de nefericirea Sathyei; i se păru că face ceva inteligent, nemilos, vrednic de fiica lui Valentine.

— Lasă-mă să evadez şi s-o iau pe *Jenny Haniver.* Voi zbura spre teritoriul Ligii. Voi găsi pe cineva de încredere, de pildă căpitanul Khora. El va aduce aici nave de război şi va cuceri baza. Noile creaturi ale lui Popjoy vor fi aruncate în mare înainte de a putea fi utilizabile.

Ochii Sathyei străluciră, de parcă şi l-ar fi închipuit deja pe chipeşul aviator african sărind din nacela navei sale Achebe 9000 ca s-o ajute să scape din capcana pe care singură şi-o făurise. Apoi însă clătină din cap.

— Nu pot, spuse ea. Dacă ar vedea-o pe Anna în starea în care se află acum, Khora probabil că n-ar înţelege. Nu pot permite nimănui să pericliteze munca mea cu ea. Suntem atât de aproape... O simt uneori cum se uită la mine din spatele măştii aceleia... Şi oricum, nu te pot lăsa să pleci. Ai ajutat la uciderea ei.

— Nu mai crezi asta, rosti Hester. Te-ai convins că nu-i adevărat. Altfel m-ai fi ucis deja.

Două lacrimi pe obrajii Sathyei luciră argintiu pe fondul întunecat al tenului.

— Nu ştiu, zise ea. Mă-ndoiesc. Dar sunt atâtea lucruri de care mă-ndoiesc...

O îmbrăţişă pe neaşteptate pe Hester, trăgându-i faţa şi apăsând-o pe umărul aspru, rigid, al tunicii ei.

— Îmi face bine să am pe cineva cu care să vorbesc. N-o să te ucid. Când Anna va fi mai bine, îmi va putea spune personal dacă moartea ei ţi se datorează în vreun fel. Trebuie să rămâi aici până când Anna va fi mai bine.

Capitolul 26: Lumea văzută de sus

Dacă ai putea privi lumea de sus, de undeva dintr-un loc aflat mult deasupra ei, dacă ai fi, de pildă, un zeu ori o fantomă ce-ar bântui una dintre vechile platforme militare americane ce încă plutesc pe orbite la mare înălţime deasupra polului, Pustiurile de Gheaţă ar părea la început tot atât de albe ca pereţii celulei lui Hester; o albeaţă întinsă peste coroana sărmanului Pământ

asemenea unei cataracte ce ar acoperi un ochi albastru. Dar dacă priveşti mai de aproape, vei vedea că există lucruri ce se mişcă pe fundalul alb. Vezi punctul acela minuscul la vest de Groenlanda? Este Anchorage, precedat de un evantai de sănii de explorare ce aleargă înaintea sa, slalomând printre munţi presăraţi cu gheţari şi de-a curmezişul unor banchize necartografiate. Anchorage şerpuieşte cu grijă, dar nu prea încet, deoarece toată lumea de la bordul său păstrează amintirea parazitului care l-a răpit pe bietul Tom şi a spaimei că şi alţii ar putea ţâşni prin gheaţă în orice clipă. În districtul motoarelor sunt acum dispuse gărzi, iar patrulele inspectează cala în fiecare dimineaţă, căutând vizitatori nepoftiţi.

Ceea ce nimeni dintre cei aflaţi la bord nu bănuieşte, desigur, e faptul că adevărata primejdie nu vine de dedesubt, ci din partea altui punctuleţ (mai mare, mai întunecat) ce se târăşte spre ei dinspre răsărit, cu tălpicile ridicate şi cu şenilele ce-i poartă masa enormă peste suprafaţa neregulată a Groenlandei, muşcând gheaţa. E Arkangel. În măruntaiele lui sunt făcute bucăţele Wolverinehampton şi încă trei orăşele-balenieră, în vreme ce undeva în adâncurile Miezului, în biroul decorat cu panouri de fildeş al Direktorului, Piotr Masgard îşi îndeamnă tatăl să mărească viteza oraşului.

— Viteza costă bani, fiule, rosteşte Direktorul, mângâindu-şi barba. L-am prins pe Wolverinehampton. Nu sunt sigur că merită să gonim ca nebunii spre vest după Anchorage. S-ar putea să nu-l prindem niciodată. Ar putea fi doar o păcăleală. Mi s-a spus că fata care ţi-a dezvăluit cursul lui a şters-o.

Piotr Masgard ridică din umeri.

— Păsărelele care-mi şoptesc informaţii îşi iau adesea zborul înainte ca noi să prindem prada. Dar în acest caz presimt c-o vom revedea. Se va-ntoarce să-şi încaseze aurul prădătorului. Piotr loveşte puternic cu pumnul în biroul tatălui său. Trebuie neapărat să punem gheara pe el, tată! Aici nu vorbim despre vreun târguşor-balenieră prăpădit. E Anchorage! Bogăţiile din Palatul de Iarnă al familiei Rasmussen! Şi motoarele lor! Am verificat informaţiile. Se pare că ar fi de douăzeci de ori mai eficiente decât orice altceva se mişcă azi pe gheaţă.

— Asta-i adevărat, admite tatăl. Familia Scabious a păstrat totdeauna secretul fabricării lor. Probabil de teamă că vreun prădător ar putea pune mâna pe el.

— Ei bine, acum *chiar* un prădător îl va avea! exclamă Masgard triumfător. *Noi*! Închipuie-ţi că în curând Søren Scabious ar putea lucra pentru noi! Ne-ar putea reproiecta motoarele, aşa încât să consumăm de două ori mai puţin combustibil şi să prindem de două ori mai multe prăzi.

— Bine, încuviinţează tatăl oftând.

— N-o să-ţi pară rău, tată. Mai rămânem o săptămână pe direcţia asta. Apoi îmi iau Vânătorii şi-l găsim pe Anchorage.

Şi iarăşi, dac-ai fi o stafie, plutind sus pe orbită, printre hârtii, pixuri, pahare de plastic şi astronauţi congelaţi, toate rotindu-se necontenit în vid imponderabil, ai putea folosi instrumentele vechii staţii spaţiale pentru a pătrunde cu privirea, prin apă, în adâncul mării, până în încăperile ascunse ale oraşului Grimsby, unde Unchiul urmăreşte pe cel mai mare dintre ecranele sale cum *Viermele cu Şurub* iese din hangarul „melcilor”, cu Caul la comenzi şi Skewer drept echipaj, ducându-l pe Tom Natsworthy spre Cuibul Tâlharilor.

— Măreşte imaginea, băiete! Zoom! se răsteşte Unchiul, savurând sclipirea luminilor de navigaţie ale „melcului” ce se pierd în întunecimea subacvatică.

Aşezat lângă el la comenzile camerei video, Gargle măreşte ascultător imaginea. Unchiul îl bate uşor cu palma pe cap, netezindu-i părul zburlit. E băiat bun şi-i va fi de folos aici sus, îl va ajuta la arhive şi la ecrane. Uneori se gândeşte că de ăştia îi place cel mai mult, de cei mici, neajutoraţi şi prostănaci, ca Gargle. Cel puţin ei nu-i fac probleme. Nu acelaşi lucru se poate spune despre băieţii retraşi, ciudaţi, cum e Caul, care-n ultima vreme a-nceput să manifeste urâtele simptome ale conştiinţei, şi nici despre cei duri, ambiţioşi, ca Skewer, care trebuie urmăriţi cu mare atenţie în caz că-ntr-o zi le-ar veni ideea să se ridice împotriva lui, a Unchiului, aplicând îndemânarea şi viclenia pe care le-au învăţat chiar de la el.

— A plecat, Unchiule, zice Gargle. Crezi că vor reuşi? Crezi că Uscatul o va scoate la capăt?

— Cui îi pasă? răspunde Unchiul râzând în barbă. Noi tot câştigăm, orice-ar fi, băiete. E drept că nu ştiu atât cât aş vrea despre ce se petrece în Cuib, dar în rapoartele lui Wrasse am găsit unele indicii. Lucruri mărunte, dar care, puse cap la cap de un om genial ca mine, se leagă. Un Inginer din Londra... Sicriul adus din Shan Guo, ambalat în gheaţă... Fata aceea, Sathya,

jelindu-şi biata prietenă moartă. E la mintea cocoşului, dragul meu Gargle.

Gargle cască la el nişte ochi mari, rotunzi, nepricepând nimic.

— Şi atunci... Tom?

— Nu-ţi face probleme, băiete, rosteşte Unchiul ciufulindu-l din nou. L-am trimis acolo pe Uscat doar ca să abat atenţia Furtunii Verzi.

— De la ce să-i abaţi atenţia, Unchiule?

— Vei vedea, băiete, vei vedea.

Capitolul 27: Scara

Băieţii Pierduţi îşi stabiliseră o bază de urmărire în apropierea laturii estice a Cuibului Tâlharilor, într-un loc unde faleza neagră cobora abrupt în apa adâncă de şaptezeci de metri. Una dintre aeronavele lui Loki cel Roşu, avariată în bătălia cu Furtuna Verde, se scufundase acolo şi în spaţiul format din lonjeroanele ei acoperite de scoici, trei „melci" andocaseră laolaltă pentru a înjgheba un simulacru de bază, împletindu-şi toţi picioarele lungi în jurul corpurilor celorlalţi, asemenea homarilor într-un coş. *Viermele cu Şurub* se strecură uşor între ei şi o ecluză pneumatică de pe pântecele său se cuplă cu sasul de pe acoperişul „melcului" din mijloc, *Fantoma unui Purice.*

— Deci ăsta-i noul recrut al Unchiului? întrebă un tânăr înalt care aştepta în uşa sasului, în timp ce Caul, Skewer şi Tom pătrundeau în aerul stătut cu iz de mucegai.

Era cel mai vârstnic membru al bandei Unchiului din câţi văzuse Tom până atunci şi-l măsura din cap până-n picioare cu un zâmbet ciudat, condescendent, de parcă ar fi ştiut o glumă pe care Tom n-ar fi putut-o înţelege.

— Prietena lui e Hester Shaw, prizoniera din Cuibul Tâlharilor, începu Caul să explice.

— Da, da... Peştele-mesager al Unchiului a ajuns aici mult înaintea ta. Am aflat totul despre porumbeii ăştia. Misiune caritabilă, nu-i aşa?

Se întoarse şi porni de-a lungul unui culoar strâmt.

— Îl cheamă Wrasse, şopti Caul, urmându-l împreună cu Tom şi cu Skewer. E unul dintre primii.

— Primii la ce? întrebă Tom.

— Unul dintre primii pe care Unchiul i-a adus în Grimsby. Unul dintre conducători. Unchiul îl lasă să păstreze jumătate din orice pradă aduce acasă. E mâna lui dreaptă.

Mâna dreaptă a Unchiului îi conduse într-o cală ce fusese golită de încărcătură şi amenajată ca staţie de supraveghere. Alţi băieţi, toţi mai tineri decât Wrasse, dar mai vârstnici decât Skewer ori Caul, păşeau de colo-colo cu un aer plictisit sau şedeau aplecaţi peste consolele de comandă în penumbra albăstruie, urmărind un şir de ecrane rotunde ce ocupau un perete întreg. Încăperea era aglomerată. Caul nu pomenise niciodată ca atâţia băieţi să fie desemnaţi pentru o singură operaţiune. Oare de ce-o fi trimis Unchiul aşa mulţi, doar ca să spioneze? Şi oare de ce atâtea ecrane erau moarte?

— N-ai decât trei crabi care funcţionează! zise el. La bordul lui Anchorage noi aveam treizeci!

— Aici e altă treabă, băieţel de „melc”, nu-i ca mangleala de la orăşeni fraieri! îl repezi Wrasse. Cei din Furtuna Verde sunt nişte duri. Paznici şi arme peste tot, non-stop. Singura cale de acces pentru o cameră-crab e să urce printr-o ţeavă de canalizare ce duce la nişte toalete abandonate din partea de vest. Am reuşit să băgăm trei camere pe-acolo şi să le introducem în conductele de încălzire, dar Uscaţii au auzit zgomote şi au devenit curioşi, aşa că nu prea le putem mişca şi nici nu-ncercăm să mai introducem altele. Nici pe astea trei n-am fi reuşit să le plasăm, dacă Unchiul nu ne-ar fi trimis ultimele modele: chestii telecomandate, fără cabluri de târât după ele. Şi mai au în plus câteva dotări speciale.

Din nou zâmbetul acela. Caul aruncă o privire şirului lung de ecrane. Teancuri de note zăceau printre ceşti de cafea abandonate, printuri de orare, programe de schimburi şi tipare de lucru ale santinelelor Furtunii Verzi. Îi atrase atenţia un set de butoane mari, roşii, fiecare protejat de propriul capac de plasticlă.

— La ce servesc astea? se interesă el.

— Nu-i treaba ta, făcu Wrasse.

— Ce crezi că se petrece acolo sus? întrebă Skewer.

Wrasse ridică din umeri, trecând de pe un canal pe altul.

— Habar n-am. N-am reuşit să pătrundem deloc în locurile care-l interesează cel mai mult pe Unchiul: laboratorul şi

Camera Memoriei. Putem trage cu urechea în hangarul principal, dar nu putem înţelege totdeauna despre ce-i vorba. Ei nu vorbesc nordica ori engleza ca toată lumea. Turuie încontinuu în aersperanto şi-ntr-o grămadă de limbi răsăritene ciudate. Fata asta-i şefa lor. (Un cap brunet apăru pe tot ecranul, filmat dintr-un unghi nepotrivit, prin grilajul înceţoşat al unui ventilator din tavanul biroului. Figura îi amintea puţin lui Tom de fata care fusese atât de nepoliticoasă cu el în Batmunkh Gompa.) E nebună. Vorbeşte întruna despre un ştiu ce prietenă moartă de-a ei, ca şi când ar fi încă vie. Unchiul era foarte interesat de ea. Pe urmă mai e şi acest personaj fermecător...

Lui Tom i se tăie respiraţia. Pe ecranul spre care arăta Wrasse se vedea cineva ghemuit pe podeaua unei încăperi adânci care semăna cu un puţ. Imaginea era atât de nedesluşită şi de întunecată, încât, dacă o priveai prea mult, silueta înceta să arate ca o persoană şi se dizolva într-o masă indistinctă de forme abstracte, dar Tom n-avu nevoie să se uite prea mult la ea.

— Acolo-i Hester! strigă el.

Băieţii Pierduţi rânjeau, chicoteau şi-şi dădeau coate unul altuia. Văzuseră deja chipul fetei pe ecranele lor şi li se părea o glumă bună că cineva ar fi putut-o iubi.

— Trebuie s-ajung la ea, zise Tom, aplecându-se mai aproape, dorindu-şi să poată ajunge la Hester prin sticla ecranului şi s-o atingă, doar ca să-i dea de veste că era acolo.

— Sigur că vei ajunge, zise Wrasse. Îl luă de braţ pe Tom şi-l trase după el printr-o uşă de siguranţă într-un compartiment mic cu pereţii plini de rasteluri cu arme automate, săbii şi lănci. Suntem pregătiţi. Unchiul ne-a dat toate instrucţiunile. Avem planurile gata făcute. Luă un pistol mic cu gaze şi i-l dădu lui Tom, apoi un dispozitiv metalic micuţ. Şperaclu, zise el.

În spatele lui, în sala de operaţiuni, Tom auzea rumoarea crescândă a unei activităţi intense. Acum nimeni nu mai părea plictisit; prin uşa întredeschisă vedea băieţi alergând încolo şi-ncoace cu hârtii şi carnete, probând căşti sau acţionând comutatoarele de pe şiruri nesfârşite de comenzi ale camerelor video.

— Doar nu mă trimiteţi acum înăuntru? întrebă el. Nu chiar acum...

Se aşteptase să aibă timp să se pregătească; poate să afle un rezumat despre ce ştiau Băieţii Pierduţi cu privire la dispunerea încăperilor din Cuibul Tâlharilor. Nu-şi închipuise că va fi obligat să intre-n acţiune imediat ce va ajunge aici.

Dar Wrasse îl luă din nou de braţ şi-l împinse, prin sala de operaţiuni, înapoi în labirintul de coridoare.

— Niciun moment nu-i mai bun decât cel prezent, spuse el.

•••

O scară veche de fier cobora în zigzag pe partea de vest a Cuibului Tâlharilor, iar la baza ei un ponton metalic ieşea în afară, ferit de valuri prin pintenii unor stânci lungi. Pe vremuri, în zilele piraţilor, slujea navelor de aprovizionare care acostau în spate, dar nu mai avea nicio utilizare de când Cuibul fusese cucerit de Furtuna Verde şi deja pontonul era ros de rugină şi de mişcarea neobosită a mării.

Viermele cu Şurub ieşi la suprafaţă în umbra lui, exact în clipa în care soarele apunea într-un nor gros de ceaţă. Vântul se oprise aproape de tot, totuşi resacul era încă foarte puternic şi valurile se spărgeau de carapacea „melcului” în timp ce graiferele lui magnetice luau contact cu pontonul.

Tom privi în sus, prin hublourile ude, spre luminile din clădirile ce se înălţau deasupra lui, şi simţi că i se face rău. Pe drum, venind din Grimsby, îşi repetase întruna că totul va fi bine, dar aici, în adâncul mării de sub ponton, nu mai credea că va putea pătrunde în această fortăreaţă a Furtunii Verzi, cu atât mai puţin că va ieşi împreună cu Hester.

Ar fi dorit ca măcar Caul să fie cu el, dar *Viermele* era pilotat de Wrasse însuşi, care-l obligase pe Caul să rămână la bordul *Fantomei unui Purice.*

— Noroc! îi spusese Caul în timp ce-l îmbrăţişa în ecluza pneumatică.

Tom îşi dădea seama abia acum de cât noroc va avea realmente nevoie.

— Scara duce la o uşă aflată cam la treizeci de metri mai sus, zise Wrasse. Nu-i păzită, fiindcă nu se-aşteaptă să fie atacaţi dinspre mare. O vei găsi încuiată, dar nu va fi o problemă s-o deschizi cu sculele noastre. Ai şperaclul?

Tom se bătu cu mâna pe buzunarul hainei. Un alt brizant ridică şi răsuci *Viermele.*

— Ei bine... zise el nervos, întrebându-se dacă era prea târziu să dea înapoi.

— Te voi aştepta exact aici, promise Wrasse zâmbind suspicios.

Tom şi-ar fi dorit să poată avea încredere în el.

Urcă repede scara interioară a *Viermelui,* încercând să se gândească doar la Hester, deoarece ştia că, dacă s-ar fi gândit o singură clipă la soldaţii şi la armamentul aflat în fortăreaţa de deasupra, ar fi intrat în panică. În momentul în care deschise chepengul, un val se sparse de *Viermele cu Şurub,* udându-l pe Tom cu apă rece ca gheaţa; apoi se trezi în beznă, înconjurat de aerul rece şi de zgomotul mării. Îşi făcu loc printre barele de sub ponton în timp ce-l lovi alt val, apoi, bâjbâind, se căţără până ajunse deasupra. Era ud leoarcă şi începuse să tremure. Pe când fugea spre scara de pe stâncă, pontonul trepida sub el atât de puternic, încât i se făcu teamă că va fi aruncat în mare.

Se căţără repede, bucuros că se poate încălzi. Deasupra lui, păsările se roteau în lumina amurgului; mişcarea lor îl ameţea. „Gândeşte-te la Hester", se îndemna singur, dar nici măcar amintirea celor mai frumoase clipe alături de ea nu-i putea alunga frica. Încercă să nu se mai gândească la nimic, îşi spuse că are o treabă de făcut, însă mintea-i era năpădită de gânduri. Era o misiune sinucigaşă. Unchiul nu făcea decât să-l folosească. Povestea cu spionul de care ar fi avut nevoie în Cuib nu era în întregime adevărată, ştia sigur asta. Cât despre postul de urmărire, cu armamentul său... văzuse cât de şocat păruse Caul atunci când le văzuse. I se întinsese o cursă. Nu era decât un pion într-un joc ale cărui reguli nu le putea pătrunde. Poate că ar trebui pur şi simplu să se predea Furtunii Verzi, să strige după santinele şi să se dea pe mâna lor. Poate nu erau chiar atât de răi cum spuneau toţi şi cel puţin ar fi avut o şansă s-o vadă pe Hester...

O formă neagră se abătu asupra lui din lumina crepusculară. Îşi ridică braţele să se apere şi-şi întoarse faţa, închizând strâns ochii. Auzi un ţipăt răguşit şi simţi cum un clonţ îl loveşte în cap; o pocnitură ascuţită, dureroasă, ca o izbitură de ciocan. O zbatere şi o fluturare de aripi, apoi nimic. Ridică ochii şi privi în jur. Auzise despre asta: păsări de mare ce atacau pe oricine se apropia de cuiburile lor. În înălţimile de deasupra, mii de

pescăruşi se roteau în întunericul ce se lăsa. Urcă grăbit treptele, nădăjduind că n-aveau toţi aceeaşi intenţie.

Reuşise să urce încă o porţiune când pasărea se aruncă iarăşi asupra lui, izbindu-l dintr-o parte cu un ţipăt prelung, gutural. De data asta o văzu mai bine: avea aripi largi, zdrenţuite, ca o mantie sfâşiată, şi ochi cu sclipiri verzi deasupra pliscului deschis. O lovi cu pumnul şi cu antebraţul şi o alungă. În vreme ce urcă în viteză, simţi durerea şi, privind în jos, văzu cum sângele îi curge din trei răni adânci de pe mână. Ce fel de pasăre era? Ghearele ei îi străpunseseră cu uşurinţă mănuşile de piele cele mai bune!

Alt ţipăt, ascuţit, suficient de aproape încât să-l poată auzi prin larma păsărilor de deasupra. Aripi fluturară în jurul capului său şi un vălmăşag de pene îi zgârie faţa şi scalpul. Simţi un miros chimic, iar de acum observă că luciul verde din ochii păsării nu era reflexia luminilor de deasupra. Scoase arma pe care i-o dăduse Wrasse şi lovi cu ea. Creatura îşi luă zborul contra vântului, dar o clipă mai târziu alte gheare îi zgâriau creştetul; era atacat de alte două păsări.

Porni să gonească în sus, tot mai rapid, cu păsările – *dacă* erau păsări – cârâind strident şi fâlfâind în jurul lui, uneori întinzându-se pentru a-l izbi în cap sau în ceafă. Erau doar două – celelalte îşi vedeau de treaba lor, zburând în cerc peste vârful insulei. Doar două, însă mai mult decât suficient. Scurte sclipiri luminoase ţâşneau din ghearele ascuţite ca briciul şi din ciocurile metalice ce-l loveau; aripile fluturau şi plesneau ca nişte flamuri în bătaia vântului.

— Ajutor! strigă el inutil. Plecaţi! Plecaţi!

Se gândi să fugă înapoi în siguranţa „melcului” ce-l aştepta, dar când dădu să se întoarcă pentru a coborî, păsările tăbărâră asupra lui, iar uşa era de acum aproape, mai avea doar câteva trepte de urcat.

Se căţără cu greu, alunecând pe treptele acoperite de gheaţă, ţinându-şi sus mâinile protejate de mănuşile ferfeniţite, în încercarea de a-şi feri capul. Simţea cum i se scurg pe faţă dâre de sânge fierbinte. În ultimele raze de lumină ale zilei văzu uşa în faţa lui şi se repezi către ea, dar era prea ocupat să se ferească de clonţurile ascuţite ce-l împungeau şi de ghearele tăioase ce-l zgâriau ca să mai poată forţa încuietoarea. Deznădăjduit, ridică arma şi trase în sus. Ecoul pocniturii se lovi

de stânci, iar una dintre păsările cu ochi verzi se prăbuşi pe lângă el în valuri, lăsând în urmă o dâră prelungă de fum. Cealaltă se retrase, apoi se aruncă din nou spre el. Tom îşi feri faţa şi arma îi scăpă din mâinile pline de sânge, se lovi de balustradă şi căzu în întunericul de dedesubt.

Lama albă a fasciculului de lumină al unui reflector spintecă faleza, oprindu-se în el prin vârtejul de aripi şi umbre fluturând. Se lipi de uşă. O sirenă porni să urle, apoi încă una şi încă una, ecourile lor fiind amplificate de stânci.

— Wrasse! ţipă el. Caul! Ajutor!

Părea imposibil ca totul să fi mers atât de prost, atât de repede.

•••

O voce se auzi printre pârâituri în radioul *Viermelui cu Şurub.*

— L-au prins!

Calm, Wrasse încuviinţă din cap. Unchiul îi spusese că probabil aşa avea să se întâmple.

— Puneţi în mişcare camerele-crab, spuse el în radio. Avem doar câteva minute până-şi vor da seama că e singur.

Începu să apese butoane şi să învârtă comutatoare. Un sas se deschise în cocă, eliberând un balon de transport vechi şi uzat. În timp ce balonul se înălţa prin vălmăşagul de păsări şi conurile de lumină ale proiectoarelor din preajma vârfului insulei, magneţii *Viermelui* se desprinseră de ponton unul câte unul, iar submersibilul îşi strânse picioarele şi se scufundă în adânc ca o piatră.

•••

Uşa de metal se deschise scăldându-l pe Tom în lumină galbenă. Îi părea atât de bine să scape de păsări, încât fu aproape uşurat când gărzile îl înşfăcară. Îi legară mâinile la spate, îl apucară de picioarele ce-i tremurau şi unul dintre ei îi vârî sub bărbie gura unui automat Weltschmerz.

— Mulţumesc, repetă bâlbâindu-se. Îmi pare rău.

Gărzile îl târâră înăuntru, trântiră uşa şi-l aruncară pe podeaua rece. Îl luară apoi pe sus şi îl duseră de-a lungul unui coridor, în vreme ce din tavan se auzeau glasuri. Afară se lansau rachete. Vocile vorbeau aersperanto, cu accente din răsărit şi multe cuvinte în dialect pe care Tom nu le înţelegea.

— E singur? se auzi vocea unei femei, ciudat de familiară.

— Credem că da, comandante. Un (cuvânt neinteligibil) l-a găsit pe scară.

Femeia vorbi din nou. Tom nu desluşi cuvintele, dar probabil că întrebase cum ajunsese el aici, deoarece una dintre voci îi răspunse:

— Balon. Un balon de doi oameni. Bateriile noastre l-au doborât.

Se auzi ceva ce suna ca o înjurătură.

— De ce nu l-au văzut venind cei din turnurile de pază?

— Santinela a zis că a apărut pur şi simplu.

— N-a fost niciun balon, şopti Tom, confuz. Prizoniera, comandante...

— Ia să-l vedem...

— Îmi pare rău, murmură Tom, simţind gust de sânge.

Cineva îi băgă în ochi o lanternă, iar când putu deschide ochii din nou văzu că fata care semăna cu Sathya se apleca asupra lui, numai că nu doar semăna cu Sathya, ci chiar *era* ea.

— Salut! Mulţumesc. Îmi pare rău, şopti el.

Sathya îl privi cu atenţie printre dârele de sânge şi şuviţele de păr ud ce-i acopereau faţa şi deodată ochii i se măriră, apoi se îngustară şi o sclipire feroce luci în ei în clipa în care îl recunoscu.

•••

După câteva luni în care nu avuseseră ce să spioneze, Băieţii Pierduţi aveau acum prea multe. Se înghesuiau unii în alţii în faţa ecranelor, străduindu-se să desluşească ce făceau Uscaţii. Caul dădu din coate ca să ajungă în faţă şi-l zări pe Tom dus în grabă de o trupă de gărzi în uniforme albe, organizate ca o grămadă de rugby. Pe alt ecran se vedea biroul comandantei, gol, cu cina doar pe jumătate mâncată pe masa de lucru. Un al treilea ecran arăta aviatori ce se adunau lângă aeronavele lor într-un hangar încăpător, de parcă Furtuna Verde presupunea că apariţia lui Tom ar fi putut semnifica începutul unui atac. Celelalte ecrane erau întunecate. Zeci de crabi teleghidaţi fuseseră amplasaţi mai demult în aşteptare la gura de evacuare a canalizării Cuibului, iar acum Băieţii Pierduţi profitau de tevatura iscată de Tom pentru a saborda baza. Micuţele maşinării ieşiră roind dintr-o toaletă dezafectată, printr-o gură de aerisire, şi se răspândiră în conductele şi în coşurile de tiraj

ale bazei, trecând prin grilaje de securitate şi dezactivând senzorii, zgomotul lor fiind acoperit de vuietul sirenelor.

În mijlocul zarvei, Caul simţi cum „melcul” trepidează în momentul andocării *Viermelui.* O clipă mai târziu, Wrasse intră prin sasul pneumatic, părând încordat şi nervos. Începu să pună sacadat o serie de întrebări despre timpul de reacţie al Furtunii Verzi.

— Sunt rapizi, răspunse unul dintre băieţi.

— Mă bucur că nu pe mine m-a trimis Unchiul să-i zgândăr!

— Primele care-au dat alarma au fost un fel de păsări dresate care păzeau scara.

— Noi vom fi pregătiţi pentru ele.

Caul îl trase pe Wrasse de mâneca jachetei până când tânărul se întoarse spre el, sâcâit.

— Înţelegerea a fost că rămâi să-l aştepţi pe Tom! strigă Caul. Dacă evadează? Cum va putea fugi fără *Viermele cu Şurub*?

— Amicul tău a păţit-o, iubitor-de-Uscaţi ce eşti, zise Wrasse împingându-l cât colo. Nicio grijă. Totul merge exact aşa cum a planificat Unchiul.

•••

Se auzi o cheie în broască şi uşa se deschise cu o smucitură. Zgomotul o trezi pe Hester brusc. Se ridică în picioare, dar Sathya pătrunse în celulă cu paşi hotărâţi şi-i dădu un pumn ce o culcă din nou la pământ. După ea intrară mai mulţi soldaţi care târau o siluetă udă leoarcă, picurând de apă şi atârnând inertă. Hester nu-l recunoscu, nici măcar când Sathya îl apucă pe Tom de cap şi-i arătă chipul învineţit, cu sângele şiroind, însă văzu jacheta de piele, lungă, de aviator, şi se gândi: „Tom are o haină ca asta”, ceea ce o făcu să-l privească încă o dată, chiar dacă era cu neputinţă să fie el.

— Tom? şopti ea.

— Nu te preface că eşti surprinsă! ţipă Sathya. Vrei să mă faci să cred că nu-l aşteptai? De unde a ştiut că eşti aici? Ce plan aveaţi? Pentru cine lucraţi?

— Pentru nimeni! se apără Hester. Pentru nimeni!

Începu să plângă, în timp ce gărzile îl forţau pe Tom să stea în genunchi alături de ea. Tânărul venise s-o salveze şi părea speriat şi chinuit, însă cel mai rău dintre toate era că nici nu ştia ce făcuse ea: venise până aici ca să-ncerce s-o salveze, iar ea nu merita asta.

— Tom, suspină ea.

— Am avut încredere în tine! strigă Sathya. M-ai păcălit, la fel cum ai înşelat-o şi pe biata Anna, făcând pe nevinovata, făcându-mă să mă-ndoiesc de mine însămi, iar în tot acest timp îl aşteptai pe complicele tău. Care era planul vostru? Vă aşteaptă vreo navă? A avut Blinkoe vreo-nţelegere cu voi? Presupun că aveaţi de gând să-l răpiţi pe Popjoy şi să-l luaţi cu voi într-unul dintre oraşele voastre jegoase, aşa încât *ei* să se aleagă cu Stalkerii lui.

— Nu, nu, nu, nici vorbă, ai înţeles totul greşit, spuse Hester plângând.

Dar îşi dădea seama că nimic din ce-ar fi spus n-ar fi convins-o pe Sathya că apariţia bruscă a lui Tom nu făcea parte din vreun complot al Ligii Tracţioniste.

Cât despre Tom, era prea înfrigurat şi prea traumatizat ca să mai poată înţelege ceva din ceea ce se petrecea. Totuşi auzi glasul lui Hester, ridică privirea şi o văzu ghemuită lângă el. Uitase cât era de urâtă.

Sathya îl înşfăcă de păr şi-i apăsă capul în jos, dezgolindu-i ceafa. Auzi fâsâitul sabiei scoase din teacă, un huruit în conductele din plafon şi pe Hester strigându-l pe nume, apoi închise ochii.

•••

Pe ecranele Băieţilor Pierduţi, sabia scoasă luci ca o flacără albă. Vocea Sathyei avea un timbru metalic în radiourile crabilor, rostind lucruri nebuneşti despre comploturi şi trădări.

— Fă ceva! ţipă Caul.

— E doar un Uscat, îl avertiză Skewer pe un ton încă binevoitor. Lasă-l!

— Trebuie să-l ajutăm! O să moară!

Wrasse îl dădu pe Caul la o parte.

— Oricum trebuia să moară, prostule! strigă el. Ai crezut vreo clipă că Unchiul avea de gând să-l lase să plece, după ce a văzut atâtea? Chiar dac-ar fi reuşit s-o scoată pe fată de-acolo, aveam ordin să-i interoghez şi să-i execut. Rolul lui Tom era doar să creeze o diversiune.

— Dar de ce? protestă Caul. Doar ca să mai introduci câteva camere? Doar ca Unchiul să poată vedea ce-i în Camera Memoriei?

Wrasse îi dădu un pumn, azvârlindu-l în consola de comenzi.

— Unchiul şi-a dat seama acum câteva luni ce-i în Camera Memoriei. N-am băgat înăuntru nişte camere video simple, ci bombe. Le amplasăm pe poziţii, îi lăsăm câteva ore pe Uscaţi să se liniştească, apoi aruncăm totul în aer, intrăm şi dăm o lovitură adevărată.

Caul privi ecranele, simţind în gură gustul sângelui ce-i curgea din nas. Ceilalţi băieţi se fereau de el, de parcă se temeau să nu se molipsească de grija faţă de Uscaţi ca de un fel de gripă. Se prinse de consola de bord încercând să se ridice şi văzu chiar lângă degetele lui seria de butoane roşii cu capace de protecţie. Se uită o clipă la ele. Până atunci nu mai văzuse niciodată asemenea comenzi, dar putea ghici la ce foloseau.

— Nu! strigă cineva. Nu încă!

Într-o secundă, înainte ca să poată fi oprit, deschise capacele cât mai multor butoane şi lovi în ele cu pumnii.

Ecranele se stinseră.

Capitolul 28: Dezlegând vântul

Ceva îl lovi în spate şi căzu cu faţa-n jos pe podeaua rece. „Gata, asta e, am murit!” se gândi Tom. Nu era mort, dar simţea piatra umedă sub obrazul său. Se rostogoli pe spate şi văzu că o explozie prăbuşise tavanul. O explozie puternică, judecând după moloz şi praf, una care ar fi trebuit să producă zgomot. Totuşi n-auzise nimic şi continua să n-audă nimic, deşi bucăţi mari din acoperiş cădeau lângă el şi putea desluşi siluete agitându-se cu lanterne şi strigând. Dar nu auzea decât bâzâitul, şuieratul şi zumzetul din interiorul propriului său craniu şi nici când strănută nu auzi niciun sunet, însă nişte degete mici, fierbinţi, se încleştară de mâna lui şi-l traseră în sus, iar el ridică ochii şi o văzu pe Hester, strălucind în raza unui proiector asemenea unei statui luminate, numai că ea îi striga ceva, trăgându-l şi arătând spre uşă, şi el se târî de sub ceva greu care căzuse peste el, ceva ce se dovedi a fi trupul Sathyei, iar Tom se gândi că poate era rănită grav şi ar trebui să încerce s-o ajute. Însă Hester îl trăgea spre uşă, împiedicându-se de corpurile unor oameni care cu siguranţă muriseră, şi se aplecă să treacă pe sub rămăşiţele unei conducte termice fumegânde, complet distruse, ce arăta

de parcă ar fi explodat din interior. În clipa în care se întoarse să privească înapoi, cineva trase în el şi văzu fulgerarea armei şi simţi glonţul zburând pe lângă urechea lui, dar tot nu auzi nimic.

Apoi o luară la fugă în jos pe nişte scări. Trecură prin alte uşi, care se închiseră în urma lor. Se opri o clipă să-şi tragă sufletul, se aplecă, tuşi, încercă să-nţeleagă ce se petrecuse. Explozia... conducta termică...

— Tom!

Hester se aplecase spre el, dar glasul ei suna departe, estompat şi tremurat, ca şi cum ar fi strigat sub apă.

— Ce este?

— Nava! urlă ea. Unde-i aeronava ta? Cum ai ajuns aici?

— Submarin, spuse el. Dar cred c-a plecat.

— Cum?

Şi ea era la fel de surdă ca el.

— S-a dus!

— Cum? La capătul coridorului, prin praf şi prin fum se vedea lumina unor lanterne. O s-o luăm pe *Jenny*! strigă ea şi-l împinse pe Tom spre altă scară.

Prin întunericul şi fumul din jur, Tom începu să-şi dea seama că fuseseră şi alte explozii, nu doar cea din celulă. Pe unele coridoare încă sclipeau lumini, dar în majoritatea curentul electric era întrerupt. Grupuri de soldaţi speriaţi şi dezorientaţi alergau luminându-şi calea cu lanterne. Era destul de uşor pentru Tom şi Hester să-i vadă venind şi să se ascundă, strângându-se în nişele adânci ori intrând în pasaje laterale pline de moloz. Treptat, tânărului îi reveni auzul şi ţiuitul din urechi făcu loc urletului continuu, ameninţător al alarmelor. Hester îl îmbrânci în deschizătura unei scări în clipa în care câteva siluete trecură alergând pe lângă ei – aviatori de data asta.

— Nici măcar n-am idee unde ne aflăm, mormăi ea după ce rămaseră singuri. Nu-mi pot da seama în întuneric. Se uită la Tom, care avea chipul plin de praf, şi surâse larg. Cum ai simţit explozia?

•••

Fusese cea mai grea decizie din viaţa lui Wrasse. Aproape că-şi pierduse cumpătul, o clipă, în *Fantoma unui Purice,* în timp ce se holba cuprins de panică la ecranele inerte. Toate planurile Unchiului – aruncate în aer! Tot ce construiseră cu atâta muncă

– transformat în praf şi pulbere! Crabii – declanşaţi înainte de a fi fost măcar amplasaţi pe poziţiile prestabilite!

— Ce facem, Wrasse? întrebă unul dintre băieţi.

Aveau doar două variante. Să plece acasă şi Unchiul să-i jupoaie de vii fiindcă s-au întors cu mâna goală. Ori să-i dea drumul.

— Îi dăm drumul, hotărî el. Simţi cum îşi recapătă forţa, în timp ce ceilalţi începură să alerge după arme, plase, dispozitive, prinzându-şi pe cap lanterne, luându-l pe Caul cu ei. Skewer, Baitball, voi rămâneţi aici, la camerele video; ceilalţi veniţi cu mine!

Şi aşa, în timp ce oamenii Furtunii Verzi, pradă panicii, se certau şi încercau să stingă focurile declanşate de crabi, iar spoturile reflectoarelor brăzdau cerul şi baterii de rachete trăgeau salvă după salvă în atacatori imaginari, un „melc” agil, prevăzut cu dotări speciale, se desprinse de postul de supraveghere şi pluti până la ponton. Băieţii Pierduţi se grăbiră să iasă, urcând rapid şi în tăcere pe scara pe care suise Tom o oră mai devreme.

Aproape de vârf, o pasăre-Stalker îi depistă şi unul dintre băieţi căzu peste balustradă şi se prăbuşi urlând în valurile de dedesubt. Altul fu lovit de un glonţ tras dintr-un amplasament de pe stânci şi Wrasse trebui să-l lichideze, deoarece primise de la Unchiul ordin să nu lase pe nimeni în urmă care să poată fi interogat de Uscaţi. Apoi se găsiră în faţa uşii şi intrară, orientându-se după planurile aproximative ale nivelului pe care erau, spre Camera Memoriei, lăsând băieţi în urmă la răscruci, ca să păzească ruta de evadare. Întâlniră soldaţi panicaţi ai Furtunii Verzi bâjbâind prin fum şi Băieţii Pierduţi îi omorâră, fiindcă aveau de la Unchiul şi acest ordin: să nu lase viu niciun martor.

Gardienii ce păzeau Camera Memoriei fugiseră. Încuietorile masive îl derutară pe Wrasse doar o clipă; deoarece curentul fusese oprit, când împinse în uşă, aceasta se deschise glisând uşor. Lanternele Băieţilor Pierduţi luminară o pasarelă ce ducea la o platformă centrală unde cineva păşea încolo şi-ncoace ca un animal sălbatic ţinut în cuşcă. O mască de bronz cu un luciu mat apăru deodată în lumină.

Se traseră înapoi speriaţi. Numai Wrasse avea cât de cât idee despre ce anume fuseseră trimişi să fure, dar nici el nu văzuse

vreodată aşa ceva. Unchiul îl avertizase să nu atace frontal creatura aceea; *Luaţi-o prin surprindere,* ordonase el, *de deasupra ori din spate*; *aruncaţi pe ea plasele şi cârligele, mai înainte de a-şi da seama ce se-ntâmplă.* Dar acum nu mai era vreme şi, chiar dacă ar fi fost, Wrasse nu era convins c-ar fi reuşit. Părea foarte *puternică*! Pentru prima oară în viaţă începu să se întrebe dacă Unchiul ştia într-adevăr cel mai bine.

Îşi ascunse frica pe cât putu.

— Asta-i, spuse. Asta-i ceea ce vrea Unchiul. Hai s-o prindem.

Băieţii Pierduţi îşi ridicară armele, săbiile, frânghiile, lanţurile, cângile magnetice şi plase metalice grele cu care îi echipase Unchiul şi începură să se apropie traversând puntea.

La rândul său, Stalkerul îşi flexă braţele şi ieşi să-i întâmpine.

•••

Se auzeau focuri de armă izolate şi rafale, deşi, din pricina ecourilor amestecate ce răsunau pe coridoarele joase, era greu de spus de unde proveneau. Tom şi Hester alergau mai departe, urmând harta bazei aeriene pe care fata o avea vag în minte. Trecură pe lângă cadavre: trei trupeţi ai Furtunii Verzi, apoi un tânăr în haine de culoare închisă, nepotrivite între ele, cu un smoc de păr blond, aspru, ieşind de sub fesul din lână neagră. Tom tresări, crezând o clipă că-l zărise pe Caul, dar acesta era mai în vârstă şi mai voinic, cineva din echipajul lui Wrasse.

— Băieţii Pierduţi sunt aici, spuse el.

— Cine-s ăia? întrebă Hester.

Tom nu răspunse, ocupat să priceapă ce se întâmpla şi ce rol jucase el în toate astea. Înainte ca fata să întrebe din nou, un zgomot asurzitor izbucni undeva în apropiere: focuri de armă, la început neîntrerupte, apoi tot rare, în rafale violente şi sporadice, punctate de ţipete, un ultim urlet cumplit, după care se lăsă tăcerea.

Până şi sirenele se opriseră.

— Ce-a fost *asta*? întrebă Tom.

— De unde să ştiu? Hester luă lanterna băiatului mort şi o zbughi în jos pe alte scări, târându-l pe Tom după ea. Să ieşim de-aici...

Tom o urmă bucuros. Îi plăcea senzaţia mâinii ei care o ţinea pe a lui, călăuzindu-l. Se întrebă dacă ar trebui să-i spună asta şi dacă era momentul să-şi ceară iertare pentru ce se petrecuse în Anchorage. Dar, înainte de a apuca să-i spună ceva, ajunseră la

capătul scărilor şi Hester se opri, respirând greu, făcându-l şi pe el să stea pe loc.

Se aflau într-un fel de anticameră, unde o uşă circulară metalică era larg deschisă.

— Zei şi zeiţe! zise Hester încet.

— Ce-i?

— S-a întrerupt curentul şi încuietorile au cedat! Şi bariera electrică! A evadat!

— Cine?

Ea respiră adânc şi se târî spre uşă.

— Vino! îi spuse lui Tom. E o ieşire spre hangar...

Trecură amândoi pe uşă. Chiar deasupra capetelor lor atârna un nor gros de fum de armă, ca un baldachin alb, ce forma rotocoale şi goluri. În întunericul dens picura încet un lichid. Hester lumină cu lanterna de-a lungul pasarelei, măturând cu raza băltoace şi pârâiaşe de sânge, urme de paşi însângeraţi ce semănau cu desenul unui dans violent, picături de sânge ce cădeau din plafonul ce se arcuia deasupra. Pe pasarelă se zăreau câteva siluete întinse. La prima vedere păreau mormane de haine, până când, privind mai atenţi, începură să desluşească mâini şi feţe. Tom recunoscu câteva chipuri, pe care le văzuse în navele din postul de urmărire. Dar pentru ce veniseră aici? Ce păţiseră? Începu să tremure necontrolat.

— Lasă-i, zise Hester şi-şi îndreptă lanterna spre platforma centrală.

Era goală, cu excepţia unui veşmânt cenuşiu, mânjit de sânge, abandonat ca o crisalidă lepădată chiar în mijloc. Stalkerul plecase; fără îndoială pornise să vâneze alte victime în labirintul de camere şi de coridoare de deasupra lor. Hester îl luă din nou de mână pe Tom, conducându-l repede prin capătul îndepărtat al încăperii, până la uşa pe care trecuse de atâtea ori cu Sathya şi cu ceilalţi, în zilele bune ale Stalkerului. În scara de dincolo, aerul răsuna de sunete slabe ca nişte glasuri de stafii.

— Scara asta duce la hangarul unde se află *Jenny,* explică ea, coborând-o în goană, cu Tom în spatele ei.

Ajunseră la capătul treptelor, iar de aici culoarul făcea o cotitură şi se lărgea brusc în hangar. În strălucirea lanternei lui Hester, Tom zări atârnând deasupra lui anvelopa roşie, peticită, a lui *Jenny Haniver.* Fata găsi pe perete o consolă de comandă şi trase o manetă. Undeva pe plafonul întunecat scripeţii scârţâiră

şi fulgi de rugină începură să cadă de pe cablurile de oţel ce deschideau uşile blindate ale hangarului. În golul ce se căsca tot mai mult în faţa lor, pe faleză, se vedea o pistă îngustă de aterizare. Ceaţa se lăsase de jur-împrejurul Cuibului, un peisaj alb, dens, ca de vis, cu stânci şi talazuri ce înspumau marea. Cerul era însă senin şi lumina stelelor şi a sateliţilor morţi pătrundea în hangar, dezvăluind platforma de andocare pe care se afla *Jenny Haniver* şi urme de paşi însângeraţi pe podeaua din beton.

Din umbra de sub paletele de ghidare ale lui *Jenny* se ivi o siluetă înaltă, blocând calea spre uşa pe care intraseră. Doi ochi verzi pluteau în beznă aidoma unor licurici.

— Pe Quirke! gemu Tom. Ce-i asta? E cumva... E...

— E domnişoara Fang, zise Hester. Dar nu-i ea însăşi.

Stalkerul păşi spre ei, în lumina ce pătrundea prin uşile deschise ale hangarului. Reflexe slabe, albăstrui, şerpuiau pe membrele lungi din oţel, pe torsul blindat, pe masca din bronz, scânteind zgârieturile şi crestăturile făcute de gloanţele inutile ale Băieţilor Pierduţi. Sângele lor încă picura din ghearele Stalkerului, acoperindu-i braţele metalice ca nişte mănuşi lungi, roşii.

Stalkerului îi plăcuse masacrul din Camera Memoriei, dar după ce-l ucisese pe ultimul Băiat Pierdut nu ştiuse ce să facă mai departe. Mirosul prafului de puşcă şi sunetele îndepărtate ale bătăliei, reverberate pe coridoare, îi treziseră instinctele de Stalker, însă privi cu precauţie uşa deschisă, amintindu-şi barierele electrice ce-l împiedicaseră ultima dată când încercase să iasă. Până la urmă alesese cealaltă uşă, mânat de impulsuri pe care nu le înţelegea, spre hangar şi spre vechea aeronavă roşie ce aştepta acolo. Pe întuneric se învârtise în jurul lui *Jenny,* trecându-şi degetele metalice peste bordajul din lemn vopsit al nacelei, când dăduseră buzna Hester şi Tom. Resorturile ghearelor i se activară, scoţându-le din nou, iar nevoia feroce de a ucide izbucni prin vinele electrice ca un şoc de înaltă tensiune.

Tom se întoarse, gândindu-se să fugă spre pistă, dar se lovi de Hester, care alunecase pe podeaua plină de sânge şi căzuse. Se aplecă s-o ajute, când, deodată, Stalkerul se repezi deasupra lor.

— Domnişoara Fang? şopti Tom, privind în sus spre chipul straniu şi totuşi familiar.

Stalkerul îl privi ghemuindu-se peste fată pe cimentul pătat de sânge şi un flux de memorie, aproape neinteligibil, se iscă brusc în maşinăria creierului său, iritant şi confuz. Ezită, agitându-şi ghearele. Oare unde-l mai văzuse pe băiatul ăsta? Portretul lui nu se aflase printre cele prinse pe pereţii Camerei, dar îl cunoştea. Îşi aminti cum zăcea în zăpadă, chipul lui privind-o de deasupra. Din spatele cagulei, buzele moarte articulară un nume.

— Tom Nitsworthy?

— Natsworthy, spuse Tom.

Amintirea stranie zvâcni din nou în craniul Stalkerului. Nu ştia de ce băiatul îi părea atât de familiar, ci doar că nu dorea ca el să moară. Făcu un pas înapoi, apoi încă unul. Ghearele i se retraseră, alunecând înapoi în teci.

— Anna!

Vocea, un ţipăt ascuţit, răsună tare în hangarul ce semăna cu o peşteră, făcându-i pe toţi trei să-ntoarcă privirile spre uşă. Sathya stătea acolo, cu o lanternă într-o mână şi sabia în cealaltă, cu chipul şi părul pline de praf din tencuială şi sângele curgând din rana din creştet unde o lovise o bucată din conducta ce explodase. Puse jos lanterna şi se apropie repede de Stalker.

— Anna! Te-am căutat peste tot! Ar fi trebuit să-mi închipui că eşti aici, cu *Jenny*...

Stalkerul nu se mişcă, ci doar întoarse faţa metalică în jos ca să-l privească pe Tom încă o dată. Sathya se opri brusc, observând abia acum siluetele ghemuite la picioarele ei.

— I-ai prins, Anna! Bravo! Sunt duşmanii noştri, înţeleşi cu cei care ne-au atacat. Ei sunt cei care te-au ucis! Omoară-i!

— Toţi inamicii Furtunii Verzi trebuie să moară, încuviinţă Stalkerul.

— Aşa-i, Anna! îndemnă Sathya. Ucide-i acum! Ucide-i aşa cum i-ai ucis şi pe ceilalţi!

Stalkerul înclină capul într-o parte. Lumina verde din ochii săi scăldă chipul lui Tom.

— Atunci îi ucid eu! strigă Sathya, făcând un pas înainte şi ridicându-şi sabia.

Stalkerul făcu o mişcare rapidă. Tom ţipă de groază şi o simţi pe Hester strângându-se şi mai aproape de el. Ghearele de oţel

luciră scurt în lumina lanternei şi sabia Sathyei căzu zăngănind pe podea, cu mâna încă încleştată pe mâner.

— Nu, zise Stalkerul.

Câteva clipe se aşternu tăcerea, în timp ce Sathya se uita, nevenindu-i să creadă, la sângele ce-i ţâşnea din ciotul braţului amputat.

— Anna! şopti ea, căzând în genunchi şi prăbuşindu-se cu faţa în jos.

Tom şi Hester priveau fără să vorbească, fără să respire, nemişcaţi, ghemuiţi, făcându-se cât mai mici cu putinţă, de parcă, dacă nu s-ar fi mişcat, Stalkerul ar fi putut uita de prezenţa lor. Dar el se întoarse spre ei şi-şi ridică din nou ghearele şiroind de sânge.

— Plecaţi, le şopti, arătând spre *Jenny Haniver.* Plecaţi şi nu mai ieşiţi niciodată în calea Furtunii Verzi.

Tom se holba, ghemuit lângă Hester, prea speriat să se mişte, însă fata făcu aşa cum i spusese şi se ridică, târându-l după ea spre navă.

— Haide, pentru numele zeilor! Ai auzit ce-a spus!

— Mulţumesc, izbuti Tom să şoptească, amintindu-şi de bunele maniere în timp ce se strecurau pe lângă Stalker şi suiau pe schela de acces la bordul lui *Jenny.*

Interiorul nacelei avea un iz rece, neplăcut, după timpul îndelungat petrecut la sol, dar când Hester porni motoarele, ele se treziră la viaţă murmurând cu trepidaţia veche şi familiară, până când duduitul lor umplu hangarul. Tom se strecură în scaunul pilotului, încercând să nu se uite la creatura care stătea şi-l privea, cu blindajul bălţat din pricina reflexiilor verzi şi roşii ale luminilor de zbor ale navei.

— Ea chiar ne lasă să plecăm? întrebă el. Îi clănţăneau dinţii şi tremura atât de violent, încât abia putea ţine comenzile. De ce? De ce nu ne omoară şi pe noi ca pe ceilalţi?

Hester dădu din umeri şi porni instrumentele de zbor şi radiatoarele. Îşi aminti de Shrike şi de emoţiile ce-l făceau să adune automate stricate ori să salveze un copil desfigurat în agonie.

— Nu este o *ea,* nu-i un om, ci altceva. Nu ştim ce gândeşte. Hai să plecăm până nu se răzgândeşte.

Clamele de andocare se desprinseră, motoarele capsulate se întoarseră în poziţia de decolare şi *Jenny* se înălţă nesigură din

locaşul ei şi începu să zboare lin în noapte, zgâriind în treacăt o giruetă de pe peretele hangarului. Stalkerul ieşi pe pista de aterizare şi privi cum vechea aeronavă se îndepărta de Cuibul Tâlharilor, pierzându-se în ceaţă înainte ca bateriile de rachete ale Furtunii Verzi să decidă dacă era prieten sau inamic. Şi din nou frântura stranie de amintire pluti ca un fluture în mintea Stalkerului; acel Născut-o-Singură-Dată numit Tom, îngenuncheat peste ea în zăpadă, rostind:

— Domnişoară Fang! Nu-i cinstit! El a aşteptat până te-a orbit proiectorul!

Preţ de o clipă, simţi o satisfacţie bizară, ca şi când ar fi întors o favoare.

•••

— În ce direcţie? întrebă Tom când Cuibul Tâlharilor rămăsese la vreun kilometru şi jumătate în spatele lor, pierdut în ceaţă, şi el se simţi destul de calm încât să poată vorbi din nou.

— Nord-vest, răspunse Hester. Spre Anchorage. Trebuie să mă-ntorc acolo. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Pennyroyal, ghici Tom. Ştiu. Mi-am dat seama chiar înainte să plec. N-am mai avut timp să spun nimănui. Ai avut dreptate în ceea ce-l priveşte. Ar fi trebuit să te ascult.

— Pennyroyal? Hester se uită la el nedumerită, de parcă ar fi vorbit într-o limbă pe care n-o înţelegea, apoi clătină din cap. Arkangel e pe urmele lor.

— Pentru numele lui Quirke! şopti Tom. Eşti sigură? Dar de unde putea afla Arkangel care-i ruta lui Anchorage?

Hester trecu la comenzi şi fixă direcţia spre nord prin nord-vest. Apoi se întoarse către el, cu mâinile la spate, încleştate pe muchia consolei de comandă atât de strâns, încât o durea, şi rosti:

— Te-am văzut sărutând-o pe Freya... şi am... am...

Cuvintele îi erau întrerupte de intervale de tăcere glacială. Dorea să-i spună adevărul, şi încă foarte tare, dar când îi văzu chipul rănit, înfricoşat, simţi că nu era în stare.

— Îmi pare rău, spuse Tom.

— Nu contează. Şi mie-mi pare rău.

— Ce-o să facem?

— În legătură cu ce?

— Ei nu pot merge mai departe dacă în faţa lor se întinde doar un continent mort, nici nu se pot întoarce dacă Arkangel îi urmăreşte.

— Nu ştiu, zise Hester. Mai întâi s-ajungem acolo. Pe urmă găsim noi ceva.

— Dar ce putem face...? dădu Tom să întrebe, însă n-apucă să termine fraza, fiindcă Hester îl luă în braţe şi-ncepu să-l sărute.

•••

Sunetul motoarelor lui *Jenny Haniver* se auzi tot mai slab, până când nici măcar urechile Stalkerului nu-l mai putură percepe. Amintirea care-l făcuse să-i cruţe pe Tom şi pe Hester se estompa de asemenea, destrămându-se ca un vis. Îşi comută ochii pe vederea de noapte şi se întoarse în hangar. Mâna retezată a Sathyei se răcea repede, dar vedea în infraroşu că trupul mai avea un halo vag de căldură. Stalkerul păşi sacadat, fără zgomot, pe amortizoarele sale, spre Sathya, o apucă de păr, o ridică şi o scutură până se trezi şi începu să geamă.

— Pregăteşte aeronavele şi armamentul. Părăsim baza.

Sathya bolborosi ceva, cu ochii ieşiţi din orbite de durere şi de groază. Asta aşteptase Stalkerul tot timpul în care-l ţinuse închis în Camera Memoriei, arătându-i fotografii şi punându-i muzica preferată a bietei Anna? Bineînţeles! Pentru asta fusese construit! Oare nu-i ceruse chiar ea lui Popjoy s-o resusciteze pe Anna, astfel încât să fie gata să comande Liga?

— Da, Anna, scânci ea. Sigur că da, Anna!

— Nu sunt Anna, zise Stalkerul. Sunt Stalker Fang şi m-am săturat să m-ascund aici.

Alţi Născuţi-o-Singură-Dată intrau acum pe furiş în hangar: soldaţi, oameni de ştiinţă, aviatori, toţi în stare de şoc, fără comandant, în deruta de după bătălia cu misterioşii agresori. Doctorul Popjoy li se alăturase şi, când Stalkerul se întoarse spre ei, îl împinseră repede în faţă. Târând-o pe Sathya ca pe o păpuşă stricată, Stalkerul se apropie de el, destul încât să detecteze mirosul de sudoare sărată ce-i ieşea prin pori şi să-i simtă respiraţia înspăimântată.

— Mi te vei supune, doctore! zise el. Prototipurile tale trebuie activate imediat. Ne întoarcem la Shan Guo, adunând forţe din mers, de la alte baze ale Furtunii Verzi. Elementele Ligii Antitracţiune care ne opun rezistenţă vor fi lichidate. Vom prelua controlul asupra şantierelor navale, arsenalelor, taberelor

de antrenament şi fabricilor de armament. Pe urmă vom dezlănţui o furtună ce va şterge de pe suprafaţa Pământului, pentru totdeauna, Oraşele cu Tracţiune.

PARTEA A III-A

Capitolul 29: Gruia

— Vreau să-ţi spun o povestioară, rosti glasul. Atârni comod acolo? Atunci să-ncep.

Caul deschise ochii. Mai bine zis, deschise un ochi, întrucât celălalt era umflat şi învineţit. Ostracizat în *Viermele cu Şurub* pe drumul de întoarcere acasă de la Cuibul Tâlharilor, luase o bătaie soră cu moartea de la supravieţuitorii echipajului lui Wrasse. Când îşi pierduse cunoştinţa, crezuse că-i sosise clipa morţii şi se bucurase, iar în ceea ce-şi închipuise a fi ultimul său gând se simţise mândru că-i ajutase pe Tom şi pe Hester să scape. Apoi se trezi în Grimsby, bătăile începură din nou şi curând nu mai simţi nicio mândrie. Nu-i venea să creadă că putuse fi atât de prost încât să-şi piardă viaţa ca să salveze doi Uscaţi.

Unchiul le rezervase o pedeapsă specială băieţilor care-l dezamăgeau. Îi pusese pe ceilalţi să-l târască pe Caul în hangarul „melcilor”, să-i treacă în jurul gâtului o funie legată de gruia de andocare a *Viermelui* şi să-l ridice puţin pentru a-l ucide prin strangulare lentă. În schimbul de zi, în timp ce atârna acolo legănându-se, abia respirând, Băieţii Pierduţi stăteau în jurul lui batjocorindu-l, strigând şi aruncând în el cu resturi de mâncare şi gunoaie. Iar când începea schimbul de noapte şi toţi se duceau în dormitoare, se declanşa vocea. Era o şoaptă atât de nedesluşită, încât Caul crezu iniţial că mintea îi juca feste; se dovedi însă suficient de reală. Era vocea Unchiului, abia auzindu-se din difuzorul aflat lângă capul său.

— Eşti treaz, Caul? Mai trăieşti? Micul Sonar a rezistat aproape o săptămână atârnat aşa. Îţi aminteşti?

Caul se forţă să inspire puţin aer prin buzele tăiate şi umflate, prin spaţiile goale unde fuseseră dinţii din faţă. Funia scârţâi, răsucindu-se lent, în aşa fel încât hangarul păru să se învârtă la nesfârşit şi văzu pe rând băltoacele întunecate, „melcii” tăcuţi şi

siluetele zugrăvite pe plafon. Auzea respiraţia constantă a Unchiului.

— În vremea tinereţii mele, spuse Unchiul (am fost şi eu odată tânăr, la fel ca tine, deşi, spre deosebire de tine, am ajuns la o vârstă pe care n-o vei mai apuca), locuiam la bordul lui Arkangel. Mă numeam Stilton Kael şi făceam parte dintr-o familie înstărită, care deţinea magazine, hoteluri, afaceri cu bunuri recuperate, franciza pentru fabricarea plăcilor pentru şenile. Când aveam optsprezece ani mi se încredinţase deja conducerea antrepozitului de obiecte recuperate al familiei. Nu c-aş fi văzut afacerea cu recuperări ca fiind destinul meu, înţelegi? Visam să fiu poet, să scriu poeme epice măreţe şi numele meu să dăinuie veşnic, ca al bătrânului ăla, cum-îl-cheamă, ştii tu, Cutare, tipul ăla grec, orb... Când te gândeşti cum se alege praful de visurile din tinereţe! Dar probabil că de-acum te-ai convins şi tu de asta, tinere Caul.

Caul se smuci, sufocându-se, cu mâinile legate la spate şi gâtul sugrumat de funie. Leşina uneori, dar când îşi revenea, vocea era tot acolo, şuierându-şi insistent povestea în urechile lui.

— De escrocheria cu obiecte recuperate se ocupau sclavii. Erau foarte numeroşi, iar eu îi conduceam. Aveam drept de viaţă şi de moarte asupra lor. Dar într-o zi a sosit o sclavă, o fată care mi-a sucit capul. Era atât de frumoasă! Un poet observă asemenea amănunte. Avea părul ca o cascadă de tuş indian şi pielea translucidă. Ochii ca noaptea arctică, negri, însă plini de lumini tainice. Ţi-o poţi închipui, Caul? Desigur, îţi povestesc toate astea fiindcă în curând o să fii mâncărică pentru peşti. N-aş vrea ca Băieţii mei Pierduţi să creadă c-am putut fi vreodată atât de bleg, încât să mă-ndrăgostesc. Slăbiciunea şi dragostea n-au ce căuta la un Băiat Pierdut.

Caul se gândi la Freya Rasmussen şi se întrebă unde se afla ea şi cum îi decurgea călătoria spre America. Preţ de o clipă i se păru că o vede lângă el, atât de limpede, încât aproape că-i putea simţi căldura trupului, dar glasul Unchiului şopti mai departe, destrămându-i visul:

— Numele sclavei era Anna. Anna Fang. Pentru un poet, avea o anume rezonanţă. Am scutit-o de muncile grele, periculoase, i-am dat hrană bună şi îmbrăcăminte călduroasă. O iubeam şi ea mi-a spus că mă iubeşte. Aveam de gând s-o eliberez şi să mă-

nsor cu ea, fără să-mi pese de familia mea. Dar s-a dovedit că Anna mea îşi bătuse joc de mine tot timpul. Eu mă gândeam la ea zi şi noapte, iar ea se furişa prin depozitele mele de obiecte recuperate, dosind ba o anvelopă veche de aeronavă, ba două motoare capsulate, punându-i pe muncitori să le monteze pe o nacelă sub pretextul că eu ordonasem asta. Vindea cadourile primite de la mine ca să cumpere combustibil şi gaz portant. Şi într-o zi, pe când căutam încă o rimă la numele Fang şi un cuvânt care să-i zugrăvească exact culoarea urechilor, mi s-a raportat că dispăruse. Îşi construise o aeronavă din toate piesele disparate pe care le furase, înţelegi? Şi astfel s-a terminat viaţa mea în Arkangel. Familia m-a dezmoştenit. Direktorul m-a arestat pentru că ajutasem o sclavă să evadeze. Am fost exilat pe gheaţă, fără nimic. Absolut nimic.

Caul se chinuia să inhaleze câte o gură de aer, însă niciodată destul încât să-şi umple plămânii.

— Aşa se oţelesc caracterele, Caul. M-am alăturat unei bande de nomazi ai zăpezii care scoteau la suprafaţă resturi din epava oraşului Grimsby. I-am omorât pe toţi, unul câte unul. Apoi le-am luat submarinul. Aşa am ajuns aici, dedesubt. Am început cu furtişaguri: şterpeleam tot felul de mărunţişuri ca să-mi acopăr pagubele suferite. Vindeam şi informaţii, deoarece jurasem că nimeni nu-mi va mai putea ascunde vreodată un secret. Aşa că, într-un fel, s-ar putea spune că vrăjitoarea aia, Anna Fang, m-a făcut omul care sunt acum.

Numele acela, repetat de multe ori, pătrunse prin spiralele de lumini colorate ce explodau în capul lui Caul.

— Fang, se chinui să articuleze.

— Exact, şuieră Unchiul. E ceva timp de când mi-am dat seama ce pun la cale cei din Cuibul Tâlharilor. Toate imaginile care apăreau, cât erau de nerăbdători s-o găsească pe *Jenny Haniver*... Mi-am spus că ori creaseră un muzeu Anna Fang, ori o înviaseră.

Caul îşi aminti de postul de urmărire şi de momentele violente, confuze de după raid. Câteva camere încă funcţionau şi operatorii care căutau disperaţi să dea de urma supravieţuitorilor găsiseră imagini cu Stalkerul Fang şi sunetul cumplitei voci moarte ce vorbea despre război.

— De-asta am investit atâta efort în misiunea de la Cuibul Tâlharilor, continuă Unchiul. Ia gândeşte-te! S-o fur chiar pe cea

care a fost cauza decăderii mele cu atâţia ani în urmă. Cariera mea revenea la punctul ei de pornire, ca un şarpe ce-şi muşcă coada! Ce act de dreptate poetică! Urma s-aduc Stalkerul aici, să-l reprogramez şi să-l înrobesc pentru totdeauna, fără a se odihni vreodată, până se va stinge soarele şi va-ngheţa lumea. Chiar asta aş fi făcut. Planul ar fi reuşit, dacă tu n-ai fi declanşat aiurea bombele-crab şi nu l-ai fi obligat pe Wrasse să-şi ducă băieţii înăuntru prea devreme. Dar ai stricat totul, Caul. Ai provocat un dezastru.

— Te rog..., reuşi să îngaime Caul, trăgându-şi cu mare efort răsuflarea şi închegând cu greu un cuvânt. Te rog...

— Ce mă rogi? scrâşni Unchiul. Să te las să trăieşti? Sau să mori? După tot ce mi-ai făcut, nici nu mă gândesc. Trebuie ca băieţii să aibă pe cineva pe care să dea vina pentru ce i s-a-ntâmplat lui Wrasse şi-al naibii să fiu dacă voi fi eu ăla. Aşa c-o să atârni acolo până o să mierleşti şi până când mirosul o să fie prea insuportabil până şi pentru Băieţii Pierduţi. Abia apoi o să te-azvârlim prin ecluză. Doar ca să-şi amintească toţi că Unchiul Ştie Mai Bine.

Un oftat prelung, zgomot de microfon atins cu degetele, sunetul produs de un difuzor când e deconectat şi fâsâitul de fundal al paraziţilor se stinse. Funia scârţâia, încăperea se rotea, apa mării apăsa pereţii şi ferestrele lui Grimsby, căutând fisuri pe unde să pătrundă. Caul pluti prin întuneric, se trezi, îşi pierdu din nou cunoştinţa.

În camera de sus, Unchiul urmărea pe mai multe ecrane chipul băiatului muribund, ba în prim-plan, ba în plan mediu sau general. Îşi înăbuşi un căscat şi se îndepărtă. Până şi ochii care văd totul trebuie să doarmă uneori, deşi nu-i plăcea să ştie asta decât cei mai fideli dintre băieţi.

— Păzeşte-l cu atenţie, Gargle! îi ordonă tânărului asistent şi urcă scările către dormitor.

Patul aproape că nu se mai vedea, ascuns sub teancuri de hârtii, dosare, cărţi, carnete de notiţe, cutii de tablă ticsite cu documente. Unchiul se strecură sub cuvertura brodată cu aur (furată de la margraful de Kodz) şi adormi imediat.

În visul său, întotdeauna acelaşi, era din nou tânăr; surghiunit, fără un ban şi cu inima zdrobită.

•••

Când Caul îşi reveni din nou era încă noapte. Frânghia care-l sugruma începuse să se răsucească. Se luptă deznădăjduit pentru o gură de aer, scoţând horcăieli oribile. Cineva chiar deasupra lui îi şuieră:

— Nu te mai mişca!

Îşi deschise singurul ochi cu care mai vedea şi privi în sus. În întunericul de deasupra capului luci un cuţit care tăia firele groase, smolite, ale frânghiei.

— Hei! reuşi să îngaime.

Ultimul fir al funiei cedă. Caul căzu prin întuneric, ateriză dur pe puntea de metal a *Viermelui cu Şurub,* cuprins de spasme şi chinuindu-se să respire.

Simţi că cineva taie corzile cu care-i erau legate încheieturile şi că-l apucă de umeri şi-l întoarce cu faţa-n sus. Gargle îl privea de deasupra.

Caul încercă să vorbească, dar era prea disperat să respire ca să mai poată articula cuvinte.

— Hai, revino-ţi, şopti Gargle. Trebuie să pleci.

— Să plec? întrebă Caul, răguşit. Dar mă vede Unchiul!

Gargle clătină din cap.

— Unchiul doarme.

— Unchiul nu doarme niciodată!

— S-o crezi tu. Oricum, toate camerele-crab care te urmăreau s-au defectat. M-am ocupat eu de asta.

— Dar când va descoperi ce-ai făcut...

— N-o să descopere, rânji Gargle. Am ascuns în cuşeta lui Skewer piesele din crabii pe care i-am defectat. Unchiul o să creadă că Skewer e de vină.

— Skewer mă urăşte. Unchiul ştie asta.

— Dimpotrivă. I-am spus Unchiului cât de bine vă înţelegeaţi la bordul *Viermelui.* Şi că Skew a preluat comanda doar fiindcă era îngrijorat pentru tine. Că ar face *orice* pentru tine. Unchiul crede că tu şi Skew sunteţi prieteni la cataramă.

— Pe zei! exclamă Caul răguşit, surprins de viclenia puştiului şi îngrozit în acelaşi timp de ce va păţi Skewer.

— Nu-l puteam lăsa pe Unchiul să te omoare, zise Gargle. Ai fost bun cu mine când ne aflam la bordul lui Anchorage. Şi acolo e locul tău, Caul. la *Viermele cu Şurub* şi întoarce-te la Anchorage.

Caul îşi frecă gâtul care-l durea. Toţi anii de pregătire îl învăţaseră că a fura un „melc” însemna cel mai groaznic păcat pe care l-ar fi putut comite un Băiat Pierdut. Pe de altă parte, îi părea bine că scăpase cu viaţă şi fiecare respiraţie ce-i pătrundea în plămânii chinuiţi îl convingea şi mai mult să facă tot posibilul pentru a rămâne viu.

— De ce Anchorage? îl întrebă pe Gargle. I-ai auzit pe Tom şi pe Pennyroyal când vorbeau. Anchorage e condamnat. Şi oricum n-aş fi bine-venit acolo. Cum ar primi un hoţ ca mine?

— Vei fi mai mult decât bine-venit. Când îşi vor da seama câtă nevoie au de tine, o să uite c-ai furat vreodată ceva de la ei. O să ai nevoie de asta. Gargle îi puse ceva în mână – un tub metalic, lung şi subţire. Nu mai e timp de vorbă, Caul. N-ai ce căuta aici. De fapt, niciodată n-a fost locul tău aici. Acum intră în „melcul” ăla şi şterge-o.

— Tu nu vii?

— Eu? Sigur că nu. Sunt un Băiat Pierdut. O să rămân aici şi-o să mă fac util Unchiului. E bătrân, Caul. Îl lasă vederea şi auzul. O să aibă nevoie de cineva de încredere, care să aibă grijă de camerele video şi de arhive. Fii sigur că în câţiva ani o să fiu mâna lui dreaptă. Iar peste alţi câţiva – cine ştie? – poate o să conduc Grimsby.

— Asta ar fi ceva, se forţă Caul să râdă, însă se opri cuprins de durere. Mi-ar plăcea să te văd şef în Grimsby. Ai pune capăt mizeriilor de aici.

— Să le pun capăt? Celălalt băiat afişă un rânjet pe care Caul nu i-l mai văzuse niciodată, un rânjet rece, răutăcios, care nu-i plăcu deloc. Nici nu mă gândesc! O să le fac cât mai multe mizerii posibil! Asta m-a ajutat să rezist până acum. În vreme ce Skewer şi ceilalţi îşi băteau joc de mine în Hoţarium, nu mi-am imaginat decât ce le-aş face când mi-ar veni şi mie rândul.

Caul îl privi o clipă, întrebându-se dacă nu cumva toate astea se petreceau în vis.

— Du-te, spuse Gargle din nou, deschizând sasul *Viermelui cu Şurub.*

Vis sau nu, era exclus să-l contrazică; vocea lui avea o asemenea autoritate, încât Caul se simţi ca pe vremea când era novice şi primea ordine de la un băiat mai mare. Aproape scăpă obiectul pe care i-l dăduse Gargle, dar acesta îl prinse în cădere şi i-l puse din nou în palmă.

— Du-te şi nu te mai întoarce. Baftă!

Caul îşi încleştă mâna pe unealtă, se împletici până la sas, apoi înăuntru şi în jos pe scară, întrebându-se cum îl putea ajuta tubul acela uzat şi turtit, din cositor acoperit cu lac negru.

Capitolul 30: Anchorage

Freya se trezi devreme şi rămase o vreme întinsă pe pat, simţind oraşul vibrând dedesubt în timp ce se balansa peste ţancuri de gheaţă şi depresiuni. Anchorage se afla acum mult la vest de Groenlanda, îndreptându-se spre sud peste gheaţa necunoscută şi cocoaşele stâncoase ale unor insule îngheţate. Domnul Scabious fusese nevoit să ridice de mai multe ori roata propulsoare şi să coboare şenilele pentru ca oraşul să poată traversa stâncile masive, acoperite de zăpadă, şi gheţarii despicaţi. Acum, banchiza se întindea din nou până la orizont. Domnişoara Pye susţinea că se aflau în golful Hudson, marea câmpie de gheaţă care, pretindea profesorul Pennyroyal, avea să-i ducă drept în inima Continentului Mort, aproape de marginea locurilor înverzite. Dar oare gheaţa va fi destul de groasă încât să susţină greutatea lui Anchorage?

„Măcar dacă profesorul Pennyroyal ne-ar spune ceva sigur”, gândi Freya, dând la o parte aşternutul şi păşind către fereastră. Dar Pennyroyal venise aici pe jos, iar descrierile din cartea lui erau realmente surprinzător de vagi. Domnişoara Pye şi domnul Scabious încercaseră să scoată de la el mai multe amănunte, însă bătrânul se bosumflase şi devenise grosolan, iar după o vreme încetase cu totul să mai vină la întâlnirile Comitetului Director. De fapt, profesorul se purtase cu adevărat foarte ciudat după ce Hester îşi luase zborul cu *Jenny Haniver.*

Când Freya dădu la o parte draperiile ca să privească gheaţa, o pală de aer rece îi suflă în faţă. Straniu, din moment ce aici era capătul lumii! Încă şi mai straniu având în vedere că în curând va ajunge pe un nou teren de vânătoare, iar priveliştea pe care o va vedea la fereastră va fi cu totul alta: iarbă, tufişuri, copaci. Ideea încă o speria puţin. Oare Zeii Gheţii vor fi atotputernici şi în ţinuturile unde nu era zăpadă decât câteva luni pe an? Sau Anchorage va avea nevoie de zei noi?

O rază de lumină coloră în galben zăpada de lângă Timonerie când se deschise o uşă şi cineva se furişă afară. Freya şterse geamul aburit de răsuflarea ei şi-şi lipi faţa de sticlă. Nu exista nicio îndoială asupra siluetei grăsuţe, îmbrăcate în halat de baie pluşat şi un prosop prea mare drept turban, ce iuţea pasul pe bulevardul Rasmussen cu un aer vinovat.

Chiar şi ţinând cont de cele mai recente obiceiuri ale profesorului Pennyroyal, comportamentul era ciudat. Freya se îmbrăcă în grabă, punându-şi hainele de lucru simple, căptuşite cu lână, veşmintele obişnuite în aceste zile, şi-şi băgă în buzunar o lanternă. Se strecură afară din palat fără a se mai obosi să-l trezească pe Smew. Pennyroyal nu se vedea nicăieri, dar urmele adânci lăsate în zăpadă de paşii lui indicau direcţia în care se îndreptase.

Cu câteva luni înainte, Freya n-ar fi îndrăznit să se aventureze singură afară din palat, dar se schimbase mult în timpul lungii călătorii în jurul Groenlandei. La început, şocul pierderii lui Tom aproape că o aruncase iarăşi în vechile ei obiceiuri: stătea închisă în apartament, nu vedea pe nimeni şi-şi transmitea ordinele prin Scabious ori Smew. Însă curând se plictisi, zăvorâtă în Palatul de Iarnă. Ardea de curiozitate să afle ce se petrecea afară. Aşa că-şi luă inima-n dinţi şi ieşi. De atunci se implică în viaţa oraşului aşa cum n-o mai făcuse niciodată. Stătea la taclale cu muncitorii ieşiţi din schimb care prânzeau în pavilioanele încălzite de la marginea oraşului de sus, privind cum se perindă peisajul de gheaţă. Învăţă de la Windolene Pye cum să se spele şi să-şi perie singură dinţii şi ceru să i se taie părul foarte scurt. Se alătură patrulelor pe care Scabious le trimitea în fiecare dimineaţă la nivelul şinelor de alunecare, ca să verifice dacă nu apăruseră nave-parazit. Învăţă să conducă maşinile de marfă din districtul motoarelor. Ieşi chiar pe gheaţă, în faţa lui Anchorage, împreună cu o echipă de cercetaşi stupefiaţi şi destul de jenaţi. Când renunţă la toate tradiţiile familiei sale o cuprinsese un sentiment de uşurare, de parcă ar fi aruncat nişte haine vechi care nu o mai încăpeau.

Iar acum se furişa prin umbrele din partea tribord a bulevardului Rasmussen, spionându-şi propriul Navigator-şef.

Văzu în faţa ei o pată de culoare stridentă, pe fundalul clădirilor îngheţate. Era turbanul caraghios al profesorului, care se strecura în portul aerian.

Freya îl urmări, fugind de la o umbră la alta, până ajunse la ghişeul vamal, chiar lângă intrarea în port, unde se ascunse. Învăluită în aburul propriei respiraţii fierbinţi, privi în jur, temându-se o clipă că-şi pierduse prada printre hangarele şi platformele de andocare înzăpezite.

Dar nu! Globul strălucitor al turbanului se iţi sub un bec ce lumina capătul portului, apoi dispăru în clipa când intră în depozitul lui Aakiuq.

Freya traversă portul, mergând pe urmele lăsate în zăpadă de paşii nesiguri ai exploratorului. Uşa depozitului era deschisă. Se opri un moment, încercând cu o oarecare teamă să desluşească ceva în întunericul dinăuntru şi amintindu-şi de băieţii-paraziţi care, la adăpostul întunericului, îi bântuiseră şi jefuiseră oraşul. Dar acum nu exista niciun pericol; lanterna pe care o vedea mişcându-se în celălalt capăt al depozitului nu era a vreunui pirat-al-gheţii ameninţător, ci doar a unui explorator excentric.

Tăcerea din jur era întreruptă, când şi când, de bombănitul bărbatului. Oare cu cine vorbea? De unul singur? Windolene Pye îi spusese Freyei că Navigatorul-şef băuse tot vinul din beciul casei unde locuia şi acum fura băuturi din restaurantele goale ale Ultimei Arcade. Poate era beat şi delira. Se apropie de el, făcându-şi loc printre mormanele de piese ale unor motoare vechi.

— Pennyroyal către oricine! auzi ea vocea şoptită, disperată, a profesorului. Pennyroyal către oricine! Vă rog, răspundeţi!

Îl văzu stând pe vine într-un spot de lumină verzuie proiectat de cadranul unui aparat radio vechi, pe care-l făcuse să funcţioneze, nu se ştie cum. Avea căştile pe urechi şi mâna-i tremura, încleştată pe microfon.

— M-aude cineva? Vă rog! Vă plătesc oricât! Doar scoateţi-mă din oraşul ăsta plin de idioţi!

— Profesore Pennyroyal? spuse tare Freya.

— Aaah! Clio! Poskitt! Knickers! ţipă profesorul.

Sări în sus, trăgând odată cu firul căştilor radioul, care se desfăcu într-o avalanşă de componente vechi ce căzură zăngănind la picioarele lui. Lumina cadranului se stinse şi câteva lămpi se făcură ţăndări într-o ploaie de scântei. Freya îşi scoase lanterna şi o aprinse. Luminat de ea, chipul lui Pennyroyal arăta palid şi asudat. Frica i se preschimbă într-un zâmbet fals când se feri de lumină şi o desluşi pe fată.

— Luminăţia Voastră?

Aproape nimeni nu se mai obosea să-i spună aşa. Până şi domnişoara Pye şi Smew îi spuneau „Freya”. Cât de desprins de realitate devenise profesorul!

— Mă bucur să văd că sunteţi atât de ocupat, profesore, zise ea. Oare domnul Aakiuq ştie că vă băgaţi nasul prin depozitul lui?

— Nasul, Luminăţia Voastră? Pennyroyal părea şocat. Un Pennyroyal nu-şi bagă nasul niciodată! Nu, nu... Nu făceam decât să... N-am vrut să-l deranjez pe domnul Aakiuq...

Lanterna pâlpâi şi Freya îşi aduse aminte că probabil nu mai erau multe baterii pe Anchorage. Găsi un comutator şi aprinse una dintre lămpile cu argon ce atârnau de grinzile ruginite de deasupra. Pennyroyal clipi în lumina bruscă, strălucitoare. Arăta îngrozitor; avea pielea alb bolnăvicios, ochii roşii şi barba nerasă.

— Cu cine vorbeaţi? întrebă margrafa.

— Cu nimeni. Absolut cu nimeni.

— Şi de ce solicitaţi să fiţi scos din acest oraş locuit de idioţi? Credeam că veniţi cu noi şi că ardeţi de nerăbdare să vă întoarceţi în văile înverzite ale Americii şi la admirabilul Cod Poştal.

Nu-şi imagina că bătrânul putea păli mai mult, dar exact asta se întâmplă.

— Ăăă..., zise el. Păi...

În ultimele săptămâni, Freyei îi venea din când în când în minte un gând groaznic. Apărea pe neaşteptate – când făcea duş, ori stătea trează în pat la ora trei noaptea, ori lua masa cu domnişoara Pye şi domnul Scabious. Nu-l împărtăşise nimănui niciodată, deşi era sigură că şi ceilalţi trebuie să se fi gândit la asta. De obicei, când simţea că ideea i se strecoară în minte, încerca să se gândească la altceva, fiind, la urma urmei, o idee stupidă, nu-i aşa?

Numai că, din păcate, nu era o prostie, ci adevărul.

— Nu ştiţi drumul către America, nu-i aşa? îl întrebă ea, străduindu-se să-şi ascundă tremurul din voce.

— Ăăă...

— Am făcut tot drumul până aici urmând sfaturile şi cărţile dumneavoastră, dar de fapt nu ştiţi cum să vă regăsiţi văile

înverzite. Ori poate că nu pot fi găsite, fiindcă nici nu există. Aţi *fost* vreodată în America, profesore?

— Cum vă permiteţi? se mânie Pennyroyal, dar, dându-şi seama că n-o mai poate scoate la capăt cu minciuna, oftă şi dădu din cap. Nu, nu. Am inventat totul. Învins, se lăsă să cadă pe o capotă de motor răsturnată. N-am fost niciodată nicăieri, Luminăţia Voastră. Am citit doar cărţi scrise de alţii, am văzut poze şi am scornit totul. Am scris *Minunata Americă* stând pe un şezlong lângă piscina unui hotel de pe nivelul de sus al Parisului, în compania unei tinere încântătoare numite Piersicuţă de Zanzibar. Am avut grijă, desigur, să plasez întreaga ficţiune undeva într-un loc cât mai exotic şi îndepărtat. Nu mi-am închipuit niciodată că cineva chiar ar dori să *meargă* efectiv acolo.

— Atunci de ce nu ne-aţi spus de la început că totul e o născocire? întrebă Freya. Când v-am numit Navigator-şef, de ce nu mi-aţi spus că aţi minţit?

— Şi să renunţ la şansa banilor, la apartamentul de lux şi la pivniţa cu vinuri a Navigatorului-şef? Sunt un om simplu, Freya. Pe lângă asta, dacă s-ar fi aflat în Terenul de Vânătoare, m-aş fi făcut de râsul tuturor. Aşa că m-am gândit să plec cu Tom şi Hester.

— De-asta v-aţi supărat atât de tare când Hester a fugit cu *Jenny Haniver*?

— Exact! M-a lăsat fără nicio cale de scăpare! N-aveam alt mod de a evada din oraşul ăsta, dar nici nu puteam recunoaşte ce făcusem, fiindcă m-aţi fi executat.

— N-aş fi făcut-o!

— Ar fi făcut-o locuitorii oraşului. Aşa încât am găsit radiourile astea vechi şi am cerut ajutor; am sperat că mă va auzi vreun neguţător al aerului ori vreo navă de explorare, cineva care să mă poată salva de-aici.

Era de necrezut cum îşi plângea singur de milă, însă în acelaşi timp nu-i păsa nici cât negru sub unghie de soarta oraşului pe care-l îndrumase spre dezastru. Freya tremura de furie.

— Eşti... Eşti concediat, profesore Pennyroyal! Nu mai eşti Navigator-şef! Vei preda imediat busola de ceremonie şi cheile Timoneriei!

Asta n-o făcu să se simtă mai bine. Se prăbuşi pe un maldăr de garnituri vechi, care se mişcau şi scârţâiau sub greutatea ei.

Cum avea să se ducă la domnişoara Pye, la domnul Scabious şi la toţi ceilalţi şi să le dea vestea îngrozitoare? Că se aflau la capătul lumii, fără nimic altceva în faţa lor decât un continent mort, fără suficient combustibil pentru a se mai întoarce acasă vreodată, şi că *ea* îi adusese aici! Le spusese tuturor că această călătorie spre apus era voia Zeilor Gheţii, când de fapt nu fusese, de la început, decât voia *ei.* Ce rău îi părea că se lăsase păcălită de Pennyroyal şi de cartea lui idioată!

— Ce mă fac? întrebă ea. Ce-o să mă fac?

Afară, pe străzile din spatele portului aerian, striga cineva. Pennyroyal înălţă capul. Se auzea un zumzet, un huruit, venind de deasupra. Era foarte slab, un murmur intermitent, dar al cărui înţeles nu putea fi decât:

— Motoare aeriene! Pennyroyal sări în sus, răsturnând nişte grămezi de piese de schimb în goana lui spre uşă. Slavă lui Clio! Sunt salvat!

Freya fugi după el, ştergându-şi lacrimile şi ridicându-şi pe faţă cagula. Afară, întunericul se preschimbase într-o lumină crepusculară de culoarea oţelului. Pennyroyal se îndepărta de ea în goană, traversând portul. O singură dată se opri, întorcându-se să-i arate ceva ce aluneca pe deasupra clădirii de birouri a portului. Freya miji ochii din pricina vântului şi zări lumini şi o dâră ceţoasă de fum de eşapament ce se contura vag pe cerul întunecat.

— O aeronavă! strigă Pennyroyal, dansând ca un nebun în mijlocul unei platforme de andocare pline de zăpadă. Cineva mi-a auzit mesajul! Suntem salvaţi! Salvaţi!

Freya alergă pe lângă el, încercând să nu piardă din vedere aparatul de zbor. Soţii Aakiuq stăteau lângă birourile portului şi priveau în sus.

— O aeronavă aici? îl auzi ea pe şeful portului. Cine-ar putea fi?

— Zeii Gheţii ţi-au dat de ştire că vor veni, draga mea Freya? întrebă doamna Aakiuq.

Un bărbat pe nume Lemuel Quaanik alerga spre ei, cu rachetele de zăpadă bălăngănindu-se pe tălpile lui mari. Era unul dintre supravieţuitorii cu care Freya lucrase, aşa încât el se încumetă să-i vorbească.

— Luminăţia Voastră, am mai văzut nava asta. E velatura lui Piotr Masgard, *Turbulenţă în Aer Clar*!

— Vânătorii lui Arkangel! interveni îngrozită doamna Aakiuq.

— Aici? se miră Freya. Nu se poate! Arkangel n-ar vâna niciodată la vest de Groenlanda. Ce să mănânce aici? Nu e nimic de vânat.

— Suntem noi, zise domnul Quaanik.

Turbulenţă în Aer Clar se roti în jurul lui Anchorage, apoi îşi aplecă prora ca un lup ce-şi adulmecă prada. Freya alergă la Timonerie şi sus pe punte. Windolene Pye ajunsese deja acolo, în cămaşa de noapte, cu părul despletit şi nepieptănat.

— Sunt Vânătorii, Freya! spuse ea. Oare cum ne-au găsit? Pentru numele zeilor, de unde au aflat unde suntem?

— Pennyroyal, zise Freya. Profesorul Pennyroyal şi apelurile lui idioate...

— Ne transmit semnale, strigă domnul Umiak, scoţând capul din camera radioului. Ne ordonă să oprim motoarele.

Freya aruncă o privire spre pupă. În lumina zorilor, gheaţa din spatele lor lucea vag albicios. Vedea dâra lăsată de roata propulsoare a oraşului ei, tot mai ştearsă, întinzându-se departe spre nord-est şi pierzându-se în ceaţă. Nu se zărea niciun semn de urmăritori. Era doar nava neagră care oscila şi făcea manevre în timp ce zbura în siajul oraşului.

— Să le răspund, Freya?

— Nu! Fă-te că nu i-am auzit.

Asta nu-l împiedică pe Piotr Masgard să acţioneze. *Turbulenţă în Aer Cald* alunecă tot mai aproape, până ajunse să plutească exact în faţa Timoneriei. Privind prin peretele de sticlă, Freya îi văzu pe aviatori pe puntea de zbor, aplecaţi peste consola de comandă, şi un mitralior ce rânjea dintr-un dom transparent, atârnat sub motoarele capsulate. Observă cum se deschide un sas şi Piotr Masgard în persoană scoase capul şi strigă ceva printr-un megafon.

Domnişoara Pye întredeschise un geam de ventilaţie şi vocea amplificată pătrunse până la ele.

— Felicitări, locuitori ai oraşului Anchorage! Oraşul vostru a fost ales drept pradă de marele Arkangel! Biciul Nordului se află la o zi distanţă şi se apropie rapid. Opriţi motoarele şi scutiţi-ne de a vă hăitui! Veţi fi bine trataţi.

— Dar nu se poate să ne mănânce! zise domnişoara Pye. Nu acum! Ah, ce îngrozitor!

Freya simţi că o cuprinde amorţeala, de parcă ar fi căzut în apă îngheţată. Domnişoara Pye o privea, împreună cu toţi ceilalţi de pe punte, aşteptând ca Zeii Gheţii să vorbească prin intermediul ei şi să le transmită ce să facă. Se întrebă dacă mai era cazul să le spună adevărul. Poate era mai bine să fie mâncaţi de Arkangel, decât să gonească la nesfârşit pe gheaţa necartografiată, către un continent care era, totuşi, realmente mort. Apoi se gândi la tot ce auzise despre Arkangel şi despre ce le făcea locuitorilor oraşelor pe care le devora şi-şi spuse: „Nu, nu, orice e mai bine decât asta. Să ştiu bine că se rupe gheaţa cu noi şi ne înecăm, ori murim de foame în America moartă, şi tot nu-i lăsăm să ne mănânce!”

— Opriţi-vă motoarele! urlă Masgard.

Freya privi spre est. Dacă Arkangel ar fi tăiat-o peste crestele Groenlandei, atunci ar fi putut fi atât de aproape pe cât pretindea Masgard, dar nici chiar atunci nu l-ar fi putut prinde pe Anchorage. Oraşul-prădător ar fi ezitat să se aventureze prea departe pe câmpia de gheaţă necartografiată. Tocmai de asta preferase să-şi trimită vânătorii...

Freya n-avea o portavoce cu care să răspundă, aşa încât scoase din sertarul mesei de cartare un marker şi scrise apăsat, cu litere mari, pe spatele unei hărţi: *NU*!

— Domnişoară Pye, spuse ea, te rog transmite-i domnului Scabious: „Cu toată viteza înainte”.

În vreme ce domnişoara Pye se apropie de tuburile de comunicare verbală, Freya puse mesajul la fereastră. Îl văzu pe Masgard mijindu-şi ochii ca să-l citească şi schimbându-se la faţă când înţelese. Intră la loc în nacelă, trânti sasul închizându-l şi aeronava îşi luă zborul.

— Ce ne poate face, la urma urmei? interveni unul dintre navigatori. Nu ne vor ataca, căci ar risca să avarieze exact lucrurile pentru care vor să ne mănânce.

— Pun pariu că Arkangel e la mai mult decât o zi distanţă de noi! zise cu emfază domnişoara Pye. Urbivorul ăla mare şi hodorogit! Trebuie să fie disperaţi, altfel n-ar fi fost nevoiţi să trimită nişte marţafoi răsfăţaţi care să se joace de-a piraţii aerieni. Aşa că, Freya, ai făcut bine că nu te-ai lăsat intimidată şi le-ai dat în vileag cacealmaua. Nu ne va fi greu să fugim mai repede decât ei!

Între timp, *Turbulenţă în Aer Clar* coborî prin norul de pulbere de gheaţă din spatele oraşului şi trase o salvă de rachete în suportul roţii propulsoare. Din pupa lui Anchorage ţâşniră scântei, fum şi flăcări. Arborele cedă şi roata căzu într-o parte, pivotând pe gheaţă, încă ataşată de un vălmăşag de montanţi şi de lanţuri de antrenare, încâlcite şi răsucite, la capătul dinspre tribord. Aşa ruptă, proptită în gheaţă, roata se transformă într-o ancoră care frână oraşul. Patinând şi trepidând, Anchorage se opri.

Luminile de poziţie ale aeronavei lui Masgard se ridicară din norul de aşchii de gheaţă de la pupă.

— Repede! strigă Freya, simţind cum o cuprinde panica. Trebuie să ne punem din nou în mişcare! Coborâţi şenilele...

Domnişoara Pye era la tuburile de comunicare şi asculta rapoartele trunchiate ce veneau de jos.

— Vai, Freya, nu putem; roata e prea grea ca s-o putem târî după noi. Trebuie tăiate legăturile care o ţin, iar Søren spune că asta va dura câteva ore!

— Dar n-avem câteva ore! vociferă Freya, care înţelese că n-aveau nici măcar minute.

Se agăţă de domnişoara Pye şi amândouă priviră portul aerian. *Turbulenţă în Aer Clar* ateriză acolo şi din ea ieşiră vreo douăzeci de siluete negre, blindate, care începură să alerge în jos pe scări ca să ocupe districtul motoarelor. Apoi nava decolă din nou şi rămase planând deasupra Timoneriei. Din nacela ei coborâră pe cabluri alţi bărbaţi, care sparseră pereţii de sticlă cu bocancii şi căzură pe puntea de comandă, răsturnând masa hărţilor, într-o ploaie de cioburi, un cor de ţipete şi de strigăte, şi săbii scoase, lucind în lumina proiectoarelor. Freya o pierduse pe domnişoara Pye. O luă la fugă spre lift, dar înaintea ei ajunsese acolo altcineva. Nişte mâini mari, înmănuşate, se întinseră s-o apuce. Se gândi: „Am făcut atâta drum! Atâta drum doar ca să fim mâncaţi!”

Capitolul 31: Sertarul cu cuţite

Vaste întinderi de gheaţă se perindau la sute de metri sub nacela lui *Jenny Haniver,* întretăiate de o reţea de creste

zimţate. Uitându-se prin ferestrele punţii de comandă la albul nesfârşit, Tom şi Hester aveau senzaţia că zboară de o veşnicie pe deasupra acestui ocean în armură de gheaţă.

În ziua în care evadaseră din Cuibul Tâlharilor, aterizaseră pe o balenieră mică şi cumpăraseră combustibil de la Nomazii Zăpezii cu ultimii şilingi primiţi de la Pennyroyal. De atunci nu făcuseră decât să zboare spre nord-vest în căutarea lui Anchorage. Nu prea dormiseră, de teama Stalkerului ce le bântuia visele. Stăteau pe puntea de comandă, ronţăind biscuiţi râncezi, bând cafea şi povestindu-şi oarecum stânjeniţi fragmente din ceea ce făcuse fiecare de când se despărţiseră.

Nu vorbeau despre fuga lui Hester din Anchorage, nici despre motivul pentru care plecase. Nu mai discutaseră despre asta din noaptea în care zăcuseră amândoi tremurând, abia răsuflând, ghemuiţi unul în altul pe podeaua metalică. Hester îi mărturisise cu glas stins:

— Nu ţi-am spus totul. După ce te-am părăsit, am făcut ceva îngrozitor...

— Te-ai supărat şi ai fugit, zisese Tom, neînţelegând.

Îi părea atât de bine că o regăsise, încât nu voia să rişte o ceartă, aşa că o spusese pe un ton care sugera că fusese ceva neînsemnat, uşor de iertat.

Hester clătinase din cap.

— Nu la asta mă refeream...

Dar nu fusese în stare să-i mărturisească.

Aşa că zburaseră mai departe, zi după zi, peste banchiza ondulată şi uscatul îngheţat în profunzime, până acum, când Tom spuse dintr-odată:

— N-am vrut să se-ntâmple ceea ce s-a-ntâmplat între mine şi Freya. Când vom ajunge pe Anchorage, nu va fi ca data trecută, îţi promit. Doar îi avertizăm în legătură cu venirea lui Arkangel, apoi decolăm din nou. Mergem spre cele O Sută de Insule, ori în altă parte, doar noi doi.

Hester clătină iar din cap.

— E prea primejdios, Tom. Vine războiul. Poate nu anul ăsta, nici la anul, dar în curând. Şi va fi unul groaznic; e prea târziu să mai poată fi împiedicat. Liga tot mai crede că noi i-am incendiat Flota Aeriană de Nord, iar Furtuna Verde va da vina pe noi pentru atacul asupra Cuibului Tâlharilor. Stalkerul Fang nu va fi mereu prin preajmă ca să ne apere.

— Atunci unde ne putem duce, ca să fim în siguranţă?

— În Anchorage. Găsim cumva un mod de a garanta siguranţa oraşului şi ne adăpostim acolo câţiva ani. Poate pe urmă...

Însă, chiar şi dacă ar fi existat vreun mod de a salva oraşul, Hester ştia că ea nu-şi avea locul acolo. Îl va lăsa pe Tom cu Freya, în afara oricărei primejdii, şi va zbura singură mai departe. Deşi prietenos şi paşnic, nu era locul potrivit pentru fiica lui Valentine.

•••

În noaptea aceea, în vreme ce luminile aurorei dansau deasupra lui, Tom privi în jos printr-o spărtură din nori şi văzu o dâră uriaşă trasată pe gheaţă, sute de şanţuri adânci, paralele, ce se întindeau şi se pierdeau spre vest în negura nepătrunsă.

— Urme de oraş! strigă el, grăbindu-se s-o trezească pe Hester.

— Arkangel, zise fata.

I se făcu rău de spaimă. Urma lăsată de oraşul-prădător îi arăta imensitatea sa. Cum ar fi putut ea opri aşa ceva?

Cârmiră pe *Jenny* pe urmele lui Arkangel. Un ceas mai târziu, Tom prinse pe radiolocator, printre paraziţi, ţiuitul aspru al semnalului emis de radiofarul prădătorului şi în curând îi văzură luminile sclipind în ceaţă.

Oraşul se mişca la un sfert din viteză, cu un evantai de vehicule-cercetaş şi suburbii-dronă adaptate la explorare trimise înaintea lui pentru a sonda gheaţa. În jurul său pluteau aeronave, mai ales comercianţi ce părăseau portul aerian şi o luau spre est, nefiind dispuşi să se lase purtaţi de Arkangel atât de departe de locuri ce nu figurau pe nicio hartă. Tom ar fi dorit să vorbească cu ei, dar Hester se opuse.

— Nu. Nu te poţi încrede în genul de nave care fac afaceri cu Arkangel, spuse ea. Se temea să nu fie recunoscută de vreun comerciant care să-i spună lui Tom ce făcuse. Mai bine ne ferim de oraşul ăsta şi mergem mai departe.

Se îndepărtară şi zburară mai departe, iar strălucirea lui Arkangel se stinse în noapte, în timp ce dinspre nord începu să viscolească. La un moment dat, semnalul radiofarului lui Arkangel începu să se piardă, fiind înlocuit de altul, la început foarte slab, dar devenind treptat mai puternic. Stăteau cu privirea aţintită în întuneric, în vreme ce vântul lovea vuind anvelopa lui *Jenny* şi fulgii de zăpadă îi căptuşeau ferestrele.

Undeva departe luciră slab câteva lumini, apoi sunetul prelung, sumbru, al semnalului se auzi distinct printre paraziţi, singuratic ca urletul unui lup.

— E Anchorage.

— Stă pe loc.

— Ceva nu-i în regulă...

— Am ajuns prea târziu! se tângui Tom. Nu-ţi aminteşti? Arkangel îşi trimite Vânătorii înainte să ia captive oraşele pe care vrea să le mănânce. Bruta aia pe care-am întâlnit-o în Airhaven! Le opreşte din drum, le pune să se-ntoarcă şi să intre direct în fălcile lui... Trebuie să ne-ntoarcem. Dacă aterizăm acolo, Vânătorii ne vor prinde şi ne vor reţine până soseşte Arkangel. O s-o mănânce şi pe *Jenny* odată cu Anchorage...

— Nu, zise Hester. Trebuie s-aterizăm. Trebuie să facem ceva.

Se uită la Tom, dorind foarte tare să-i spună de ce asta era aşa important pentru ea. Acum ştia că, dacă voia să-şi răscumpere vina, trebuia să se bată cu Vânătorii şi că foarte probabil avea să fie ucisă. Ar fi vrut să-i explice de ce încheiase târgul cu Masgard şi să-l roage s-o ierte. Dar dacă n-ar fi putut-o ierta? Dacă ar fi respins-o, îngrozit? Cuvintele-i stăteau pe limbă, însă n-avea curaj să le rostească.

Tom opri motoarele lui *Jenny* şi o lăsă purtată de vânt, în linişte, mai aproape. Era mişcat de grija bruscă, surprinzătoare, a lui Hester pentru oraşul gheţii. De fapt, până când îl revăzuse, nu-şi dăduse seama cât de dor îi fusese de el. Ochii i se umplură de lacrimi. Din cauza lor vedea luminile Timoneriei şi ale Palatului de lamă ca un păienjeniş strălucitor.

— Toate luminile sunt aprinse. Parc-ar fi un pom de Quirkăciun...

— Ca să-l vadă Arkangel mai bine, spuse Hester. Presupun că Masgard şi Vânătorii lui au oprit motoarele lui Anchorage, i-au aprins luminile şi-au dat drumul radiofarului. Probabil că acum aşteaptă în palatul Freyei sosirea oraşului lor.

— Şi ce se va întâmpla cu Freya? întrebă Tom. Şi cu toţi ceilalţi locuitori?

Însă Hester n-avea răspuns.

Aşa feeric iluminat, portul aerian părea extrem de primitor, dar nici nu putea fi vorba să aterizeze acolo. Hester stinse luminile de poziţie ale lui *Jenny* şi-l lăsă pe Tom s-o piloteze, fiindcă el fusese întotdeauna un pilot mult mai bun. *Jenny* coborî

atât de jos, încât carena nacelei aproape că atinse gheaţa, apoi se smuci brusc în sus, strecurându-se prin spaţiul îngust dintre două depozite de pe marginea babord a nivelului inferior. Zgomotul clamelor de andocare răsună îngrozitor de tare, totuşi nu alertă pe nimeni, iar când se aventurară afară, nu găsiră nicio mişcare pe străzile tăcute, înzăpezite.

Urcară repede, fără zgomot, până la portul aerian, fără să scoată o vorbă, adânciţi fiecare în propriile amintiri diferite legate de oraş. *Turbulenţă în Aer Clar* era andocat la o platformă deschisă din mijlocul portului; pe anvelopa sa strălucea lupul roşu – emblema lui Arkangel. Un bărbat în uniformă îmblănită stătea de gardă lângă navă şi prin ferestrele luminate ale nacelei se vedea agitaţie.

Tom se uită la Hester.

— Ce facem?

Ea clătină din cap, încă nesigură. Tom o urmă prin întunericul ce domnea în spatele rezervoarelor de combustibil. Intrară prin uşa din spate a casei şefului portului. Aici era şi mai întuneric; prin ferestrele îngheţate se strecura doar la răstimpuri câte o rază de la luminile portului. Bucătăria şi sufrageria, altă dată atât de curate şi de ordonate, arătau acum de parcă o tornadă făcuse praf colecţia de plăci comemorative, spărgând vesela şi spulberând portretele copiilor soţilor Aakiuq din altarul de familie. Vechea puşcă de vânat lupi, ce atârna pe peretele sufrageriei, dispăruse, iar plita era rece. Hester se aplecă peste fragmentele sparte ale chipurilor membrilor familiei Rasmussen şi deschise sertarul cu cuţite al bufetului.

În spatele ei scârţâi o scară. Tom, care era mai aproape, se întoarse la timp ca să zărească umbra cenuşie a unei feţe ce-l privea pe furiş prin balustradă. Dispăru însă aproape imediat, iar cel care se ascundea acolo urcă în grabă la etaj. Tom strigă surprins, dar îşi duse repede mâna la gură, amintindu-şi de garda de afară. Hester se repezi pe lângă el înarmată cu cuţitul de bucătărie cel mai ascuţit al doamnei Aakiuq. Se auziră zgomotele confuze ale unei încăierări, o voce icni: „Milă! Cruţă-mă!”, apoi bufniturile surde ale rostogolirii unui trup greu, târât pe scări. Ajunsă jos, Hester îi dădu drumul, gâfâind, cu cuţitul încă ridicat. Tom se uită la captivul ei.

Era Pennyroyal. Murdar, cu părul răvăşit şi o barbă căruntă ţepoasă pe obrajii supţi, exploratorul părea să fi îmbătrânit cu

zece ani de când plecaseră ei, ca şi cum timpul s-ar fi scurs mai repede la bordul lui Anchorage decât în lumea de afară. Bătrânul scânci, cu ochii ieşiţi din orbite, aruncând priviri rapide când la unul, când la altul.

— Tom? Hester? Pe toţi zeii şi zeiţele, am crezut că sunteţi blestemaţii ăia de Vânători. Cum aţi ajuns aici? Aţi venit cu *Jenny*? Slavă cerului! Trebuie să plecăm imediat!

— Ce se-ntâmplă aici, profesore? întrebă Tom. Unde e toată lumea?

Încă speriat şi urmărind din ochi cuţitul din mâna lui Hester, Pennyroyal se ridică şi-şi luă o poziţie mai comodă, ţinându-se de capătul balustradei.

— Vânătorii din Arkangel, Tom. Aero-huligani, conduşi de ticălosul ăla... Masgard. Au venit acum vreo zece ore, au spart roata propulsoare şi au preluat controlul asupra oraşului.

— A murit cineva? interveni Hester.

— Nu cred. Au interesul ca toţi locuitorii să rămână în viaţă, ca să poată munci pentru ei în temniţele pentru sclavi. Aşa că doar i-au capturat pe toţi şi i-au închis în Palatul de Iarnă, aşteptând ca oraşul lor să ne prindă din urmă. Câţiva dintre oamenii lui Scabious, mai curajoşi, au încercat să se opună, dar s-au ales cu o bătaie zdravănă. Altfel însă nu cred că a fost cineva rănit.

— Şi dumneata? Hester se aplecă spre el, aţintindu-l cu o privire de gorgonă. Cum se face că nu eşti închis împreună cu ceilalţi?

Pennyroyal îi aruncă un zâmbet strâmb.

— Ah, ştii mottoul familiei Pennyroyal, domnişoară Shaw: „Când lucrurile devin periculoase, cei inteligenţi se ascund sub piesele de mobilier de mari dimensiuni”. S-a întâmplat să mă aflu în portul aerian când ei au aterizat. Cu gândirea rapidă obişnuită, m-am strecurat aici şi m-am ascuns sub pat. De unde n-am ieşit decât atunci când totul se terminase. Desigur, mi-a trecut prin cap să mă prezint tânărului Masgard şi să revendic onorariul cuvenit informatorului, dar, sincer să fiu, nu cred că-i un om de încredere, aşa că am stat pitit aici.

— Ce onorariu al informatorului? întrebă Tom.

— A... ăăă... Pennyroyal părea uşor ruşinat şi încercă să-şi ascundă jena sub obişnuitul lui zâmbet de potlogar. Ştii, Tom, cred că eu sunt cel care i-a adus pe Vânători aici.

Fără ca Tom să înţeleagă de ce, Hester izbucni în râs.

— Am trimis doar câteva mesaje inofensive în care ceream ajutor, se plânse exploratorul. Niciodată nu mi-am închipuit că le va recepţiona *Arkangel.* Cine a auzit vreodată ca un semnal radio să bată atât de departe? Fără îndoială, e o ciudăţenie a acestei clime boreale... Oricum, nu m-am ales cu nimic din asta, după cum vedeţi. Stau ascuns în gaura asta de ore-n şir, în speranţa c-aş putea să mă strecor la bordul aeronavei Vânătorilor şi să evadez. Dar e păzită de santinela aia nenorocită şi mai sunt vreo doi înăuntru...

— Am văzut, zise Tom.

— Însă, continuă profesorul înseninându-se, acum, că v-aţi întors cu *Jenny Haniver,* nu mai contează, nu-i aşa? Când plecăm?

— Nu plecăm! îi tăie Hester elanul şi Tom se întoarse să o privească, încă nedumerit de spusele ei. Cum putem pleca? Le suntem îndatoraţi soţilor Aakiuq, Freyei şi tuturor celorlalţi. Trebuie să-i salvăm.

Hester îi lăsă privind-o năuciţi şi se îndreptă spre fereastra bucătăriei ca să se uite afară prin prismele de gheaţă de pe geam. În conurile de lumină de sub stâlpii de iluminat din port dansau fulgi de zăpadă purtaţi de viscol. Îşi imagină santinelele de la bordul navei, pe camaradul lor care patrula afară, pe platforma de andocare, tropăind ca să-şi dezmorţească picioarele, şi restul echipajului lui Masgard în Palatul de Iarnă, încălzindu-se cu vinul din crama familiei Rasmussen. Probabil moţăiau fără griji şi nu se aşteptau la niciun incident. Valentine i-ar fi anihilat cu uşurinţă. Poate că, dacă ar fi moştenit suficient din forţa, cruzimea şi viclenia lui, şi ea i-ar fi putut anihila la fel de uşor.

— Hester?

Tom rămăsese în spate, speriat de înfăţişarea ei glacială. De obicei, el propunea planuri nesăbuite pentru a-i ajuta pe cei aflaţi la ananghie. Auzind-o pe Hester sugerând o astfel de acţiune i se părea că lumea şi-a pierdut orice noimă. Îşi puse blând mâna pe umărul ei şi o simţi încordându-se, gata să se ferească.

— Hester, ei sunt mulţi, iar noi, doar trei...

— Vrei să zici doi, interveni Pennyroyal. Pe mine nu mă pune la socoteală; nu vreau să iau parte la schema voastră sinucigaşă...

Cu o mişcare rapidă, Hester îi puse cuţitul la gât. Mâna îi tremura uşor, făcând să licărească reflexe albăstrui pe lama de oţel.

— Ori faci tot ce-ţi spun eu, rosti calm fiica lui Valentine, ori te omor cu mâna mea.

Capitolul 32: Fiica lui Valentine

— Hai, mănâncă tot, margrafă mică! o îndemnă Piotr Masgard de la celălalt capăt al mesei pe Freya, fluturând spre ea un copan de pui pe jumătate ronţăit.

Freya privea în farfurie, unde mâncarea se răcise de mult. Ar fi preferat de o mie de ori să fi fost încă prizonieră, închisă alături de ceilalţi în marea sală de ceremonii, mâncând împreună cu ei resturile, scursurile şi lăturile date de Vânători, însă Masgard insistase să fie adusă să cineze împreună. Îi spusese că nu face decât să-i arate curtoazia pe care o merita şi că nu se cuvenea ca o margrafă să cineze cu poporul ei. Ca şef al Vânătorilor din Arkangel, era datoria şi plăcerea lui s-o aibă ca oaspete la masă.

Numai că masa era a Freyei, se afla în propriul ei salon, iar mâncarea provenea din proviziile ei şi fusese gătită de bietul Smew în propria ei bucătărie. În plus, de fiecare dată când ridica privirea din farfurie întâlnea ochii albaştri, ironici, ai lui Masgard, măsurând-o de sus până jos, mândru de captura făcută.

La început, în confuzia îngrozitoare a atacului asupra Timoneriei, se încurajase singură gândindu-se: „Scabious nu va accepta niciodată aşa ceva: el şi oamenii lui vor lupta şi ne vor salva”. Dar când Vânătorii îi mânaseră ca pe o turmă în sala de ceremonii pe ea şi pe ceilalţi, şi când văzuse cât de mulţi dintre concetăţenii ei căzuseră prizonieri şi aşteptau deja acolo, înţelesese că totul se petrecuse prea repede. Oamenii lui Scabious fuseseră luaţi prin surprindere ori ocupaţi să stingă incendiile declanşate de atacul cu rachete. Răul triumfase asupra binelui.

— Marele Arkangel va fi aici în doar câteva ore, anunţase Masgard, dând ocol mulţimii de captivi, în timp ce oamenii săi stăteau de pază cu armele şi arbaletele gata de tragere. Cuvintele lui răsunau din două difuzoare în formă de coarne, montate pe casca locotenentului său. Dacă vă purtaţi frumos, vă puteţi aştepta la o viaţă sănătoasă, productivă, în măruntaiele lui Arkangel. Dacă încercaţi să vă opuneţi, veţi muri. Oraşul vostru e o pradă frumuşică; îmi permit să sacrific câţiva sclavi dacă vreţi neapărat să vă demonstrez că vorbesc serios.

Nimeni nu dădu vreun semn că s-ar opune. Locuitorii din Anchorage nu erau obişnuiţi cu violenţa, iar feţele brutale şi armele acţionate cu abur ale Vânătorilor erau de ajuns ca să-i convingă. Se strânseră unii-n alţii în centrul sălii de ceremonii, soţiile se agăţară de soţii lor şi mamele încercară să-i facă pe copii să nu mai plângă, să nu vorbească sau să facă orice ar fi putut atrage asupra lor atenţia gărzilor. Când Masgard trimise după margrafă ca să cineze cu el, Freya consideră că era mai înţelept să accepte; mai bine să nu-i strice buna dispoziţie.

„Totuşi”, gândi ea în vreme ce împungea cu furculiţa în mâncarea ce se răcise, „dacă a mânca împreună cu Masgard e lucrul cel mai rău pe care trebuie să-l îndur, atunci înseamnă c-am scăpat uşor”. Nu i se mai păru însă la fel de uşor când ridică ochii spre el şi simţi cum ameninţarea plutea între ei. I se strânse stomacul, ameţi şi pentru o clipă crezu că i se face rău. Ca scuză pentru a nu mânca, încercă să facă conversaţie:

— Şi cum ne-aţi găsit, domnule Masgard?

Masgard rânji, cu ochii albaştri aproape ascunşi sub pleoapele grele. Fusese puţin dezamăgit când ajunsese aici: locuitorii cedaseră prea uşor, iar garda de corp a Freyei se dovedise a fi o aşchie de om, nevrednică de sabia lui Masgard. Dar era hotărât să se arate galant cu margrafa pe care o capturase. Se simţea mândru, generos şi victorios, aşa cum stătea pe tronul Freyei, în capul mesei, şi gândindu-se că o impresionase.

— De unde ştii că nu m-a adus aici talentul meu natural de vânător? întrebă el.

Freya reuşi să schiţeze un zâmbet forţat.

— Nu acesta este modul vostru de operare, nu-i aşa? Am auzit cum procedaţi. Arkangel e atât de disperat după pradă, încât plătiţi spioni care să vă dea *de* gât ruta altor oraşe.

— A da în gât.

— Cum?

— Se spune: „A da în gât”. Dacă vreţi să vorbiţi jargonul celor de sub punte, Luminăţia Voastră, măcar să-l folosiţi corect.

Freya roşi.

— A fost profesorul Pennyroyal, nu-i aşa? Cu mesajele lui radio stupide. Mi-a spus că nu încerca decât să se facă auzit de vreun explorator ori negustor aflat în trecere, dar presupun că de fapt vouă vă trimitea tot timpul semnale.

— Care profesor? Masgard râse din nou. Nu, draga mea, un şobolan *zburător* v-a dat în gât.

Freya simţi că ochii îi sunt iarăşi atraşi către ai lui.

— Hester!

— Ştii ce-i cel mai frumos? Nici măcar n-a vrut să ia bani în schimbul oraşului. A cerut doar un băiat, un terchea-berchea, un gunoi al aerului. Pe nume Natsworthy...

— Vai, *Hester*! şopti Freya.

Din prima clipă se gândise că fata aceea reprezenta o pacoste, dar nu-şi închipuise niciodată că ar fi fost capabilă de ceva atât de îngrozitor. Să trădeze un întreg oraş doar ca să păstreze un băiat pe care nu-l merita şi căruia i-ar fi fost mult mai bine cu altcineva! Făcu tot posibilul să-şi ascundă furia de Masgard, fiindcă ar fi râs de ea.

— Tom s-a dus, zise ea. Cred că a murit...

— Înseamnă c-a scăpat uşor. A avut noroc, molfăi Masgard, muşcând din alt copan. Nu c-ar mai avea vreo importanţă. Fătuca lui s-a evaporat; şi-a luat zborul înainte ca cerneala să se usuce pe contractul ei...

Uşa salonului se deschise brusc. Freya uită de Hester şi se întoarse să vadă ce se petrece. Unul dintre oamenii lui Masgard – individul cu difuzoare-coarne pe cască – stătea în prag.

— Un incendiu, înălţimea voastră! spuse el gâfâind. Sus în port!

— Cum? Masgard se duse la fereastră şi trase cu putere draperiile groase.

Viscolul spulbera zăpada în grădina Palatului de Iarnă. Dincolo de zid se vedea o văpaie roşie ce se întindea rapid. Pe fundalul ei, frontoanele şi jgheaburile caselor de pe bulevardul Rasmussen se profilau precis desenate. Masgard se întoarse spre locotenent.

— Garstang şi băieţii lui din port au raportat ceva?

Vânătorul clătină din cap în semn de negaţie.

— Pe Colţii Lupului! urlă Masgard. Cineva a declanşat focul ăla! Ne-atacă nava! Îşi scoase sabia şi porni spre uşă, dar se opri în dreptul scaunului pe care şedea Freya. Dacă vreunul dintre orăşenii tăi viermănoşi s-a atins de *Turbulenţă în Aer Clar,* îl jupoi de viu şi-i vând pielea ca ştergător de picioare.

Freya încercă să se facă mică, ghemuindu-se pe scaun.

— Nu putea fi nimeni dintre oamenii mei. I-ai închis pe toţi...

Însă exact în clipa în care rostea aceste cuvinte, se gândi la profesorul Pennyroyal. Nu-l văzuse în sala de ceremonii. Poate că reuşise să scape? Poate că încerca să-i ajute? Părea puţin probabil, dar era singura fărâmă de nădejde pe care o avea, şi se agăţă de ea în timp ce Masgard o ridică brutal din scaun şi o împinse spre locotenentul lui.

— Du-o înapoi în sala de ceremonii! strigă el. Unde-s Ravn, Tor şi Skaet?

— Încă păzesc intrarea principală, înălţimea voastră.

Masgard ieşi în grabă, lăsându-l pe celălalt s-o târască pe Freya afară din salon şi s-o împingă de-a lungul coridorului ce ducea spre sala de ceremonii. Tânăra se gândi că ar trebui să evadeze, dar gardianul era atât de înalt, de puternic şi de bine înarmat, încât nu îndrăzni. Portretele strămoşilor ei o priveau de sus în timp ce trecea prin dreptul lor, părând dezamăgiţi că nu opune rezistenţă.

— Sper că cineva a incendiat preţioasa voastră navă! cuteză totuşi să spună.

— Oricum nu mai contează pentru noi, mârâi bărbatul. Voi veţi suferi pentru asta. Arkangel va ajunge aici în curând şi n-o să avem nevoie de aeronavă ca să plecăm din oraşul vostru amărât, când se va găsi-n burta Bestiei, a Spaimei Nordului!

Pe măsură ce se apropiau de sala de bal, Freya auzea tot mai tare un murmur de glasuri venind dinăuntru. Probabil că prizonierii văzuseră şi ei focul şi discutau aprins, în ciuda gardienilor care le cereau să tacă. Apoi ceva îi fulgeră pe lângă cap şi locotenentul lui Masgard căzu pe spate fără un sunet. Freya crezu că alunecase, dar când se întoarse văzu că din partea din faţă a căştii lui ieşea capătul metalic al unei săgeţi şi o şuviţă groasă de sânge începuse să se prelingă dintr-unul dintre coarne.

— Puah! făcu ea.

Din umbra unui intrând de lângă uşa sălii de bal se ivi o siluetă înaltă.

— Profesore Pennyroyal? şopti Freya.

Dar era Hester Shaw, care îşi fixa deja o săgeată nouă în arbaleta mare pe care o purta.

— Te-ai întors! exclamă Freya.

— Vai, ce deducţie inteligentă, Luminăţia Voastră!

Freya se înroşi de mânie. Cum îndrăznea fata asta să-şi bată joc? Doar era vinovată pentru ce se petrecea!

— Ne-ai trădat! Le-ai vândut ruta noastră! Cum ai putut face aşa ceva? *Cum*?

— Ei bine, m-am răzgândit, zise Hester. M-am întors să vă ajut.

— *Să ne-ajuţi*? Gâtuită de furie, Freya vorbea şoptit, de teamă să n-o audă gărzile din sală. Cum ai putea să ne-ajuţi? Cel mai mare ajutor ar fi fost ca niciodată să nu te fi apropiat măcar de oraşul meu. N-avem nevoie de tine! Tom n-are nevoie de tine! Eşti rece, rea şi egoistă. Nu-ţi pasă de nimeni, decât de propria ta persoană...

Se opri brusc. Îşi amintiseră amândouă, în aceeaşi clipă, că Hester ţinea în mână o arbaletă încărcată şi că oricând, doar cu o uşoară apăsare a degetului, ar fi putut-o ţintui pe Freya de perete. Hester se şi gândi o clipă s-o facă. Lipi vârful săgeţii de pieptul Freyei.

— Ai dreptate, şopti ea. Sunt rea. Semăn cu tata. Dar de Tom îmi pasă, ceea ce-nseamnă că trebuie să-mi pese şi de tine şi de oraşul tău prăpădit. Şi cred că acum aveţi foarte mare nevoie de mine.

Coborî arbaleta şi privi în jos la bărbatul pe care tocmai îl omorâse. Purta la centură un pistol cu gaz.

— Ştii să foloseşti asta?

Freya încuviinţă. Meditatorii ei puseseră accent mai degrabă pe normele de comportare şi pe ţinută decât pe pregătirea militară, dar înţelesese despre ce era vorba.

— Atunci vino cu mine.

O spuse atât de hotărât, încât Freyei nici prin minte nu i-ar fi trecut să n-o asculte.

•••

Pentru Hester cel mai greu fusese să-l îndepărteze pe Tom. Nu voia să-l expună niciunei primejdii. În plus, ea nu putea să fie

fiica lui Valentine în prezenţa sa. În întunericul sufrageriei din casa lui Aakiuq, îl luase în braţe şi-i spusese:

— Ştii vreo intrare prin spatele Palatului de Iarnă? Vânătorii mişună peste tot. Nu putem să deschidem pur şi simplu uşa din faţă şi să intrăm, anunţând c-am venit să-l vedem pe Masgard.

Tom se gândi o clipă, apoi scotoci în buzunarul jachetei şi scoase un obiect mic lucitor pe care fata nu-l mai văzuse.

— E un şperaclu din Grimsby. Mi l-au dat băieţii lui Caul. Pun prinsoare că pot intra cu el prin ecluza termică din spatele cabinetului de curiozităţi!

Avea un aer atât de bucuros şi de încântat de sine, încât Hester nu se putu abţine să nu-l sărute.

— Atunci du-te. Aşteaptă-mă în *Wunderkammer.*

— Tu nu vii?

Acum nu mai arăta încântat, ci doar speriat. Fata îşi puse degetele pe gura lui ca să tacă.

— Mă duc în recunoaştere la aeronava lor.

— Şi gărzile...

Hester încercă să pară curajoasă.

— Îţi aminteşti c-am fost eleva lui Shrike? M-a-nvăţat o mulţime de lucruri pe care n-am avut pân-acum prilejul să le pun în practică. O să mă descurc. Hai, du-te!

Tom începu să zică ceva, dar renunţă, o îmbrăţişă şi se îndepărtă în grabă. O clipă sau două, Hester se simţi uşurată să-l ştie plecat; apoi, dintr-odată, simţi o nevoie acută să-l cheme înapoi, să fie îmbrăţişată şi să-i spună o mulţime de lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună. Alergă la uşa din spate, dar deja dispăruse, luând-o pe vreo cale secretă către palat.

Hester îi şopti numele, adresându-se zăpezii. Nu se aştepta să-l mai vadă vreodată. Simţea că alunecă tot mai rapid într-o prăpastie.

Pennyroyal şedea încă ghemuit la baza scării. Hester trecu pe lângă el, intră în bucătărie, luă dintr-un dulap de deasupra chiuvetei un felinar cu gaz şi-l aprinse. Flacăra se înălţă încet în sticla afumată. Lumina ei galbenă se răsfrânse pe pereţi, pe geamuri şi pe chipul palid al lui Pennyroyal.

— Ce faci? şuieră el. Oamenii lui Masgard o vor vedea!

— Asta-i şi ideea, zise Hester.

— N-o să te-ajut! replică nervos exploratorul. Nu mă poţi forţa! E o nebunie!

De astă dată, tânăra nu se mai obosi să-l amenințe cu cuțitul, ci-și apropie chipul ca de gargui și rosti apăsat:

— Eu am fost, Pennyroyal, nu tu. Voia să se asigure că bărbatul înțelegea exact cât de nemiloasă putea fi. Eu sunt cea care i-a adus aici pe Vânători.

— Tu? Pe Marele Poskitt Atotputernicul, *de ce*?

— Pentru Tom, răspunse simplu Hester. Fiindcă l-am vrut pe Tom pentru mine din nou. El trebuia să fie prețul meu, aurul prădătorului. Numai că n-a mers potrivit planului, iar acum trebuie să încerc să repar lucrurile.

Afară se auziră pași scârțâind prin zăpada de sub fereastra bucătăriei, apoi o răsuflare grea când cineva deschise ecluza termică exterioară. Hester se retrase în umbra din spatele ușii, în timp ce santinela de pe docuri pătrunse în încăpere, atât de aproape, încât fata simți adierea rece a jachetei lui îmblănite, acoperite de zăpadă.

— Ridică-te-n picioare! lătră el către Pennyroyal și se întoarse să caute cu privirea alți fugari.

Cu o clipă înainte de a fi văzută, Hester își întinse brațul și înfipse cuțitul în interstițiul dintre marginea de sus a platoșei și partea de jos a cagulei. Bărbatul scoase un gâlgâit și trupul lui mare se răsuci, făcând-o pe Hester să scape cuțitul din mână. Se feri într-o parte în clipa în care gardianul acționă arbaleta și auzi cum săgeata se înfige în ușa dulapului din spatele ei. Vânătorul bâjbâia după cuțitul de la centură. Hester îl apucă de braț și încercă să-l oprească. Nu se auzea niciun sunet în afara gâfâitului lor și a zgomotului veselei sparte în timp ce se luptau, iar Pennyroyal se chinuia să se târască din calea lor. Ochii mari și verzi ai Vânătorului se holbau la Hester prin sticlele cagulei, furioși, până când în sfârșit păru să-i atințească spre ceva foarte îndepărtat, în spatele ei, gâlgâitul încetă și individul se prăbuși într-o parte, gata s-o tragă în jos. Picioarele lui mai zvâcniră o vreme, apoi se liniști.

Hester nu mai omorâse niciodată pe cineva. Se așteptase să se simtă vinovată, dar nu avea remușcări. Nu simțea nimic. „Deci așa simțea tata”, se gândi, în vreme ce-i scotea mortului mantaua, căciula de blană și cagula. „Era doar o treabă ce trebuia făcută pentru a salva orașul și pe cei dragi lui. Așa a simțit și el după ce i-a omorât pe mama și pe tata. Clar, dur și

curat, ca sticla”. Luă şi arbaleta Vânătorului împreună cu tolba cu săgeţi şi-i spuse lui Pennyroyal:

— Adu lampa.

— Dar... dar...

Afară, zăpada viscolită se învârtejea ca roiuri de fluturi albi sub lămpile din port. Hester traversă platformele de andocare, împingându-l pe înspăimântatul Pennyroyal în faţa ei. Prin spaţiul dintre două hangare văzu pe cer, spre est, o pată mare de lumină.

Sasul navei *Turbulenţă în Aer Clar* era deschis. Alt Vânător aştepta acolo.

— Ce era, Garstang? strigă el. Pe cine-ai găsit?

— Doar pe boşorogul ăsta, răspunse Hester, sperând că grosimea cagulei îi va înăbuşi glasul şi că haina de blană îi va ascunde silueta costelivă.

— Doar un bătrân nenorocit, spuse şi Vânătorul la rândul său, adresându-i-se cuiva din interiorul nacelei. Apoi, mai tare: Du-l la palat, Garstang! Bagă-l alături de ceilalţi! N-avem nevoie de el aici.

— Vă rog, domnule Vânător! zbieră deodată Pennyroyal. E o capcană! E...

Hester îşi ridică rapid arbaleta, apăsă pe trăgaci şi Vânătorul căzu pe spate urlând. În timp ce camarazii lui încercau să treacă pe lângă el, împingându-i la o parte trupul ce se zvârcolea, fata luă felinarul din mâna lui Pennyroyal şi-l azvârli înăuntru prin sas. Haina unui Vânător luă foc şi în nacelă izbucni incendiul. Pennyroyal urlă îngrozit şi o luă la fugă. Hester se întoarse după el, dar după numai doi paşi se trezi zburând, ridicată-n aer de un curent puternic şi fierbinte, care venea din spate, şi fu aruncată în zăpada ce nu mai era albă, ci un amalgam de şofran şi de rubiniu, ca de Halloween. Nu se auzi nicio bubuitură, ci doar un fâşâit prelung, moale, scos de celulele de gaz care se aprindeau. Hester se rostogoli în zăpadă şi privi înapoi. Din nacela în flăcări ieşeau târându-se doi bărbaţi, lovind cu palmele peste scânteile ce le aprindeau blana jachetelor şi a mantalelor. Unul alergă spre Hester, care bâjbâi după arbaleta căzută, dar nu privi în direcţia ei, ci doar o depăşi în viteză, zbierând ceva despre sabotori, aşa încât avu destul timp să fixeze în arbaletă o săgeată şi să i-o tragă în spate. În tot acest timp, profesorul se făcuse nevăzut. Hester ocoli aeronava în flăcări şi dădu peste

ultimul Vânător într-un loc întunecat, plin de fum gros. Îi luă sabia din mână şi-o prinse la centură şi o luă la fugă spre Rasmussen Prospekt şi luminile Palatului de Iarnă.

•••

Odată introdus în broască, dispozitivul Unchiului produse un zgomot ritmic, repetat, şi ecluza termică se deschise. Tom se strecură înăuntru, inspirând mirosurile familiare ale palatului. Coridorul era pustiu; în praful gros aşternut pe jos nu se vedea nicio urmă de paşi. Trecu grăbit prin întuneric către *Wunderkammer,* unde se sperie din nou de scheletele Stalkerilor, dar şperaclul îi veni de hac şi uşii aceleia, aşa încât intră fără zgomot în încăperea tăcută, printre vitrinele pline cu pânze de păianjen, temător, însă mândru că reuşise să intre.

Folia strălucea stins, amintindu-i de Freya şi de camera-crab care-l urmărise printr-unul dintre grilajele conductelor termice de deasupra când o sărutase.

— Caul? rosti el plin de speranţă, scrutând întunericul.

Însă la bordul lui Anchorage nu se aflau acum nişte pungaşi, ci doar Vânătorii. Se simţea deodată sufocat de o teamă cumplită: oare ce făcea Hester? Era îngrozitor când se gândea că ea rămăsese afară, în pericol, în vreme ce el aştepta aici. Pe cer, undeva în zona portului, se vedea pâlpâind o lumină roşiatică. Ce se petrecea? Ar fi trebuit oare să se ducă să vadă?

Nu. Hester îi spusese că se vor întâlni aici. Până acum nu-l dezamăgise niciodată. Încercă să-şi facă de lucru alegând o armă dintre cele expuse pe perete: o sabie grea, cam tocită, cu mânerul şi teaca împodobite. Ţinând-o în mână, se simţi mai curajos. Făcu câţiva paşi printre vitrinele cu animale mâncate de molii şi maşini vechi, rotind sabia în aer şi aşteptând-o pe Hester să salveze Anchorage împreună.

Dar în momentul în care din sala de bal şi dinspre coridoarele palatului se auziră împuşcături şi urlete, Tom înţelese că fata intrase totuşi pe uşa din faţă şi începuse lupta fără el.

•••

Pistolul cu gaz era mai greu decât se aşteptase Freya. Încercă să-şi închipuie cum ar fi fost să împuşte cu el pe cineva, dar nu reuşi. Se întrebă dacă ar fi cazul să-i explice lui Hester cât era de speriată, însă se părea că nu avea timp pentru asta. Hester ajunsese deja în dreptul uşii sălii de bal şi-i făcea semn să vină spre ea. Părul şi hainele îi miroseau a fum.

Împreună, deschiseră cu greu uşa masivă. Nimeni nu se întoarse să le vadă intrând. Şi Vânătorii, şi prizonierii priveau prin ferestre palele de foc ce şerpuiau deasupra portului. Freya îşi încleştă mâinile transpirate pe armă, aşteptând ca Hester să strige „Mâinile sus!”, „Nu mişcă nimeni!” sau orice altceva se presupunea că trebuia spus în asemenea situaţii. În loc de asta, Hester ridică arbaleta şi trase în Vânătorul cel mai apropiat.

— Stai puţin, asta nu se..., începu Freya să spună, dar imediat se aruncă pe jos întrucât din spatele mercenarului aflat în cădere, tovarăşul lui se întoarse şi trase o salvă lungă în direcţia ei.

Freya uita mereu că toate astea erau reale. În timp ce se târa pe podea, auzi cum gloanţele smulg aşchii din uşi şi ricoşează pe marmură. Hester îi smulse pistolul din mână şi faţa Vânătorului deveni o piftie roşie. În timp ce cădea, Smew îi luă arma şi trase într-un al treilea soldat, prins în îmbulzeala creată de panica prizonierilor.

— Rasmussen! strigă cineva, şi deodată întreaga încăpere reluă strigătul, vechiul strigăt războinic al oraşului Anchorage, moştenit din vremurile în care strămoşii Freyei purtaseră bătălii contra piraţilor aerului şi a Stalkerilor Imperiilor Nomade.

— Rasmussen!

Se auzeau împuşcături, ţipete, un zornăit prelung, ca un clinchet de xilofon, produs de trupul unui Vânător ce se prăbuşea lovind în cădere unul dintre candelabrele acoperite cu huse de praf. Totul se termină foarte repede. Windolene Pye începu să-i organizeze pe oameni; unii aveau grijă de răniţi, în timp ce bărbaţii luau săbiile şi armele Vânătorilor morţi.

— Unde e Scabious? strigă Hester.

Imediat, cineva îl împinse spre ea. Şeful motoarelor părea dornic să lupte, cu mâinile încleştate pe o armă capturată.

— Arkangel se apropie, îi spuse. I-am văzut luminile din portul aerian. Trebuie să pui în mişcare cât se poate de repede oraşul ăsta vechi.

— Dar districtul motoarelor e controlat de Vânători, iar roata propulsoare de la pupă e spartă. Doar pe şenile nu putem scoate mai mult de un sfert din viteză şi nici măcar atât nu putem atinge decât după ce scăpăm de epava roţii de la pupă.

— Tăiaţi-o! ordonă Hester, renunţând la arbaletă şi scoţând sabia.

Scabious avea o mie de alte întrebări, dar renunţă la ele şi strânse din umeri, apoi încuviinţă. Se îndreptă spre scări, urmat de jumătate din locuitorii oraşului; cei fără arme înhăţară din mers scaune şi sticle. Speriată, Freya consideră că trebuia să meargă cu ei şi să conducă atacul, asemenea margrafelor de odinioară. Se alătură celor ce se îmbulzeau spre uşă, dar Hester o opri.

— Rămâi aici. Oamenii tăi vor avea nevoie de tine în viaţă. Unde-i Masgard?

— Nu ştiu. Cred că a luat-o spre intrarea principală.

Hester aprobă din cap, însă gestul ei, ca un tic nervos, putea avea orice înţeles.

— Tom e-n muzeu, zise ea.

— Tom e aici?

Freya nu reuşea să ţină pasul.

— Te rog, Luminăţia Voastră, ai grijă ca Tom să fie în siguranţă după ce totul se va termina.

— Bine, dar...

Însă Hester deja plecase şi uşile ciuruite de gloanţe se închideau în urma ei. Freya se întrebă dacă ar fi trebuit s-o urmeze, dar ce-ar fi putut face ea împotriva lui Masgard? Se întoarse în sala de bal şi văzu un grup mare de oameni rămaşi acolo: cei foarte bătrâni şi foarte tineri, răniţii şi cei pur şi simplu prea speriaţi ca să lupte. Freya ştia cum simţeau. Îşi încleştă pumnii ca să nu mai tremure şi zâmbi, sigură pe ea:

— Nu vă temeţi! Zeii Gheţii sunt cu noi.

•••

În drum spre sala de bal, Tom se întâlni cu Scabious şi oamenii lui, o masă compactă, întunecată, un val de chipuri hotărâte în lumina lămpilor. Umpleau coridorul aşa cum marea agitată inundă o navă ce se scufundă. Tom se temea că va fi confundat cu un Vânător, dar Scabious îl recunoscu şi-l strigă pe nume, iar mareea umană îl înconjură. Unda se sparse în chipuri zâmbitoare, de care-şi amintea: Aakiuq, Probsthain, Smew. Unii întindeau mâna şi-l băteau pe umăr cu prietenie.

— Tom! strigă Smew, luându-l de talie. Ce bine că te-ai întors!

— Hester! strigă tânărul, zbătându-se în mijlocul valului de oameni ce-l purta afară din palat. Unde-i Hester?

— Ea ne-a salvat! strigă Smew, care alerga în faţa lui. Ce curaj a avut! A intrat în sală şi i-a doborât pe Vânători, nemiloasă ca un Stalker! Ce mai fată!

— Dar unde-i? Domnule Scabious, nu-i cu dumneavoastră?

Cuvintele i se pierdură în tropăitul picioarelor şi în strigătele „Rasmussen, Rasmussen!” ale mulţimii care trecea vuind pe lângă el şi se îndepărta, pierzându-se în jos pe o scară ce cobora spre districtul motoarelor. Tom auzi strigăte şi focuri de armă răsunând sub tavanul scund. Se întrebă dacă n-ar trebui să meargă şi să dea o mână de ajutor, dar gândul la Hester îl opri. Strigându-i numele, o luă la fugă prin Arcada Boreală şi ieşi în viscolul ce sufla pe bulevardul Rasmussen. În zăpadă se observau urmele a două şiruri de paşi ce duceau spre portul aerian. În timp ce ezita, întrebându-se dacă unul dintre ele îi aparţinea lui Hester, văzu un chip ce-l urmărea din pragul unui magazin din capătul străzii.

— Profesore Pennyroyal?

Pennyroyal ţâşni în lateral, împleticindu-se prin zăpadă şi dispărând pe o alee îngustă dintre două buticuri. Din buzunarele doldora de mărunţişul sustras din casieria magazinului îi căzură mai multe monede.

— Profesore! strigă Tom, băgându-şi sabia în teacă şi alergând după el. Eu sunt! Unde-i Hester?

Urmele stângace ale exploratorului duceau spre marginea nivelului, unde o scară cobora spre oraşul de jos. Tom o luă la goană pe trepte, călcând în urmele mari, ca de urs, ale cizmelor de lux ale lui Pennyroyal. Aproape de baza scării se opri brusc, cu inima zvâcnind, speriat la vederea unor aripi negre. Dar nu era o pasăre-Stalker, ci doar firma unei taverne numite „Vulturul cu aripile întinse”. Alergă mai departe, gândindu-se când va înceta să se teamă de păsări.

— Profesore Pennyroyal?

•••

Hester nu-l găsi pe Masgard aşteptând-o la intrarea în palat, printre cadavrele celor pe care ea îi omorâse când intrase. „Probabil că l-au prins oamenii lui Scabious”, gândi fata. Ori poate auzise zgomotele luptei şi-şi dăduse seama din ce parte bătea vântul. Poate că fugise înapoi în port, sperând să găsească o navă care să-l ducă acasă, în Arkangel.

Ieşi din palat prin ecluza termică. Cagula îi împiedica vederea, aşa că o aruncă. Coborî panta spre bulevardul Rasmussen şi fulgii de nea îi mângâiară chipul ca nişte degete reci. În faţă se vedea un şir lung de urme proaspete, care începeau deja să fie acoperite de zăpadă. Se luă după ele, măsurând lungimea paşilor. Silueta unui bărbat i se ivi înainte, profilată pe lumina tot mai slabă a incendiului din portul aerian. Era Masgard. Grăbi paşii şi, pe măsură ce se apropie de el, îl auzi strigând numele tovarăşilor săi morţi.

— Garstang? Gustavsson? Sprüe?

Hester îi simţea panica în glas. În fond, nu era decât un băiat bogat de la oraş, căruia îi plăcea să se joace de-a piraţii şi care nu se aşteptase niciodată să-l înfrunte cineva. Venise să lupte, dar acum că rezultatul bătăliei nu părea să fie cel aşteptat, îşi pierdea aplombul.

— Masgard! strigă ea.

Bărbatul se întoarse. Cu răsuflarea întretăiată. În spatele lui, *Turbulenţă în Aer Clar* arsese aproape complet; din ea nu mai rămăsese decât un coş de metal înnegrit. Nemaiavând pe ce se sprijini, platformele de andocare se balansau în lumina ultimelor vâlvătăi.

Hester ridică sabia.

— De-a ce te joci, aviatoareo? strigă Masgard. Mai întâi îmi vinzi oraşul ăsta, pentru ca apoi să-i ajuţi pe locuitori să-l ia înapoi. Nu te-nţeleg! Ce planuri ai?

— Nu există niciun plan, răspunse Hester. Improvizez din mers.

Masgard îşi scoase sabia şi şfichiui aerul de câteva ori, de parcă ar fi exersat mişcări de scrimă ostentative în timp ce avansa către ea. Când ajunse la un metru distanţă, Hester fandă înainte şi-şi înfipse lama în umărul lui. Nu credea că-l rănise prea tare, dar Masgard scăpă sabia din mână, duse mâinile la rană, alunecă pe zăpadă şi se prăbuşi.

— Te rog! gemu el. Ai milă! Se scotoci sub haina îmblănită, scoase un portmoneu umflat şi împrăştie pe zăpadă monede mari, sclipitoare. Băiatul nu-i aici, dar ia-le pe astea şi lasă-mă să trăiesc!

Hester se apropie şi înfipse din nou sabia cu ambele mâini, de mai multe ori, până când ţipetele încetară. Apoi o aruncă şi rămase privind cum sângele lui Masgard se scurgea în zăpada

ce devenea trandafirie, iar fulgii mari începeau să acopere aurul pe care i-l aruncase. O dureau coatele şi nutrea un vag sentiment de dezamăgire. Se aşteptase la mai mult în noaptea asta. Ar fi dorit altceva decât senzaţia de gol, de nedumerire, cu care rămăsese. Se aşteptase să moară. I se părea nedrept să fie încă în viaţă, ba nici măcar rănită. Se gândi la Vânătorii morţi. Şi alţii fuseseră ucişi în bătălie, fără îndoială, şi totul din cauza ei. Oare n-ar fi trebuit să fie pedepsită?

Undeva în zona depozitelor de la nivelul inferior se auzi răsunând un foc de pistol.

•••

Urmele paşilor îl conduseseră pe Tom pe străzi familiare, luminate de văpaia incendiilor din portul aerian de deasupra. Începu să-şi facă griji. Mai dădu un colţ şi o văzu pe *Jenny Haniver,* andocată acolo unde o lăsase, în întunericul dintre depozite. Pennyroyal umbla la sas.

— Profesore! strigă Tom, apropiindu-se de el. Ce faceţi?

Pennyroyal ridică privirea.

— La naiba! mormăi el când îşi dădu seama că fusese descoperit, apoi spuse pe ton lăudăros: Tu ce crezi că fac, Tom? Plec din orăşelul ăsta cât se mai poate! Dacă ai avea puţină minte, ai veni cu mine. Pe Marele Poskitt, dar bine-ai mai ascuns nava asta! Mi-a luat o veşnicie s-o găsesc...

— Dar nu mai e nevoie să plecaţi! zise Tom. Pornim motoarele oraşului şi scăpăm de Arkangel. Oricum, eu nu plec fără Hester!

— Ba ai pleca dac-ai şti ce-a făcut, zise Pennyroyal pe un ton sumbru. Fata aia e dusă, Tom. E complet nebună. Tot atât de smintită, pe cât e de urâtă...

— Cum vă permiteţi să vorbiţi aşa despre ea?! strigă Tom indignat, întinzând mâna ca să-l îndepărteze de sas pe explorator.

Pennyroyal scoase un pistol din buzunarul interior al hainei şi-i trase un glonţ în piept.

Şocul îl aruncă pe Tom într-un morman de zăpadă. Încercă să se ridice, dar nu reuşi.

— Nu-i drept! şopti el, simţind cum sângele îi inundă gâtlejul şi-i umple gura, fierbinte şi sărat.

Durerea venea în valuri, ca talazurile cenuşii de la Cuibul Tâlharilor, lent, fără contenire, fiecare pierzându-se în următorul.

Auzi zăpadă scrâşnind sub tălpile cuiva. Pennyroyal se aplecă asupra lui, ţinând încă arma în mână. Părea la fel de surprins ca tânărul.

— Vai! Scuză-mă! N-am vrut decât să te sperii; s-a descărcat pur şi simplu. N-am mai atins până acum o chestie ca asta. L-am luat de la unul dintre tipii aceia pe care i-a hăcuit prietena ta ţicnită.

— Ajutor! reuşi Tom să zică.

Pennyroyal îi desfăcu haina şi se uită la rană.

— Ah! făcu el, clătinând din cap.

Îl scotoci în buzunarele interioare şi scoase cheile lui *Jenny.*

Tom simţi cum puntea de sub el începu să tremure când motoarele oraşului se treziră din nou la viaţă. Dinspre pupă se auzeau fierăstraiele cu care oamenii lui Scabious tăiau epavele roţii.

— Ascultă! şopti el cu o voce care i se păru stranie, de parcă ar fi aparţinut altcuiva, slabă şi îndepărtată. N-o lua pe *Jenny*! Nu-i nevoie. Domnul Scabious ne pune din nou în mişcare. O să scăpăm de Arkangel...

Pennyroyal se ridică în picioare.

— Realmente, Tom, eşti un romantic fără leac. Unde crezi că vă veţi duce? Nu mai există niciun colţişor verde în America, înţelegi? Oraşul ăsta e sortit să piară fie de o moarte lentă, îngheţat pe banchiză, fie de o moarte fierbinte în măruntaiele lui Arkangel. Oricum ar fi, n-am de gând să fiu de faţă când se va petrece asta. Aruncă cheile în aer şi le prinse din nou în vreme ce se îndepărta. Acum trebuie să plec. Scuze din nou. Salut!

Tom încercă să se târască prin zăpadă, hotărât s-o găsească pe Hester, dar după câţiva metri deja uitase ce voia să-i spună. Rămase zăcând în zăpadă şi după o vreme ajunse la el un zgomot asurzitor de aeromotoare, mai întâi puternic, apoi tot mai slab, pe măsură ce Pennyroyal o ridica pe *Jenny Haniver* din labirintul de depozite şi se îndepărta în întuneric. Deja nu mai părea să conteze. Nici măcar moartea nu mai părea să conteze, deşi i se părea ciudat când se gândea că înfruntase câteva Fox Spirits, scăpase de Stalkeri şi supravieţuise unor aventuri stranii în adâncurile mării, doar ca să sfârşească aşa.

Zăpada continua să cadă, însă nu mai era rece, ci moale şi călduţă, aşa cum se aşternea în tăcere peste oraş, învăluind lumea într-un vis liniştit.

Capitolul 33: Pe gheaţa subţire

Imediat după răsăritul soarelui, în districtul motoarelor răsunară ovaţii când epava roţii de la pupa fu în sfârşit desprinsă şi oraşul se puse iar în mişcare, cotind spre sud-vest. Şi totuşi, chiar după ce scăpase de roată şi era purtată numai de şenile, Anchorage nu reuşea decât să se târască, abia atingând şaisprezece kilometri pe oră. În momentele de acalmie ale viscolului, Arkangel se vedea înălţându-se la răsărit ca un munte poluat.

Freya stătea cu domnul Scabious în galeria de la pupă. Şeful motoarelor avea un plasture roz lipit pe frunte, unde fusese zgâriat de glonţul unui Vânător, dar fusese singurul rănit în bătălia purtată pentru recucerirea districtului motoarelor. Vânătorii înţeleseseră repede că se aflau în minoritate numerică şi fugiseră pe banchiză pentru a aştepta să fie salvaţi de suburbiile de recunoaştere ale lui Arkangel.

— Avem o singură şansă, murmură Scabious, în timp ce el şi Freya priveau razele soarelui aflat la orizont care scânteiau în ferestrele oraşului-prădător. Dacă ajungem destul de departe spre sud, gheaţa va fi mai subţire şi poate că vor înceta urmărirea.

— Dar dacă gheaţa se subţiază, oare n-o să se rupă mai întâi cu noi?

— Primejdia aceasta există, bineînţeles. Iar dacă vrem să păstrăm avansul, nu ne putem permite să mai trimitem echipe de cercetaşi şi patrule de explorare, ci va trebui să mergem cât de iute putem şi să ne păstrăm speranţa. America ori moartea, nu?

— Da, zise Freya. Apoi, dându-şi seama că nu mai avea niciun rost să mintă, mărturisi: Ba nu. Domnule Scabious, totul a fost o minciună. Pennyroyal n-a ajuns niciodată în America. A inventat toată povestea. De asta l-a împuşcat pe Tom şi a fugit cu *Jenny Haniver.*

— Aha, aşa vasăzică? făcu Scabious evaziv şi se întoarse s-o privească.

Freya îl aşteptă să continue, dar bărbatul nu mai zise nimic.

— Ei bine, asta-i tot? întrebă ea. Doar „Aşa vasăzică”? Nu-mi spui c-am fost nebună să-l cred pe Pennyroyal?

Scabious zâmbi.

— Ca să-ţi spun adevărul, am avut de la bun început mari îndoieli în privinţa individului. Cumva, nu părea deloc sincer.

— Şi de ce n-ai spus nimic?

— Fiindcă e mai bine să călătoreşti având o speranţă, spuse şeful motoarelor. Mi-a plăcut ideea ta de a traversa Banchiza. Ce era oraşul acesta înainte de a porni spre vest? O ruină în mişcare; puţinii locuitori care nu-l părăsiseră erau cei prea disperaţi sau deprimaţi ca să mai plece undeva. Eram mai mult stafii decât fiinţe omeneşti. Acum însă uită-te la noi. Uită-te la tine. Călătoria asta ne-a trezit, ne-a motivat, suntem din nou vii.

— Probabil nu pentru multă vreme.

Scabious ridică din umeri.

— Chiar şi aşa. Dar nu se ştie niciodată; poate găsim o soluţie. Poate scăpăm totuşi din fălcile monstrului.

Rămaseră unul lângă altul în tăcere, privind oraşul ce-i urmărea. Părea să devină tot mai întunecat şi mai mare, pe măsură ce se apropia văzând cu ochii.

— Trebuie să mărturisesc, reluă Scabious, că niciodată nu mi-am închipuit că Pennyroyal ar putea merge atât de departe, încât să împuşte un om. Cum se simte tânărul Tom, săracul?

•••

Tom zăcea întins pe pat ca o statuie de marmură. Pe chipul lui palid ieşeau în evidenţă cicatricele şi vânătăile rămase din lupta cu păsările-Stalker. Când Hester îi luă mâna, o simţi rece şi doar pulsul slab şi inegal anunţa că încă trăia.

— Îmi pare rău, Hester!

Windolene Pye vorbea în şoaptă, ca şi cum orice sunet mai puternic ar fi putut atrage atenţia Zeiţei Morţii asupra infirmeriei improvizate în Palatul de Iarnă. Doamna-navigator îi îngrijise neîncetat pe răniţi, mai ales pe Tom, care era cel mai grav dintre ei. Arăta îmbătrânită, obosită şi învinsă.

— Am făcut tot ce-am putut, urmă ea, dar glonţul s-a oprit chiar lângă inimă. N-am curaj să-l extrag, mai ales când oraşul se clatină aşa.

Hester încuviinţă din cap, uitându-se la umărul lui Tom. Nu reuşea să-şi adune curajul să-i poată privi chipul. Din decenţă, domnişoara Pye trăsese o pătură peste trupul lui, dar braţul şi umărul dinspre Hester rămăseseră dezgolite. Era un umăr palid, costeliv, uşor pistruiat, deşi ei i se părea cel mai frumos pe care-

l văzuse vreodată. Îl atinse, îi mângâie braţul, privind cum puful moale se ridica la loc după ce-l netezea cu degetele, simţind muşchii şi tendoanele puternice de sub piele, bătaia aproape imperceptibilă a pulsului pe încheietura lui învineţită.

Tom se mişcă la atingerea ei şi întredeschise ochii.

— Hester? murmură el. Pennyroyal a luat-o pe *Jenny.* Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, Tom, e-n regulă. Nu-mi pasă de navă, ci de tine, zise Hester, luându-i mâna şi punându-şi-o pe obraz.

După încetarea bătăliei, cineva venise să-i spună că Tom fusese împuşcat şi că era pe moarte, însă crezuse că era o greşeală. Acum înţelegea că asta era pedeapsa ce i se cuvenea pentru că azvârlise oraşul în ghearele lui Arkangel. Trebuia să stea acolo şi să-l privească pe Tom murind. Era mult, mult mai rău decât dacă ar fi murit ea însăşi.

— Tom, şopti ea.

— A leşinat din nou, sărmanul, rosti una dintre femeile care-o ajutase pe domnişoara Pye şi întinse mâna ca să tamponeze cu apă rece fruntea tânărului.

Cineva aduse un scaun pentru Hester.

— Poate că-i mai bine aşa pentru el, şopti altă infirmieră.

Prin ferestrele înalte se vedea cum se lasă amurgul. Luminile lui Arkangel creşteau, umplând orizontul.

•••

Oraşul-prădător se apropiase şi mai mult la ora la care răsări soarele. Când nu ningea, i se puteau distinge clădirile: fabrici şi instalaţii de demontare-dezasamblare, dar şi închisorile imense unde erau ţinuţi sclavii. Pe nivelul cel mai de sus se vedea înălţându-se marele templu dedicat Zeului-Lup, cu turnul terminat cu o ţepuşă. Pe măsură ce umbra prădătorului se întindea pe gheaţă, apropiindu-se de Anchorage, îşi făcu apariţia o navă de recunoaştere, venită să vadă ce se întâmplase cu Masgard şi Vânătorii lui; dar după ce pluti câteva clipe deasupra epavei arse a *Turbulenţei în Aer Clar,* făcu stânga-mprejur şi se grăbi spre cuibul ei. Nicio altă navă nu se mai apropie de Anchorage în ziua aceea. Direktorul lui Arkangel purta doliu după fiul său şi consiliul oraşului considerase că n-avea rost să mai rişte pierderea altor nave pentru o pradă care oricum avea să fie a lor până la apusul soarelui. Oraşul îşi exersa fălcile, oferind privitorilor de la pupa lui Anchorage imaginea

înspăimântătoare a vastelor cuptoare şi motoare de dezasamblare ce-i aşteptau.

— Ar trebui să vorbim cu ei prin radio şi să le reamintim ce s-a ales de Vânătorii lor! glăsui Smew, ţanţoş, într-o şedinţă improvizată a Comitetului Director din după-amiaza aceea. Să le spunem că la fel vor păţi şi ei, dacă nu ne lasă-n pace.

Freya nu răspunse. Încerca să fie atentă la discuţie, dar gândurile i se îndreptau mereu către infirmerie. Se întreba dacă Tom mai era în viaţă. I-ar fi plăcut să stea cu el, însă domnişoara Pye îi spusese că Hester fusese prezentă acolo tot timpul. Freya încă se temea de fata cu cicatrice, mai ales după ce le făcuse Vânătorilor. De ce nu fusese Hester împuşcată? De ce trebuise să i se întâmple asta lui Tom?

— Cred că n-am face decât să înrăutăţim şi mai mult situaţia, Smew, rosti Scabious, după ce aşteptase un interval cuviincios de timp ca margrafa să-şi exprime părerea. N-avem niciun motiv să-i înfuriem mai tare.

În clipa aceea, o bubuitură puternică, asemenea unei lovituri de tun, zgâlţâi ferestrele. Toţi ridicară privirile.

— Trag în noi! ţipă domnişoara Pye, căutând mâna lui Scabious.

— Nu pot face aşa ceva! strigă Freya. Nici măcar Arkangel...

Ferestrele erau acoperite de chiciură. Freya îşi puse haina de blană şi ieşi în grabă pe balcon. Ceilalţi o urmară. De acolo puteau vedea cât de mult se apropiase prădătorul. Şuieratul tălpicilor ce alunecau pe gheaţă părea să umple cerul. Freya se întrebă dacă nu era cumva prima oară când un oraş tulbura tăcerea acestei câmpii necartografiate. Apoi se auzi din nou bubuitul puternic şi margrafa înţelese că nu erau salve de tun, ci zgomotul de care se temea orice locuitor al unui oraş mişcător pe gheaţă: trosniturile banchizei ce se sparge.

— Zeilor! scânci Smew.

— Ar trebui să urc în Timonerie, zise domnişoara Pye.

— Ar trebui să cobor la motoare, murmură Scabious.

Însă nu mai aveau timp şi niciunul dintre ei nu se mişcă din loc. Nu mai era nimic de făcut. Nu puteau decât să stea şi să aştepte.

— Nu! se trezi Freya spunând. Nu, nu!

Se auzi altă trosnitură, şi mai puternică, ca un tunet. Margrafa privi cu atenţie spre Arkangel, străduindu-se să-şi dea seama

dacă cei din oraşul-prădător auziseră şi ei bubuiturile şi trăseseră frânele de gheaţă. Dimpotrivă, redusese şi mai mult distanţa, mizând totul pe un ultim iureş nebunesc. Freya se prinse strâns de balustrada balconului şi se rugă Zeilor Gheţii. Nu era sigură dacă mai credea în ei, dar cine altcineva ar fi putut-o ajuta acum?

— Zeu şi Zeiţă a Gheţii, imploră ea, faceţi-ne uşori şi iuţi şi nu ne lăsaţi să ne scufundăm prin gheaţă!

Următoarea detunătură fu asurzitoare. De astă dată, Freya văzu cum se cască o crăpătură în gheaţă, ca un rânjet întunecat ce se lărgea rapid spre tribord. Anchorage se clătină şi reuşi să vireze, îndepărtându-se. Freya şi-l închipui pe cârmaci încercând cu disperare să piloteze alegând un curs care să evite fisurile ce se propagau în zigzag. Încă un balans şi de undeva din palatul ei se auzi zgomot de sticlărie ce cade şi se sparge. Bubuiturile şi crăpăturile se suprapuneau acum, venind din toate părţile.

Simţind că nu mai poate menţine mult cursul actual, Arkangel se avântă într-un ultim elan, accelerând. Fălcile i se căscară larg, tot mai larg, şi soarele străluci pe şirurile turnante de dinţi de oţel. Freya văzu muncitori ce alergau în jos pe scări, spre foalele prădătorului, şi oameni îmbrăcaţi în blănuri, strânşi pe balcoanele înalte, foarte asemănătoare celor din oraşul ei, ca să privească vânătoarea. Apoi, mai înainte ca fălcile să se poată închide prinzând spatele lui Anchorage, întregul edificiu păru că tremură şi încetineşte. O perdea de spumă albă se înălţă în aer, de parcă între cele două oraşe s-ar fi întins o cortină din mărgele de sticlă.

Stropii de apă căzură peste Anchorage ca o ploaie îngheţată. Arkangel încercă cu disperare să dea înapoi, dar gheaţa de sub el se rupse în bucăţi şi roţile lui propulsoare rămaseră fără punct de sprijin. Lent, asemenea unui munte ce se prăbuşeşte, oraşul prinse a se înclina înainte. Fălcile şi partea frontală a nivelurilor inferioare se aplecară şi începură să se scufunde. Gheizere izbucniră când marea îngheţată îi pătrunse în districtul motoarelor şi-i inundă cuptoarele. Un muget înfiorător se auzi din măruntaiele lui, ca răgetul unei creaturi monstruoase căreia i-a scăpat prada.

Însă şi Anchorage era la ananghie şi nimeni de la bordul lui n-avea vreme să sărbătorească pieirea prădătorului. Oraşul se înclina spre babord şi şenilele scrâşneau încercând să rămână

pe gheaţă, împroşcând horbote de spumă. Freya nu mai simţise niciodată asemenea mişcări şi nu ştia ce-nsemnau, dar putea ghici. Îi prinse de mâini pe domnişoara Pye şi pe Smew, iar domnişoara Pye, la rândul ei, deja îl ţinea de mână pe domnul Scabious. Se aşezară toţi pe podea, aşteptând ca apele negre să năvălească învolburându-se pe scări şi să-i înece.

Aşteptau. Doar aşteptau. Amurgul se lăsa încet. Zăpada le atingea chipurile.

— Ar fi bine să văd dacă pot ajunge în districtul motoarelor, zise Scabious puţin ruşinat, desprinzându-se şi plecând în grabă.

După o vreme, Freya simţi că motoarele se opresc. Mişcarea oraşului devenise parcă ceva mai lină, dar podeaua încă era înclinată nefiresc şi în structura palatului se putea detecta o mişcare slabă, stranie.

Smew şi domnişoara Pye intrară înapoi, adăpostindu-se de frig, dar Freya rămase pe balcon. Noaptea şi zăpada învăluiau naufragiul lui Arkangel, totuşi încă-i putea zări luminile şi auzi huruitul motoarelor ce se forţau să-l tragă înapoi pe gheaţă. Cât despre oraşul ei, nu-şi dădea seama exact ce se întâmplase; avea o mişcare de balans ciudată, însă chiar şi fără motoare Anchorage părea să se îndepărteze treptat de prădătorul ce părea deja condamnat.

Silueta unui om robust trecu în grabă prin grădinile palatului; Freya se aplecă peste marginea balconului şi strigă:

— Domnule Aakiuq?

Bărbatul ridică ochii spre ea. Gluga îmblănită a hanoracului forma un cerc alb în jurul chipului negricios.

— Freya? Eşti bine?

— Da. Ce s-a-ntâmplat?

Aakiuq îşi duse mâinile la gură şi strigă:

— Plutim în derivă. Probabil c-am ajuns la marginea banchizei şi bucata pe care ne aflam s-a desprins.

Freya privi spre întunericul de dincolo de marginea oraşului. Nu vedea nimic, dar cel puţin asta explica modul în care puntea se ridică şi cobora ritmic. Anchorage era purtat pe apă de un gheţar, stând în echilibru precar pe pluta sa de gheaţă asemenea unui grăsan întins la soare pe o saltea pneumatică pe care marea l-a dus în larg. Deci se alesese praful de speranţa că banchiza groasă s-ar fi întins până în inima Continentului Mort!

— Pennyroyal! strigă ea către cerul gol. Zeii te vor pedepsi că ne-ai adus aici!

•••

Dar zeii nu-l pedepsiră pe profesorul Pennyroyal. Cheltuise o parte din aurul pe care-l furase ca să cumpere combustibil de la o navă-cisternă care părăsea oraşul Arkangel, iar acum se afla departe, îndreptându-se spre răsărit şi orientându-se după urmele largi lăsate în câmpia de gheaţă de oraşul-prădător. Nu era un pilot grozav, dar avea noroc şi vremea îi era favorabilă. La est de Groenlanda întâlni un orăşel al gheţii, unde o revopsi pe *Jenny Haniver* şi îi schimbă numele. De asemenea, îşi angajă o aviatoare atrăgătoare pe nume Kewpie Quinterval ca să zboare cu el spre sud. În câteva săptămâni se afla din nou în Brighton, fermecându-şi prietenii cu poveşti despre aventurile prin care trecuse în nordul îngheţat.

Între timp, până şi Direktorul lui Arkangel fusese forţat să admită că oraşul lui nu mai putea fi salvat. Deja mulţi dintre bogătaşi îşi luaseră zborul, scurgându-se în masă spre est într-un şir nesfârşit de iahturi aeriene şi de chartere (cele cinci văduve ale lui Blinkoe câştigară astfel destui bani, închiriind cuşete la bordul navei *Impuls Temporar,* încât să-şi poată cumpăra o vilă încântătoare pe unul dintre nivelurile superioare ale oraşului Jaegerstadt Ulm). Sclavii care, în haosul general, luaseră în stăpânire nivelurile de jos ale oraşului plecau şi ei, decolând în aeronave de marfă furate ori îndreptându-se spre banchiză cu sănii de explorare şi suburbii-dronă deturnate. În sfârşit se dădu ordinul de evacuare generală. Pe la jumătatea iernii, oraşul era complet părăsit, o imensă carcasă goală, întunecată, ce se albea încet şi-şi pierdea contururile sub o mantie tot mai groasă de zăpadă.

În miezul acelei ierni, câţiva îndârjiţi nomazi ai zăpezii, ce se îndeletniceau cu jefuirea oraşelor abandonate, descinseră pe epavă, golindu-i rezervoarele de combustibil şi scormonind după orice obiect de valoare lăsat în urmă de cetăţenii care abandonaseră Arkangel. În primăvară sosiră şi mai mulţi pe aeronave-scotocitoare, asemenea păsărilor ce se hrănesc cu hoituri, dar gheaţa de sub epavă se subţia deja tot mai mult. Când veni vara, sub lumina crepusculară a soarelui de la miezul nopţii, oraşul-prădător începu să trepideze şi porni în ultima călătorie, scufundându-se în lumea rece a adâncurilor.

În vara aceea sosiră veşti din Shan Guo despre o lovitură dată în Liga Antitracţiune: Consiliul Superior fusese răsturnat şi înlocuit de gruparea Furtuna Verde, ale cărei forţe erau conduse de un Stalker cu mască de bronz. Nimeni de pe Terenurile de Vânătoare nu acordă atenţie ştirii aceleia. Ce-i interesa pe ei că nişte Antitracţionişti se încăieraseră între ei? La bordul unor oraşe ca Paris, Manchester, Praga, Trakţiongrad, Gorki şi Peripatetiapolis, viaţa mergea mai departe, ca de obicei. Toată lumea vorbea despre scufundarea lui Arkangel şi toţi citeau noua şi senzaţionala carte a lui Nimrod B. Pennyroyal.

NOUA APARIŢIE A EDITURII FEWMET ŞI SPRAINT!
Cel mai recent best-seller interpolitan al autorului celebrelor cărţi
FRUMOASA AMERICĂ şi ORAŞELE-ZIGURAT ALE ZEULUI-ŞARPE
AURUL PRĂDĂTORULUI
de Profesor Nimrod B. Pennyroyal
CAPTIVANTA ŞI PASIONANTA POVESTE ADEVĂRATĂ
A AVENTURILOR UNUI BĂRBAT LA BORDUL LUI ANCHORAGE,
ŢINUT ÎN CAPTIVITATE DE O TÂNĂRĂ MARGRAFĂ FRUMOASĂ,
DAR DEMENTĂ, OBSEDATĂ DE IDEEA FIXĂ DE A-ŞI DUCE ORAŞUL
SORTIT PIEIRII PESTE BANCHIZĂ PÂNĂ-N AMERICA!
* ★ * ★ *
MINUNAŢI-VĂ de bătăliile profesorului Pennyroyal
cu piraţii-paraziţi veniţi de sub gheaţă!
UIMIŢI-VĂ înaintea relatărilor lui despre sălbaticele peisaje înzăpezite
din vestul Groenlandei şi despre oraşele barbare ce vânează acolo!
PLÂNGEŢI citind istoria tragică a unei tinere aviatoare desfigurate
şi a iubirii ei fără speranţă pentru profesorul Pennyroyal, care-a făcut-o
să trădeze oraşul Anchorage cumplitului oraş-prădător Arkangel!
ADMIRAŢI spectaculoasa victorie a profesorului Pennyroyal,
care i-a învins de unul singur pe Vânători!
TREMURAŢI DE EMOŢIE la descrierile zguduitoare ale ultimelor zile
din viaţa oraşului Anchorage, cel mai frumos dintre oraşele de pe gheaţă,
şi ale îndrăzneţei evadări a profesorului din oraşul ce se scufunda în apele
îngheţate ale unei mări necunoscute.

Capitolul 34: Tărâmul negurilor

Dar Anchorage nu se scufundase. Purtat de curenţii puternici tot mai departe de Arkangel, el pluti prin ceaţa groasă, purtat de pluta de gheaţă uriaşă cu marginile zimţate pe care se afla şi care se izbea la răstimpuri de alţi gheţari ce pluteau în derivă.

Când se făcu ziuă din nou, locuitorii oraşului se adunară pe puntea din faţă a nivelului superior. Motoarele erau oprite, aşa că nimeni n-avea prea multă treabă de făcut. Nici nu erau multe de vorbit, căci viitorul părea atât de sumbru şi inevitabil, încât nimănui nu-i făcea plăcere să se refere la el. De aceea stăteau tăcuţi, ascultând valurile ce se loveau de marginea gheţarului şi

încercând să zărească prin ceaţă vreo frântură din marea aceasta nouă şi necunoscută.

— Credeţi că avem în faţă doar o polinie mai mare, ori un culoar îngust de apă liberă? întrebă Freya cu speranţă în glas, ieşind pe puntea de observaţie de la proră împreună cu Comitetul ei Director.

Întrucât nu ştia cu ce s-ar cuveni să se îmbrace o margrafă care se îndreaptă către Mormântul din Ocean, îşi pusese vechiul hanorac brodat şi cizmuliţele din piele de focă pe care le purta de obicei când mergea în excursii la bordul barjei-de-gheaţă a mamei, plus o căciuliţă cu ciucuri asortată. Acum îi părea rău, fiindcă ciucurii săltau mereu într-un mod necuvenit de voios, dându-i impresia că ar trebui să fie optimistă.

— Poate că vom pluti prin ea şi vom ajunge la banchiza solidă, sigură, ca să mergem din nou pe ea?

Windolene Pye, palidă şi ostenită după ce îngrijise bolnavii, clătină din cap.

— Mai curând aş crede că apele acestea nu îngheaţă decât în miezul iernii. Mă tem că vom pluti mai departe până vom eşua pe vreun ţărm pustiu, ori gheţarul pe care stăm se va rupe şi ne vom scufunda. Bietul Tom! Biata Hester! Au bătut atâta drum ca să ne salveze şi să sfârşească aşa!

Domnul Scabious întinse un braţ ocrotitor în jurul domnişoarei Pye şi femeia se sprijini de el recunoscătoare. Freya întoarse capul, jenată. Se întrebă dacă ar trebui să le spună că Hester fusese cea care îl adusese pe Arkangel la ei, dar cumva nu i se părea drept, câtă vreme biata fată încă veghea la căpătâiul lui Tom, care era pe moarte. Oricum Anchorage avea nevoie acum de o eroină pozitivă. Era mai bine ca vina să cadă pe impostorul Pennyroyal. La urma urmei, el era oricum de vină pentru atâtea.

Încă se gândea ce să spună când, chiar în faţa sloiului de gheaţă care-i purta, ieşi la suprafaţa apei o formă netedă, lucioasă şi neagră.

Apăru dintr-o spumă albă, ca o balenă, şi toţi crezură că era chiar balenă, până când distinseră niturile de pe suprafaţa metalică a carcasei, sasurile, hublourile şi inscripţia ştanţată pe carenă.

— Sunt dracii ăia de paraziţi! strigă Smew agitându-şi carabina pentru vânat lupi. S-au întors să mai fure ceva!

Submersibilul îşi scoase picioarele ca de păianjen, cu care se prinse de marginea gheţarului şi se ridică din apă. Deja se grăbeau să-l întâmpine sănii pline cu bărbaţi înarmaţi din districtul motoarelor. Smew îşi duse arma la ochi şi ochi cu grijă sasul care tocmai se deschidea.

Freya întinse mâna şi împinse ţeava deoparte.

— Nu, Smew. E unul singur.

Oare cum putea fi o ameninţare vasul acesta singuratic, ce ieşea la suprafaţă atât de vizibil? Freya privi atenţie la băiatul slăbuţ, care ieşi stângaci prin sasul navei-parazit, doar ca să fie imediat prins şi legat de oamenii lui Scabious. Le auzea glasurile, totuşi nu distingea ce spuneau. Însoţită de Smew, Scabious şi domnişoara Pye, se grăbi spre scările ce coborau la marginea oraşului, aşteptând cu nerăbdare să-i fie adus prizonierul. Cu cât se apropiau, cu atât mai hidos arăta, cu chipul colorat grotesc în galben, verde şi purpuriu. Ştia că cei de pe navele-parazit erau hoţi, dar n-ar fi crezut că erau monştri.

Însă când ajunse în faţa ei, văzu că nu era un monstru, ci doar un băiat de vârsta ei căruia i se făcuseră lucruri înspăimântătoare. Îi lipseau câţiva dinţi şi gâtul îi era brăzdat de o cicatrice roşie îngrozitoare, însă ochii, care clipeau spre ea dintr-o mască de răni şi de vânătăi, erau negri, strălucitori şi chiar frumoşi.

Se strădui să-şi recapete calmul şi încercă să vorbească precum o margrafă:

— Bun venit pe Anchorage, străine! Ce te-aduce aici?

Caul deschise gura, apoi o închise la loc, fără să ştie ce să spună. Nu era pregătit pentru asta. Tot drumul de la Grimsby până aici îşi făcuse planuri pentru clipa aceasta, dar îşi petrecuse o parte atât de mare a vieţii încercând să se ferească de a fi văzut de Uscaţi, încât acum i se părea nefiresc să stea aici, la loc deschis, printre ei. Şi Freya îl şocase. Nu doar din cauza tunsorii scurte, băieţeşti, ci părea mai mare, mai înaltă decât îşi amintea, iar faţa îi era îmbujorată. Nu era deloc fata palidă, visătoare pe care se obişnuise s-o vadă pe ecrane. În spatele ei stăteau Scabious, Smew, Windolene Pye şi jumătate din locuitorii oraşului, toţi holbându-se la el. Începu să se întrebe dacă, până la urmă, n-ar fi fost mai uşor să fi murit în Grimsby.

— Vorbeşte, băiete! ordonă piticul de lângă Freya, lovindu-l pe Caul în burtă cu o carabină. Luminăţia Sa ţi-a pus o întrebare.

— Avea asta asupra lui, Freya, spuse unul dintre cei care-l capturaseră şi arătă un tub deformat din cositor lăcuit.

Cei ce se înghesuiau în spatele margrafei se traseră înapoi cu şoapte speriate, dar Freya recunoscu în obiectul acela un recipient vechi pentru documente, cum se foloseau pe vremuri. Îl luă din mâna bărbatului, deşurubă capacul şi scoase un sul de hârtii. Îl privi din nou pe Caul, zâmbind.

— Ce sunt acestea?

Briza, care se înteţise pe neobservate de când *Viermele cu Şurub* se ridicase la suprafaţă, agită hârtiile, făcând să le fluture marginile rigide, îngălbenite de vreme, şi ameninţând să le smulgă din mâinile Freyei. Caul întinse mâna şi le apucă.

— Fiţi atentă! Aveţi nevoie de ele!

— De ce? întrebă Freya, coborând ochii.

Văzu semnele roşii de pe încheieturile băiatului, acolo unde frânghiile intraseră în came, şi semnele roşii de pe hârtii; cuvinte scrise cu litere din vechime, cu cerneală de culoarea ruginii, latitudini şi longitudini; linia subţire, şerpuită, a unei coaste. O ştampilă aplicată pe ele avertiza: *A nu se scoate din biblioteca din Reykjavik.*

— E harta lui Snøri Ulvaeusson, rosti Caul. Probabil că Unchiul a furat-o din Reykjavik cu mulţi ani în urmă şi de atunci a zăcut în camera lui cu hărţi. Are şi note. Vă arată cum s-ajungeţi în America.

Freya îi zâmbi, arătând că i-a înţeles bunele intenţii, dar clătină din cap.

— Ce rost ar avea? America e moartă.

În emoţia lui de a o face să înţeleagă, Caul o luă de mână.

— Nu e! Am citit totul pe drum, când veneam încoace. Snøri n-a minţit. Realmente a găsit ţinuturile înverzite. Nu pădurile imense pe care şi le imagina profesorul Pennyroyal. Nici urşi. Nici oameni. Dar locuri unde sunt copaci, iarbă... Nu văzuse niciodată iarbă, cu atât mai puţin un copac; închipuirea nu-l ajuta. Nu ştiu. Sunt animale, păsări, peşti. Poate va trebui să deveniţi statici, însă veţi putea trăi acolo.

— Dar nu vom reuşi niciodată să ajungem acolo, zise Freya. Chiar dacă ar fi adevărat, nu vom putea face niciodată drumul până acolo. Plutim în derivă.

— Nu este chiar aşa, zise domnul Scabious, care între timp se aplecase peste umărul fetei să vadă harta. Freya, putem

ajunge! Dacă reuşim cumva să stabilizăm gheţarul pe care stăm şi să montăm pe el nişte elice...

— Nu-i departe, zise domnişoara Pye, întinzându-se peste celălalt umăr al Freyei şi punându-şi degetul pe hartă, în punctul unde se termina o strâmtoare lungă, sinuoasă, ce purta inscripţia *Vinland.* (Acolo se vedea un arhipelag mic, cu insuliţe atât de minuscule, încât ar fi putut părea stropi de cerneală dacă bătrânul Snøri Ulvaeusson nu le-ar fi marcat cu pomişori desenaţi copilăreşte.) Poate o mie de kilometri. O nimica toată în comparaţie cu distanţa pe care am parcurs-o deja.

— Dar unde ne e capul? se întoarse Scabious către Caul.

Băiatul se împletici câţiva paşi înapoi, amintindu-şi cum aproape că-l făcuse pe bietul bătrân să-şi piardă minţile cu apariţiile lui fantomatice în districtul motoarelor. Scabious păru să şi le reamintească de asemenea, căci privirea îi deveni rece şi câteva clipe nu se auziră decât mişcările vagi, neliniştite, ale mulţimii şi foşnetul foilor de hârtie din mâna Freyei.

— Cum te cheamă, băiete? întrebă el.

— Caul, domnule.

Scabious îi întinse mâna şi zâmbi.

— Ei bine, Caul, se pare că ţi-e frig şi foame. N-ar trebui să te mai ţinem aici în picioare. Putem vorbi despre asta la palat.

Freya îşi aminti şi ea de bunele maniere:

— Bineînţeles! zise, în timp ce mulţimea din jur începu să se disperseze, toţi vorbind cu entuziasm despre hartă. Trebuie să vii la Palatul de Iarnă, domnule Caul. Îl voi ruga pe Smew să facă o ciocolată fierbinte. Unde e Smew? A, nu-i nimic, o pot face chiar eu...

Şi astfel margrafa conduse pe bulevardul Rasmussen strania procesiune: domnul Scabious şi domnişoara Pye în spatele ei, Caul păşind stânjenit între ei, alţii grăbindu-se să se li alăture, pe măsură ce se răspândea zvonul că băiatul ieşit din mare le adusese o nouă speranţă. Erau soţii Aakiuq, soţii Umiak, domnul Quaanik, Smew dând din coate să ajungă-n faţă, Freya fluturând harta lui Snøri Ulvaeusson în vechiul ei recipient de cositor, râzând şi glumind cu toţi. Nu era o purtare prea demnă, ştia că mama şi tata n-ar fi aprobat-o, nici doamna care-o învăţase eticheta de comportare, nici doamnele de companie, dar puţin îi păsa. Vremea lor trecuse; acum, ea, Freya, era margrafa.

Capitolul 35: Arca de gheaţă

În următoarele zile, Anchorage răsună de zgomot de ciocane şi de izbituri metalice. Ce mai luceau lămpile de lucru în nopţile lungi! Ce ploaie de scântei ţâşnea din aparate, în timp ce Scabious supraveghea tăierea de plăci metalice din punte pentru a confecţiona lame de elice improvizate sau console din capote vechi! Ce zgomote, zumzete şi huruieli scoteau motoarele în timpul probelor, cu repoziţionarea arborilor cu came şi a benzilor de transmisie! Caul folosi *Viermele cu Şurub* pentru a găuri gheţarul şi noile elice fură coborâte cu grijă în apa de sub oraş, în vreme ce Scabious făcea teste cu o cârmă improvizată dintr-o vâslă lungă. Niciuna dintre improvizaţii nu funcţiona perfect, dar toate mergeau suficient de bine. La o săptămână după sosirea lui Caul, motoarele porniră în forţă şi Freya îşi simţi oraşul mişcându-se în linie dreaptă şi începând să se deplaseze lent prin mare, cu apa clipocind la marginile arcei lui de gheaţă.

Treptat, zilele începură să fie mai lungi, aisbergurile mai rare, iar razele de soare ce pătrundeau prin ceaţă – mai calde, căci Anchorage ajunsese la latitudini unde era doar toamnă târzie.

•••

Hester nu luă parte la petrecerile, întâlnirile de planificare şi serbările organizate de locuitorii oraşului în acele ultime săptămâni ale călătoriei. Nu participă nici măcar la nunta lui Søren Scabious cu Windolene Pye. Îşi petrecu cea mai mare parte a timpului în Palatul de Iarnă, alături de Tom, iar mai târziu, când se gândi la zilele acelea, nu-i veniră în minte jaloanele voiajului – insulele moarte şi bucăţile masive de gheaţă în derivă printre care Anchorage fusese nevoit să se strecoare, nici cocoaşele munţilor fără viaţă ai Americii apărând la orizont –, ci mult mai măruntele etape hotărâtoare ale vindecării lui Tom.

Astfel, venise o zi în care domnişoara Pye îşi adunase tot curajul şi toate cunoştinţele pe care le putuse găsi prin cărţile ei de medicină şi-l operase pe Tom, scotocindu-i cu o pensetă lungă prin corp, până când – Hester leşinase în clipa aceea şi când îşi revenise domnişoara Pye îi pusese-n palmă glonţul de

pistol – extrăsese o fărâmă de metal albăstrui-cenuşiu, care arăta de parcă n-ar fi putut răni niciodată pe cineva.

Apoi sosise ziua în care el deschisese prima dată ochii şi vorbise. Fusese un delir febril despre Londra, Pennyroyal şi Freya, dar tot mai bine decât nimic. Hester îl ţinuse de mână, îi sărutase fruntea şi-l ajutase să recadă într-un somn întretăiat de spasme şi de murmure.

Acum, că Tom se înzdrăvenise, Freya venea adesea să-l vadă şi uneori Hester o lăsa chiar să-l vegheze în locul ei, căci ea însăşi nu se simţea bine, de parcă mişcarea oraşului plutitor i-ar fi făcut rău. La început relaţia dintre cele două fusese încordată, dar după câteva vizite Hester îşi luă inima-n dinţi şi întrebă:

— O să le spui?

— Cui să-i spun... ce?

— Să le spui tuturor că eu am fost cea care v-am trădat, că v-am vândut lui Arkangel.

Freya se întrebase şi ea acelaşi lucru. Se gândi o vreme înainte de a răspunde.

— Şi dacă am făcut-o deja?

Hester coborî ochii-n podea şi netezi covorul gros cu ghetele stâlcite.

— Dacă le-ai spus, nu voi putea rămâne aici. Voi pleca undeva şi tu-l poţi păstra pe Tom.

Freya zâmbi. Avea să-i placă de Tom întotdeauna, dar iubirea pentru el dispăruse undeva pe gheaţa din Groenlanda.

— Sunt margrafa din Anchorage, rosti ea. Când mă voi mărita, o voi face din motive politice serioase, poate cu cineva din oraşul de jos ori... (Ezită şi roşi puţin, gândindu-se la Caul, care era atât de dulce şi de neîndemânatic.) Oricum, continuă repede, aş vrea să rămâi. Anchorage are nevoie de cineva ca tine.

Hester încuviinţă din cap. Şi-l închipuia pe tatăl ei, cu mult timp în urmă, într-o încăpere din Londra de Sus, purtând o discuţie identică cu Magnus Crome.

— De ce? Ca atunci când apar necazuri, de pildă când cineva ca Unchiul şi Băieţii lui Pierduţi ar da peste mica ta aşezare, ori atacă piraţii aerului, ori un trădător ca Pennyroyal trebuie ucis discret, să poţi apela la mine ca să-ţi fac treburile murdare?

— Păi, pari să te pricepi foarte bine la aşa ceva...

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci o să le spun tuturor despre Arkangel. Altfel însă va fi micul nostru secret.

— Ăsta-i şantaj.

— Ah, asta să fie? Uau!

Freya păru destul de încântată, de parcă ar fi simţit că în sfârşit a deprins meşteşugul conducerii unui oraş.

Hester o privi cu atenţie o clipă, apoi surâse strâmb.

•••

În sfârşit, foarte aproape de sfârşitul călătoriei, sosi o noapte când, aţipită pe scaunul de lângă patul lui Tom, fu deşteptată din visele ei agitate de un glas şoptit, familiar:

— Het?

Se scuturâ şi se aplecă deasupra lui, atingându-i fruntea şi zâmbind către chipul palid, îngrijorat.

— Tom, eşti mai bine!

— Am crezut că mor, spuse el.

— Aproape c-ai murit.

— Şi Vânătorii?

— Au murit toţi. Arkangel a rămas prins într-o capcană de gheaţă, undeva în urma noastră. Mergem spre sud, chiar în inima vechii Americi. Mă rog, teoretic ar putea fi şi vechea Canada; nimeni nu ştie exact unde era graniţa.

Tom se încruntă.

— Înseamnă că profesorul Pennyroyal n-a minţit? Continentul Mort e din nou verde?

Hester se scărpină-n cap.

— N-aş şti să-ţi spun. A apărut o hartă veche... e complicat. La început n-am înţeles de ce-ar trebui să-l credem pe Snøri Ulvaeusson mai mult decât pe Pennyroyal, dar aici se văd în mod cert petice verzi. Uneori, când se ridică ceaţa, poţi vedea copăcei strâmbi şi plante atârnate de coastele munţilor. Presupun că din asta s-au născut poveştile aviatorilor. Dar nu seamănă deloc cu ce promitea Pennyroyal. Nici vorbă de vreun teren de vânătoare. Doar o insulă-două. Anchorage va trebui să devină o aşezare statică.

Tom păru îngrozit. Hester îi strânse mâna şi-i păru rău că-l speriase; uitase cât de tare se temeau orăşenii ca el de viaţa pe pământul gol.

— M-am născut pe o insulă, ai uitat? Era bine. O să trăim bine acolo.

Tom o privi zâmbind. Era cam palidă şi tot nu părea vreo frumuseţe, dar făcea o impresie puternică în noile haine negre despre care-i spusese că le luase dintr-un butic din Arcada Boreală în locul zdrenţelor pe care le purtase în închisoare. Îşi spălase părul şi-l legase la spate cu o şuviţă argintie şi, pentru prima oară de când îşi aducea aminte, nu încercă să-şi ascundă faţa când el o privea. Tânărul întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

— Eşti bine? Arăţi cam palidă.

Hester râse.

— Eşti singura persoană care observă vreodată cum arăt. Mă rog, dacă nu pun la socoteală ceea ce sare-n ochi. Mi-e doar puţin greaţă.

„Mai bine să nu-i spun încă ce a descoperit Windolene când am fost la ea şi m-am plâns că am rău de mare. Ar putea avea o recădere din cauza şocului”.

Tom îi mângâie conturul buzelor.

— Ştiu că te simţi îngrozitor din pricina celor pe care ai fost nevoită să-i ucizi. Şi eu mă simt vinovat că i-am omorât pe Shrike, Pewsey şi Gench. Dar n-a fost vina ta. Trebuia s-o faci.

— Da, şopti Hester şi surâse gândindu-se cât erau de diferiţi.

Când îşi amintea cum îi omorâse pe Masgard şi pe Vânătorii lui nu simţea nicio vinovăţie, ci doar un fel de satisfacţie şi o bucurie uimită că reuşise s-o facă. Se întinse pe pat lângă Tom şi-l luă în braţe, gândindu-se la tot ce se petrecuse de când ajunseseră pe Anchorage prima oară.

— Sunt fiica lui, spuse ea încet, când se asigură că adormise, şi-i păru bine că era fiica lui Valentine, că stăteau îmbrăţişaţi şi că purta în pântece copilul lui Tom.

•••

Pe Freya o trezi o rază de lumină cenuşie strecurată printre draperii. Pe strada din faţa palatului se auzeau strigăte: *Pământ*! *Pământ*! Nu mai era o noutate, întrucât Anchorage plutea deja de câteva zile în apropierea uscatului, croindu-şi drum şi alegându-şi cursul cu grijă printr-o strâmtoare lungă, îngustă, către locul pe care Snøri Ulvaeusson îl denumise *Vinland.* Freya coborî din pat, îşi puse halatul, trase draperiile, deschise fereastra înaltă şi ieşi în frigul de pe balcon. Se crăpa de ziuă, zorii erau limpezi şi tăioşi ca gheaţa. De o parte şi de alta a oraşului, munţi negri se înălţau deasupra reflexiei lor în apă,

dungaţi de zăpadă, iar printre ţancurile de stânci şi pantele cu grohotiş se vedeau pini piperniciţi, ce arătau ca primele fire de păr pe un cap ras. Iar dincolo...

Margrafa se prinse de balustrada balconului cu ambele mâini, bucuroasă de muşcătura metalului îngheţat care-i dovedea că nu visa. În faţă, conturul unei insule se ivea din ceaţa ce plutea deasupra apei liniştite. Văzu pini pe înălţimi şi mesteceni ce-şi păstrau încă mănunchiuri de frunze din vara trecută, asemenea unor monede de aur. Dar şi povârnişuri verzi, cu iarbă neagră, şi ruginii, cu ferigi moarte. Zări o dantelă de zăpadă pe crânguri de scoruş de munte, porumbar şi stejar; şi dincolo de ele, peste o strâmtoare strălucitoare, o altă insulă, apoi alta. Şi începu să râdă tare, simţind sub ea pentru ultima oară trepidaţia oraşului, pe măsură ce vira şi încetinea, purtând-o în siguranţă în limanurile[6] tainice din Apus.

[6] În original: *anchorages.* Numele oraşului Anchorage se traduce prin *liman, refugiu, adăpost, loc de ancorare.* (n.tr.).

virtual-project.eu